

Torsdag den 17. marts 2011 (D)

1

66. møde

Torsdag den 17. marts 2011 kl. 10.00

Dagsorden

1) Spørgsmål om meddelelse af orlov til og indkaldelse af stedfortræder for medlem af Folketinget Anne Marie Geisler Andersen (RV).

2) Indstilling fra Udvalget til Valgs Prøvelse:

Godkendelse af stedfortræder som midlertidigt medlem af Folketinget for Anne Marie Geisler Andersen (RV).

3) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 29:

Forespørgsel til socialministeren om børns vilkår og rettigheder. Af Mette Frederiksen (S), Özlem Sara Cekic (SF), Anne Marie Geisler Andersen (RV), Line Barfod (EL) og Christian H. Hansen (UFG). (Anmeldelse 15.03.2011).

4) 3. behandling af lovforslag nr. L 73:

Forslag til lov for Grønland om visse spil. Af skatteministeren (Troels Lund Poulsen). (Fremsættelse 17.11.2010. 1. behandling 26.11.2010. Betænkning 01.03.2011. 2. behandling 15.03.2011. Lovforslaget optrykt efter 2. behandling).

5) 3. behandling af lovforslag nr. L 111:

Forslag til lov om afgift af mættet fedt i visse fødevarer (fedtafgiftsloven). Af skatteministeren (Troels Lund Poulsen). (Fremsættelse 19.01.2011. 1. behandling 25.01.2011. Betænkning 02.03.2011. (Omtrykt 10.03.2011). 2. behandling 15.03.2011. Lovforslaget optrykt efter 2. behandling. Tillægsbetænkning 15.03.2011).

6) 3. behandling af lovforslag nr. L 84:

Forslag til lov om ændring af aktieavancebeskatningsloven, selskabsskatteloven og forskellige andre love. (Opfølgning på harmoniseringen af selskabers aktieafkastbeskatning m.v.). Af skatteministeren (Troels Lund Poulsen). (Fremsættelse 24.11.2010. 1. behandling 20.01.2011. Betænkning 02.03.2011. 2. behandling 15.03.2011. Lovforslaget optrykt efter 2. behandling).

7) 3. behandling af lovforslag nr. L 94:

Forslag til lov om ændring af lov om godkendelse og syn af køretøjer. (Tilbagekaldelse af tilladelser ved gæld til det offentlige og offentliggørelse af tilsynsresultater). Af transportministeren (Hans Christian Schmidt).

(Fremsættelse 08.12.2010. 1. behandling 14.12.2010. Betænkning 10.02.2011. 2. behandling 03.03.2011).

8) 2. behandling af lovforslag nr. L 108:

Forslag til lov om ændring af ferieloven, lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. og lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. (Kontrol af arbejdsgiverens indbetaling af uhævede feriepenge, videregivelse af oplysninger fra Feriekonto, afholdelse af ferie i en fritstillingsperiode, forældelsesregler m.v.). Af beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg). (Fremsættelse 12.01.2011. 1. behandling 20.01.2011. Betænkning 02.03.2011. Ændringsforslag nr. 4-7 af 16.03.2011 uden for betænkningen af beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg)).

9) 2. behandling af lovforslag nr. L 125:

Forslag til lov om ændring af dagtilbudsloven, lov om en børne- og ungeydelse og lov om friskoler og private grundskoler m.v. (Obligatorisk dagtilbud til tosprogede børn omkring 3 år og standsning af børneydelsen ved forældres manglende overholdelse af sprogvurderings- og sprogstimuleringspligten m.v.). Af socialministeren (Benedikte Kiær). (Fremsættelse 27.01.2011. 1. behandling 03.02.2011. Betænkning 03.03.2011).

10) 2. behandling af lovforslag nr. L 126:

Forslag til lov om ændring af lov om ansættelse i stillinger i folkekirken m.v. (Udvidet mulighed for hensyntagen til teologisk retningsbestemte mindretal og øget mulighed for mobilitet blandt præster). Af kirkeministeren (Birthe Rønn Hornbech). (Fremsættelse 27.01.2011. 1. behandling 03.02.2011. Betænkning 02.03.2011).

11) Forespørgsel nr. F 16:

Forespørgsel til beskæftigelsesministeren og skatteministeren om at arbejde 12 minutter mere om dagen. Af Simon Emil Ammitzbøll (LA) m.fl. (Anmeldelse 25.01.2011. Fremme 27.01.2011).

12) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 76:

Forslag til folketingsbeslutning om at ændre EU's traktater således, at Europa-Parlamentets rejsecirkus mellem Bruxelles og Strasbourg afvikles. Af Per Clausen (EL) m.fl. (Fremsættelse 25.02.2011).

13) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 6:

Forslag til folketingsbeslutning om hurtigst muligt at trække Danmarks og NATO's tropper ud af Afghanistan. Af Frank Aaen (EL) m.fl. (Fremsættelse 28.10.2010).

14) 1. behandling af lovforslag nr. L 163:

Forslag til lov om offentlig adgang til miljøoplysninger.

Af miljøministeren (Karen Ellemann).
(Fremsættelse 03.03.2011).

Det er vedtaget.

15) 1. behandling af lovforslag nr. L 164:

Forslag til lov om ændring af lov om beskyttelse af havmiljøet og lov om miljøbeskyttelse. (Gennemførelse af dele af konventionen om kontrol og behandling af skibes ballastvand (ballastvandkonventionen) og fastsættelse af regler om vurdering af virkninger på miljøet (VVM) m.v. for havbrug beliggende længere end 1 sømil fra kysten).

Af miljøministeren (Karen Ellemann).
(Fremsættelse 03.03.2011).

Det næste punkt på dagsordenen er:

**2) Indstilling fra Udvalget til Valgs Prøvelse:
Godkendelse af stedfortræder som midlertidigt medlem af Folketinget for Anne Marie Geisler Andersen (RV).**

Kl. 10:00

Forhandling

Formanden :

Fra Udvalget til Valgs Prøvelse har jeg modtaget indstilling om, at 1. stedfortræder for Radikale Venstre i Københavns Omegns Storkreds, Nadeem Farooq, godkendes som midlertidigt medlem af Folketinget fra og med den 17. marts 2011, i anledningen af Anne Marie Geisler Andersens orlov.

Der er ingen, der beder om ordet, og så går vi til afstemning.

Kl. 10:01

Meddelelser fra formanden

Formanden :

Mødet er åbnet.

I dag er der følgende anmeldelser:

Integrationsministeren (Søren Pind):

Lovforslag nr. L 168 (Forslag til lov om ændring af udlændingeloven og lov om ægteskabs indgåelse og opløsning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Lovforslag nr. L 169 (Forslag til lov om videnskabsetisk behandling af sundhedsvidenskabelige forskningsprojekter).

Fødevareministeren (Henrik Høegh):

Lovforslag nr. L 170 (Forslag til lov om ændring af lov om fødevarer, fiskeriloven og lov om næringsbrev til visse fødevarer virksomheder).

Titler på de anmeldte sager vil fremgå af www.folketingstidende.dk (jf. ovenfor).

Så kan jeg oplyse Folketinget om, at efter anmodning fra skatteministeren skal jeg lade sagen under punkt 6 udgå.

Kl. 10:00

Afstemning

Formanden :

Der stemmes om udvalgets indstilling, og der kan stemmes.

Afstemningen slutter.

Udvalgets indstilling er vedtaget enstemmigt med 107 stemmer.

[For stemte 107 (V, S, DF, SF, KF, RV, EL, LA og Christian H. Hansen (UFG)), imod stemte 0, hverken for eller imod stemte 0].

Det næste punkt på dagsordenen er:

**3) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 29:
Forespørgsel til socialministeren om børns vilkår og rettigheder.**
Af Mette Frederiksen (S), Özlem Sara Cekic (SF), Anne Marie Geisler Andersen (RV), Line Barfod (EL) og Christian H. Hansen (UFG).
(Anmeldelse 15.03.2011).

Kl. 10:01

Formanden :

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke som givet.

Det er givet.

Det første punkt på dagsordenen er:

1) Spørgsmål om meddelelse af orlov til og indkaldelse af stedfortræder for medlem af Folketinget Anne Marie Geisler Andersen (RV).

Kl. 10:00

Formanden :

Anne Marie Geisler Andersen har søgt om orlov fra den 17. marts 2011 på grund af sygdom.

Hvis ingen gør indsigelse, vil jeg betragte det som vedtaget, at der meddeles orlov som ansøgt, og at stedfortræderen indkaldes som midlertidigt medlem.

Det næste punkt på dagsordenen er:

4) 3. behandling af lovforslag nr. L 73:

Forslag til lov for Grønland om visse spil.

Af skatteministeren (Troels Lund Poulsen).

(Fremsættelse 17.11.2010. 1. behandling 26.11.2010. Betænkning 01.03.2011. 2. behandling 15.03.2011. Lovforslaget optrykt efter 2. behandling).

Kl. 10:02

Forhandling

Formanden :

Der er ikke stillet ændringsforslag.

Der er ingen, der beder om ordet. Så går vi til afstemning.

Kl. 10:02

Afstemning

Formanden :

Vi stemmer om lovforslagets endelige vedtagelse, og der kan stemmes.

Afstemningen slutter.

For stemte 107 (V, S, DF, SF, KF, RV, EL og Christian H. Hansen (UFG)), imod stemte 0, hverken for eller imod stemte 0.

Lovforslaget vedtaget og bliver sendt til statsministeren.

Det næste punkt på dagsordenen er:

5) 3. behandling af lovforslag nr. L 111:

Forslag til lov om afgift af mættet fedt i visse fødevarer (fedtafgiftsloven).

Af skatteministeren (Troels Lund Poulsen).

(Fremsættelse 19.01.2011. 1. behandling 25.01.2011. Betænkning 02.03.2011. (Omtrykt 10.03.2011). 2. behandling 15.03.2011. Lovforslaget optrykt efter 2. behandling. Tillægsbetænkning 15.03.2011).

Kl. 10:02

Forhandling

Formanden :

Jeg gør opmærksom på, at der er stillet et ændringsforslag, nr. 4 af 16.3.2011, uden for tillægsbetænkningen af skatteministeren, og det fremgår ikke af dagsordenen.

Forhandlingen drejer sig i første omgang om de stillede ændringsforslag. Her er der ingen, der ønsker at udtale sig.

Så er forhandlingen om ændringsforslagene sluttet, og vi går til afstemning.

Kl. 10:03

Afstemning

Formanden :

Ønskes afstemning om ændringsforslag nr. 1 og 2 tiltrådt af et flertal, det er udvalget med undtagelse af Enhedslisten og Liberal Alliance?

Det er vedtaget.

Hvis ikke afstemning begæres, betragter jeg ændringsforslag nr. 4 af skatteministeren som vedtaget.

Det er vedtaget.

Ønskes afstemning om ændringsforslag nr. 3 tiltrådt af et flertal, det er udvalget med undtagelse af Enhedslisten og Liberal Alliance?

Det er vedtaget.

Kl. 10:03

Forhandling

Formanden :

Forhandlingen drejer sig herefter om lovforslaget som helhed. Og her ønsker hr. Niels Helveg Petersen ordet som ordfører.

Kl. 10:04

(Ordfører)

Niels Helveg Petersen (RV):

Regeringen har ved mange lejligheder bedyret, at den vil bekæmpe bøvl og administrativt besvær i danske virksomheder. Det er jo et prisværdigt forehavende, det er en prisværdig målsætning.

Men jeg vil sige, at vedtagelse af det her lovforslag vil producere uanede mængder af bøvl og administrativt besvær i danske virksomheder. En tsunami af bøvl vil blive skabt med vedtagelsen af det her lovforslag.

Det Radikale Venstre har overvejet meget nøje, hvorledes vi skulle stille os. Vi er principielt tilhængere af en afgift på fedt. Det er ikke et problem, og det er det synspunkt, der har sejret, så vi vil stemme for loven. Men vi vil pege på ved vedtagelsen her ved tredjebehandlingen, at det her vil give anledning til meget store administrative problemer.

Forslaget har jo også haft en lang, lang tilblivelseshistorie. Det blev bebudet allerede ved vedtagelsen af skattereformen, at der ville komme et sådant forslag. Det har man så brugt mere end halvandet år på at forberede. Der har været stor intern strid i regeringen og regeringsblokken, i VKO, om, hvorledes det skulle tilrettelægges. Om sider kom man frem med et forslag, og det skal så brases igennem Folketinget på meget kort tid, på trods af at forslaget volder store administrative besværligheder.

Så der bliver søsat noget, som principielt er rigtigt, men som i mine øjne er dårligt forberedt administrativt, og som vil skabe store vanskeligheder for virksomhederne.

Kl. 10:05

Formanden :

Tak til hr. Helveg Petersen. Så er det hr. Simon Emil Ammitzbøll som ordfører.

Kl. 10:05

(Ordfører)

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Liberal Alliance er også imod dette lovforslag omend af nogle lidt andre årsager end Det Radikale Venstre. Det her medfører ikke alene mere bureaukratisk bøvl, som hr. Niels Helveg Petersen formulerede det. Det har også en lang række uheldige konsekvenser.

Det vil for det første medføre øget grænsehandel, for det andet vil det eksportere arbejdspladser ud af Danmark, for det tredje vil det medføre lavere vækst, og for det fjerde er det her bare en pengemaskine for staten og intet andet. Alle de her argumenter om sundhed og bedre livstil, og hvad ved jeg, drop dem dog og indrøm, at det eneste formål, der er med denne lov, er at skaffe flere penge til den offentlige sektor.

Det kunne være slemt nok, men det kan blive endnu værre efter et valg, for vi ved, at de partier, der i dag udgør et mindretal, og som ønsker fru Helle Thorning-Schmidt som statsminister, ønsker at hæve disse tåbelige afgifter endnu mere, hvis de får magt, som de har agt.

Samlet set er det her skadeligt i forhold til at få Danmark tilbage på vækstspretoget og få flere arbejdspladser til den danske befolkning, og derfor stemmer Liberal Alliance selvfølgelig nej til det.

Kl. 10:07

Formanden :

Tak til hr. Simon Emil Ammitzbøll. Så er det skatteministeren.

Hvis nogen i salen ønsker at sige noget, så foregår det under anden- og tredjebehandling fra talerstolen, og det betyder, at der ikke tales højlydt fra pladserne, men der er fri adgang for alle medlemmer til at bede om ordet fra talerstolen.

Så er det skatteministeren.

Kl. 10:07

Skatteministeren (Peter Christensen):

Tak for det. Der blev givet to kommentarer til lovforslaget. Til Det Radikale Venstre, som egentlig principielt støtter afgiften, men synes, at den giver noget administrativt bøv, vil jeg sige, at det jo er et interessant synspunkt, for hvis man vil have, at der skal være en fedtafgift, vil alternativet til den model, vi har lagt frem, være at lægge afgiftsafregningen længere ud mod borgerne og dermed gøre det langt mere administrativt besværligt, end det er i det her lovforslag. Så jeg synes sådan set, at De Radikale skylder et svar på, hvordan en sådan fedtafgift ellers skulle have set ud, hvis det ikke skulle være den model, som vi har lagt frem.

Til Liberal Alliance, som siger, at det her er en pengemaskine for det offentlige, vil jeg sige, at det simpelt hen ikke er korrekt, for det er jo en del af skatteomlægningen, og derfor går enhver krone fra denne afgift til at sænke skatten på arbejde. Dermed er den ikke med til at øge det offentlige skatteindtægter.

Kl. 10:08

Formanden :

Hr. Simon Emil Ammitzbøll for en kort bemærkning til skatteministeren.

Kl. 10:08

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Jeg vil da gerne starte med at ønske tillykke til skatteministeren med den nye post. Og så forstår jeg godt, hvis det er noget af en møgsag at arve fra sin forgænger, at det første, man som liberal skatteminister skal forsvare, er en afgiftsforøgelse. Det er vel næppe lige det, man havde ønsket sig.

Men når det er sagt, er der jo ingen tvivl om, at dette er en pengemaskine for det offentlige. Det giver jo indtægter, og det gør basisvarer dyrere for ganske almindelige danskere. Jeg synes, det er morsomt, at også venstrefløjen, som plejer at anklage Liberal Alliance for at være sådan et asocialt parti, indfører den her afgift, der gør ganske almindelige fødevarer dyrere. Derved bliver det dyrere at være kassedame, og det bliver dyrere at have en lav indtægt, mens vi, der sidder herinde og har en nogenlunde indtægt, slet ikke kan mærke forskel. Det her er en asocial lov, som venstrefløjen stemmer igennem – tillykke med det.

Jeg vil bare sige til skatteministeren, at det er en pengemaskine for staten, lige meget hvordan man vender og drejer det. Man kunne jo have finansieret skattereformen med en mindre offentlig sektor i stedet for med nye skatter og afgifter.

Kl. 10:09

Formanden :

Tak. Så er det skatteministeren.

Kl. 10:09

Skatteministeren (Peter Christensen):

Det afgørende er jo, hvor provenuet fra sådan en afgift kommer hen, og når det bruges til at sænke skatten på arbejde, er det ikke en pengemaskine. Jeg er sådan set meget glad for, at vi fik sat skatten ned på arbejde. Det har en stor betydning for også den enkelte danskers motivation til at gøre en ekstra indsats. Vi skal senere i dag have en debat om, hvordan man får danskere til at arbejde mere. Det gør man jo bl.a. ved at sænke skatten på arbejdsindkomst. Derfor har vi lavet den her omlægning.

Til synspunktet om, at man så, hvis der kom en anden regering, kunne misbruge denne afgift og skrue op for den og ikke give danskerne pengene tilbage, må jeg sige, at det kan jeg selvfølgelig ikke vide, men jeg kan frygte, at hr. Simon Emil Ammitzbøll har ret i denne forudsigelse. Men jeg synes, at den borgerlige regering skal dømmes på de handlinger, den gør med hensyn til skattelovgivning, og det var altså at sikre, at vi kunne få sat skatten ned på arbejde.

Kl. 10:10

Formanden :

Hr. Simon Emil Ammitzbøll for en kort bemærkning.

Kl. 10:10

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Det afgørende er sådan set, hvad pengene bliver brugt til, bliver der sagt. Men er det ikke fornøjeligt! Det er det, der er det afgørende, når vi skal overveje, om vi indfører nye skatter og afgifter for verdens i forvejen mest skatteplagede befolkning. Måske er det afgørende, at vi finder ud af, om det er nødvendigt at bruge alle disse penge, eller om vi kan overlade nogle af folks egne penge til dem selv i stedet for til os 179 selvbestaltede orakler herinde.

Jeg er så enig med skatteministeren i, at det selvfølgelig bliver værre, hvis vi efter næste valg får en Socialdemokratisk-SF-kolitionsregering, for så vil disse afgifter blive hævet, og så vil prisen for basisvarer blive højere for ganske almindelige danskere. Og det er værd at lægge mærke til, at det er de dårligst stillede danskere, der bliver ofre for den røde skattepolitik, når basisfødevarer bliver dyrere, end de er i dag.

Kl. 10:11

Formanden :

Tak til hr. Simon Emil Ammitzbøll.

Der er ikke flere, der har bedt om ordet, og så går vi til afstemning vedrørende lovforslag nr. L 111.

Kl. 10:12

Afstemning

Formanden :

Der stemmes om forslagens endelige vedtagelse, og der kan stemmes.

Afstemningen slutter.

For stemte 102 (V, S, DF, SF, KF og RV), imod stemte 1 (LA), hverken for eller imod stemte 3 (EL og Christian H. Hansen (UFG)).

Lovforslaget er vedtaget og bliver sendt til statsministeren.

Formanden :

Punkt 6 på dagsordenen er som nævnt udgået, og derfor er næste punkt til behandling tredje behandling af lovforslag nr. L 94.

Det næste punkt på dagsordenen er:

6) 3. behandling af lovforslag nr. L 84:

Forslag til lov om ændring af aktieavancebeskatningsloven, selskabsskatteloven og forskellige andre love. (Opfølgning på harmoniseringen af selskabers aktieafkastbeskatning m.v.).

Af skatteministeren (Troels Lund Poulsen).

(Fremsættelse 24.11.2010. 1. behandling 20.01.2011. Betænkning 02.03.2011. 2. behandling 15.03.2011. Lovforslaget optrykt efter 2. behandling).

Kl. 10:12

:
(Punktet er udgået af dagsordenen).

Det næste punkt på dagsordenen er:

7) 3. behandling af lovforslag nr. L 84:

Forslag til lov om ændring af lov om godkendelse og syn af køretøjer. (Tilbagekaldelse af tilladelser ved gæld til det offentlige og offentliggørelse af tilsynsresultater).

Af transportministeren (Hans Christian Schmidt).

(Fremsættelse 08.12.2010. 1. behandling 14.12.2010. Betænkning 10.02.2011. 2. behandling 03.03.2011).

Kl. 10:12

Forhandling**Formanden :**

Der er ikke stillet ændringsforslag.

Der er ingen, der beder om ordet, og vi går til afstemning.

Kl. 10:12

Afstemning**Formanden :**

Der stemmes om lovforslagets endelige vedtagelse, og der kan stemmes.

Afstemningen slutter.

For stemte: 108 (V, S, DF, SF, KF, RV, EL og Christian H. Hansen (UFG)), imod stemte: 0, hverken for eller imod stemte: 0.

Lovforslaget er vedtaget og vil nu blive sendt til statsministeren.

Kl. 10:12

Det næste punkt på dagsordenen er:

8) 2. behandling af lovforslag nr. L 108:

Forslag til lov om ændring af ferieloven, lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. og lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. (Kontrol af arbejdsgiverens indbetaling af uhævede feriepenge, videregivelse af oplysninger fra Feriekonto, afholdelse af ferie i en fritstillingsperiode, forældelsesregler m.v.).

Af beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg).

(Fremsættelse 12.01.2011. 1. behandling 20.01.2011. Betænkning 02.03.2011. Ændringsforslag nr. 4-7 af 16.03.2011 uden for betænkningen af beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg)).

Kl. 10:13

Forhandling**Formanden :**

Her beder hr. Leif Lahn Jensen om ordet som ordfører. Værsgø.

Kl. 10:13

(Ordfører)

Leif Lahn Jensen (S):

Tak for det. Overordnet set synes vi, at lovforslaget her er en forbedring for lønmodtagerne, så derfor vil vi selvfølgelig stemme ja til det samlede forslag.

Der er bare nogle ting, som er kommet frem under udvalgsbehandlingen, og som vi ikke helt forstår, og derfor vil jeg fortælle lidt om det her. Der er selvfølgelig også nogle ting, vi har forsøgt at ændre på. Derfor kommer vi også med de her ændringsforslag i dag, og derfor vil vi selvfølgelig også håbe på og ønsker, at flere partier kan se det fornuftige i det og følger os i det her. Det er et meget teknisk forslag, og der er rigtig mange ting i det her forslag, men en vigtig del af det handler om, at lønmodtagere får ret til ferie med løn, selv om de er fyret og er fritstillet og i fritstillingsperioden finder et nyt arbejde. Det er fint, og det stemmer vi selvfølgelig ja til. Men det skal åbenbart ikke gælde en person, som tilfældigvis og helt uden skyld er blevet fritstillet fra et firma, som går konkurs. De får altså ikke dækket deres feriegodtgørelse. Det kunne man jo gøre via Lønmodtagernes Garantifond eller andet, men ministeren sagde i et svar: Det vil koste flere penge for arbejdsgiveren. Så vil man åbenbart hellere lade det gå ud over den enkelte lønmodtager, som uforskyldt er havnet i en situation, hvor vedkommende ikke får sin ferie.

Så er det selvfølgelig også fint, at ministeren vil indføre kontrol med arbejdsgiverindbetaling af ikkehævede feriepenge. Men hvorfor – spørger vi igen – hvorfor skal kontrollen kun begrænses til maksimalt 150 virksomheder om året? Ifølge ministeren foreligger der ikke nogen som helst dokumentation for, hvor stort omfanget af svinde er, altså hvor mange feriepenge der ikke bliver indbetalt til Feriekonto. Hvad nu hvis det viser sig, når man begynder at kradse lidt i lakken, at der er kæmpe problem, at der er hundredvis af millioner, som ikke er blevet indbetalt, skal kontrollen så stoppe, når man når virksomhed nr. 150? Det forstår vi simpelt hen ikke. Men som sagt er det en forbedring, men vi så bare gerne, det blev endnu bedre.

Kl. 10:15

Formanden :

Tak til hr. Leif Lahn Jensen. Så er det hr. Morten Østergaard som ordfører. Og der er ro i salen!

Kl. 10:15

(Ordfører)

Morten Østergaard (RV):

Når vi kommer til tredjebehandlingen, skal vi nok støtte det her lovforslag, men vi er enige med S og SF i de bekymringer, der er omkring beskyttelsen af lønmodtagerne i forbindelse med insolvens. Vi

synes, det er mærkeligt, at man, hvis virksomheden går konkurs, er ringere beskyttet, end hvis man bare er blevet almindeligt afskediget. Vi er også uenige i ministerens vurdering af, at det vil være en stor omkalfatring også at lade Lønmodtagernes Garantifond dække lønmodtagerne i den situation.

Der er også en række af de andre ændringsforslag, vi støtter, men det, jeg tog ordet for, er, at vi har bedt om at få sagen tilbage i udvalget, fordi vi simpelt hen er uforstående over for, at der, når vi gang på gang diskuterer ferieloven og udbetaling af feriepenge, så ved festlige lejligheder er enighed om, at vi nu skal sørge for, at vi udbetaler folks feriepenge, og at de ikke ender i feriefondene, fordi det er småbeløb. Når vi så beder om at få øget automatiseringen, siges det, at det kan være svært, at der er EU-regler og det ene og det andet, men det, der er pointen, er, at man lige så godt kunne automatisere udbetalingen af alle de småbeløb, der hober sig op og bliver afleveret. Det har vi i fællesskab også med Dansk Folkeparti presset på for, og nu kan vi forstå, at ministeren ønsker at øge beløbet marginalt, altså op til 2.250 kr. Men det, vi ikke kan få svar på, er, hvorfor det lige skal være 2.250 kr., hvorfor skal det ikke være 3.000, 4.000 eller 5.000 kr.? Hvis vi er enige om, at vi skal nedbringe det antal feriepengeudbetalinger, som ikke havner hos dem, der retmæssigt skal have pengene, men alle mulige andre steder, kan vi jo lige så godt sætte det beløb så højt, som det kan lade sig gøre. Men vi kan ikke få et svar på, hvad det er, der afgør, hvor grænsen skal ligge, og det vil vi have belyst her mellem anden- og tredjebehandlingen, så vi forhåbentlig kan overbevise ministeren om at leve op til nogle af de vedtagelser, vi har haft her i Folketinget, om at øge den automatiske udbetaling af feriepenge der, hvor det drejer sig om småbeløb.

Kl. 10:17

Formanden :

Tak til hr. Morten Østergaard. Der er ikke flere, der har bedt om ordet, og så er forhandlingen sluttet.

Vi går til afstemning, og den finder sted fra medlemmernes pladser.

Kl. 10:18

Afstemning

Formanden :

Der stemmes om ændringsforslag nr. 1 af et mindretal (S og SF), tiltrådt af et andet mindretal (RV og EL), og der kan stemmes.

Afstemningen slutter.

For ændringsforslaget stemte: 47 (S, SF, RV og EL), imod stemte: 60 (V, DF, KF, LA og Christian H. Hansen (UFG)), hverken for eller imod stemte: 0.

Ændringsforslaget er forkastet.

Der stemmes om ændringsforslag nr. 2 af et mindretal (S og SF), tiltrådt af et andet mindretal (RV og EL), og der kan stemmes.

Afstemningen slutter.

For ændringsforslaget stemte: 49 (S, SF, RV og EL), imod stemte: 57 (V, DF, KF, LA og Christian H. Hansen (UFG)), hverken for eller imod stemte: 0.

Ændringsforslaget er forkastet.

Der stemmes om ændringsforslag nr. 3 af et mindretal (S og SF), tiltrådt af et andet mindretal (RV og EL), og der kan stemmes.

Afstemningen slutter.

For ændringsforslaget stemte: 47 (S, SF, RV og EL), imod stemte: 61 (V, DF, KF, LA og Christian H. Hansen (UFG)), hverken for eller imod stemte: 0.

Ændringsforslaget er forkastet.

Hvis ikke afstemning begæres, betragter jeg ændringsforslag nr. 4-7 uden for betænkningen af beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg) som vedtaget. De er vedtaget.

Der er stillet forslag om, at forslaget henvises til fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelser, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

9) 2. behandling af lovforslag nr. L 125:

Forslag til lov om ændring af dagtilbudsloven, lov om en børne- og ungeydelse og lov om friskoler og private grundskoler m.v. (Obligatorisk dagtilbud til tosprogede børn omkring 3 år og standsning af børneydelsen ved forældres manglende overholdelse af sprogvurderings- og sprogstimuleringspligten m.v.).

Af socialministeren (Benedikte Kiær).

(Fremsættelse 27.01.2011. 1. behandling 03.02.2011. Betænkning 03.03.2011).

Kl. 10:20

Forhandling

Formanden :

Der er ingen, der beder om ordet, og så er forhandlingen sluttet. Vi går til afstemning.

Kl. 10:20

Afstemning

Formanden :

Ønskes afstemning om ændringsforslag nr. 1 tiltrådt af udvalget?

Det er vedtaget.

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

10) 2. behandling af lovforslag nr. L 126:

Forslag til lov om ændring af lov om ansættelse i stillinger i folkekirken m.v. (Udvidet mulighed for hensyntagen til teologisk

retningsbestemte mindretal og øget mulighed for mobilitet blandt præster).

Af kirkeministeren (Birthe Rønn Hornbech).

(Fremsættelse 27.01.2011. 1. behandling 03.02.2011. Betænkning 02.03.2011).

Kl. 10:20

Forhandling**Formanden :**

Der er ikke stillet ændringsforslag.

Der er ingen, der beder om ordet, og forhandlingen er sluttet.

Kl. 10:20

Afstemning**Formanden :**

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

11) Forespørgsel nr. F 16:

Forespørgsel til beskæftigelsesministeren og skatteministeren: Hvilke incitamenter er mest effektive med henblik på at få danskerne til gennemsnitligt at arbejde 12 minutter mere om dagen?

Af Simon Emil Ammitzbøll (LA), Villum Christensen (LA) og Anders Samuelsen (LA).

(Anmeldelse 25.01.2011. Fremme 27.01.2011).

Kl. 10:20

Formanden :

Jeg gør opmærksom på, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse udsættes til tirsdag den 22. marts i år.

Den første, der får ordet til begrundelse for forespørgslen, er hr. Simon Emil Ammitzbøll som ordfører for forespørgerne.

Kl. 10:22

Begrundelse

(Ordfører for forespørgerne)

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

I den seneste tid har man hørt en del oppositionspolitikere påstå, at førende økonomer giver dem ret i, at vi skal arbejde noget mere for at få dansk økonomi tilbage på sporet. Og det er jo en spændende påstand, som jeg synes det var nødvendigt at vi brugte lidt mere tid på, fordi vi i Liberal Alliance netop er optaget af at få dansk økonomi tilbage på sporet.

Derfor har vi spurgt om, hvilke incitamenter der er mest effektive med henblik på at få danskerne til at arbejde de her gennemsnitligt 12 minutter mere om dagen. For det er jo først her, det bliver spændende. Alle kan jo mene, at man skal arbejde noget mere. Det afgørende bliver jo først, når vi diskuterer løsningerne: Hvordan kommer vi derhen?

Målsætningen om, at Danmark skal være et rigt samfund, hvor vi har råd til god offentlig velfærd, kan vi jo sådan set være enige om, men hvordan kommer vi derhen? Det er det, jeg håber at vi kan få en god debat om i dag. Og jeg synes også, det er rart, at vi får lov til at

se på: Hvad er det, der virker? Økonomerne, vismændene, Liberal Alliance er ikke i tvivl: Det er lavere marginalsatser, der er det mest effektive middel for at få danskerne til at arbejde noget mere.

Men det vil være rart at høre, om der findes fantasifulde alternativer, for vi skal have dansk økonomi tilbage på sporet. Vi står på kanten af afgrunden i forhold til de økonomiske udfordringer. Skal Danmark fremadrettet være et rigt land, eller skal Danmark være et fattigt land, hvor det eneste, Folketinget kommer til at diskutere, er fordelingen af de stadig færre midler, der vil være til rådighed? Det er den diskussion, som vi synes er nødvendig, og den diskussion, vi glæder os til at få i dag.

Kl. 10:24

Formanden :

Tak til hr. Simon Emil Ammitzbøll. Så er det ministrene for besvarelserne, og den første er beskæftigelsesministeren. Bagefter får skatteministeren ordet.

Kl. 10:25

Besvarelse

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Spørgsmålet, som vi skal drøfte, er, hvilke incitamenter der er mest effektive med henblik på at få danskerne til i gennemsnit at arbejde 12 minutter mere om dagen. Svaret på de udfordringer, som vi i Danmark står over for, er imidlertid ikke så simple som at få danskerne til at arbejde 12 minutter mere om dagen. Derfor vil jeg starte med at ride den økonomiske situation op – den situation, som Danmark står i.

Faktum er, at hvis vi bare lader stå til, står vi i den økonomisk set uholdbare situation, at der er langt flere, der forlader arbejdsmarkedet, end der kommer ind på arbejdsmarkedet. Det betyder, at hvis vi bare lader stå til, som oppositionen foreslår, så vil vi frem til 2020 komme til at mangle et sted mellem 45 og 50 mia. kr. på de offentlige finanser.

Det er min og regeringens opfattelse, at løsningen på udfordringerne er at få flere mennesker i arbejde og som følge af det, at der vil komme færre på overførselsindkomster. Når man står over for en udfordring, ja, så har man jo to muligheder. Man kan tage arbejdshandsken på og anvise konkrete forslag til, hvordan man når i mål, eller man kan være ukonkret og håbe på det bedste. Regeringen har valgt det første. Det seneste år har regeringen fremlagt en række reformudspil, der anviser konkrete og realistiske forslag til at genoprette balancen på de offentlige finanser, og som øger arbejdsudbuddet.

Genopretningsaftalen var det første reformudspil. Med genopretningsaftalen samler vi den umiddelbare regning for krisen op, og vi styrker samtidig den offentlige økonomi strukturelt frem til 2013. Som et væsentligt led i genopretningsaftalen gennemførte regeringen en samlet dagpengereform, som indebærer en afkortning af dagpengeperioden fra 4 til 2 år og en harmonisering af optjeningskravet for ret til dagpenge. Genopretningsaftalen styrker de offentlige finanser med 24 mia. kr., heraf bidrager dagpengereformen med over 3 mia. kr. årligt, når den er fuldt indfasat i 2014. Men hvad der er lige så vigtigt er, at dagpengereformen øger arbejdsudbuddet med ca. 13.000 fuldtidspersoner.

Derudover har regeringen i efteråret fremlagt et udspil til en SU-reform og en førtidspensionsreform. SU-reformen indeholder bl.a. en række incitamenter til, at de studerende starter tidligt og bliver hurtigere færdig med studiet. Målet er, at de unge kommer hurtigere ud på arbejdsmarkedet.

Med udspillet til en førtidspensionsreform vil regeringen sikre, at unge under 40 år ikke tabes på gulvet ved hovedløst at parkere dem på en førtidspension. De skal i stedet have hjælp til at genvinde arbejdsevnen i et udviklingsforløb, hvor der er lagt vægt på en sam-

menhængende, en støttende og en tålmodig indsats. Endvidere skal mennesker med en meget begrænset arbejdsevne have bedre mulighed for at blive en del af arbejdsmarkedet. Derfor vil regeringen målrette fleksjobordningen, så den ikke længere favoriserer de mest ressourcerstærke personer. Endelig lægger regeringen op til, at førtidspensionister skal have bedre mulighed for at vende tilbage til arbejdsmarkedet, hvis de selv har mod og lyst. Samlet set vil SU-reformen og førtidspensionsreformen betyde en styrkelse af de offentlige finanser på 3-4 mia. kr., og samtidig øger reformen arbejdsudbuddet med ca. 9.000 fuldtidspersoner.

Sidst, men ikke mindst, har regeringen i januar i år fremlagt et udspil til en tilbagetrækningsreform. Tilbagetrækningsreformen består af tre elementer. For det første fremrykker vi velfærdsaftalen med 5 år, så efterlønssalderen gradvis sættes op fra 2014 til folkepensionsalderen i 2019. Det er på grund af den internationale økonomiske krise nødvendigt at gøre noget tidligere, end det blev aftalt i 2006. Vi skal sikre mere arbejdskraft for at få plads til en fortsat udvikling af velfærden frem mod 2020. Alternativet, ja det er en lang årrække med nedskæringer ude på vores plejehjem, i vores børnehaver og skoler.

For det andet udfaser vi gradvis efterlønnen, således at den er helt afskaffet i 2034. Det betyder, at de danskere, der ved udgangen af 2020 var under 45 år, ikke får nogen efterløn. I år bruger vi 16 mia. kr. på en efterlønssordning, der betaler sunde og raske mennesker for at forlade arbejdsmarkedet. Det sker, selv om der er brug for deres indsats til at skabe vækst i virksomhederne, undervise vores børn og pleje vores syge. Det mener jeg ganske enkelt er en forkert prioritering.

For tredje, og det er vigtigt, indfører vi en seniorførtidspension til nedslidte, der ikke kan fortsætte med at arbejde helt frem til folkepensionsalderen. Tilbagetrækningsreformen betyder en styrkelse af de offentlige finanser på 18 mia. kr. i 2027 og forøger arbejdsudbuddet med 70.000 fuldtidspersoner.

Når vi lægger alle reformerne sammen, styrker regeringens konkrete forslag de økonomiske finanser med ca. 45 mia. kr. Det svarer nogenlunde til den økonomiske udfordring. Samtidig forøger reformerne arbejdsudbuddet på længere sigt med ca. 95.000 fuldtidspersoner.

Kl. 10:30

Over for regeringens konkrete og realistiske forslag, som genopretter de offentlige finanser og øger arbejdsudbuddet, står S og SF's udspil »En Fair Løsning«, som bygger på luftkasteller. Selv hvis man er stærk i troen, og jeg ved godt, at man skal være stærk i troen for at tro på S og SF's egne beregninger, ja, så forbedrer deres økonomiske plan kun de offentlige finanser med ca. 31 mia. kr., dvs. at der i bedste fald mangler 15 mia. kr. Er man mere realistisk og dermed tager udgangspunkt i de konkrete forslag og kun tager dem for gode varer, så mangler der et langt, langt højere milliardbeløb.

Et af de forslag, som S og SF aldrig har konkretiseret, er, hvordan de vil få danskerne til at arbejde de 12 berømte minutter mere om dagen. S og SF håber vel det bedste, nemlig at fagbevægelsen med Harald Børsting i spidsen tryller de 12 minutter op af hatten. Efter udmeldingerne fra LO-familierne i den seneste tid er der dog ikke meget, der tyder på, at fagbevægelsen ligefrem står på spring for at indgå en sådan trepartsaftale om at arbejde 12 minutter mere om dagen. Hvis jeg ikke husker helt galt, var fagbevægelsen efter lanceringen af S og SF's »En Fair Løsning« endda ude at sige, at 12 minutters arbejde mere om dagen mere var markedsføring end det var konkret politik.

Det må også have givet anledning til alvorlige panderynker i den røde blok, at 3F i begyndelsen af februar i år indgik en overenskomst, der gav en del af deres medlemmer 3 feriedage mere om året. Det svarer til at afkorte arbejdsdagen med godt 5 minutter, så nu skal S og SF altså øge arbejdstiden med 17 minutter om dagen for den

gruppe af 3F'ere, hvis der ikke skal være et endnu større hul i den økonomiske plan. S og SF's økonomiske plan ligner efterhånden mere en schweizerost end noget andet. Senest har vi oven i købet hørt Socialdemokraterne sige, at det hele tiden har været hensigten, at arbejdstiden først skulle forhøjes, når ledigheden kom under 100.000. Ja, det er da i hvert fald en målsætning. Problemet er bare, at det er en dejlig uforpligtende melding, for det er umuligt at sige, hvornår det eventuelt vil ske. Ledigheden har kun været under 100.000 en gang i løbet af de sidste 35 år, og lad mig lige erindre om, at det altså ikke var under en S-ledet regering, men derimod under denne regering.

Der er for mig intet, der tyder på, at S og SF's underfinansierede økonomiske politik skulle være i stand til at bringe ledigheden ned under 100.000, tværtimod. Hertil kommer, at de udfordringer, vi står over for, ikke forsvinder, selv om ledigheden ikke når ned under 100.000, og hvad har S og SF så tænkt sig at gøre? Hvad der også står hen i det uvisse er, hvilken pris fagbevægelsen overhovedet vil kræve for at gå ind og hæve arbejdstiden. Jeg kan i hvert fald ikke forestille mig, at det bliver billigt. Og selv om det så skulle lykkes S og SF at blive enige med fagbevægelsen, er det altså ikke ensbetydende med, at vi når den forbedring af de offentlige finanser, som de lover med »En Fair Løsning« og dermed de 12 minutter.

Vi behandlede her i Folketinget for nylig et beslutningsforslag om at afskaffe efterlønnen. Under behandlingen gjorde Socialdemokraterne meget ud af at pointere, at forslaget om 12 minutters mere arbejde om dagen var hentet fra Arbejdsmarkedskommissionens rapport, side 46. Hvis Socialdemokraterne havde læst lidt længere end bare de første par sætninger i rapporten på side 46, ville de have bemærket, at Arbejdsmarkedskommissionen tændte alle røde advarselsslamper i forbindelse med netop dette forslag, for kommissionen nævner således, at der vil være en betydelig udfordring med at øge eller blot at fastholde den gennemsnitlige arbejdstid. Det skyldes bl.a., at den demografiske udvikling ventes at trække arbejdstiden ned, og at der kun er få, der ønsker at arbejde mere. Faktisk henviser kommissionen endda til en arbejdskraftundersøgelse fra Danmarks Statistik, der viser, at de fleste er tilfredse med deres arbejdstid, og blandt dem, der ønsker ændret arbejdstid, vil de fleste hellere arbejde mindre end mere. Helt præcis var der 6 pct., der ønskede flere timer pr. uge, og det omfatter både dem, der blot ville arbejde en time mere, og dem, der ville arbejde mere end det. Derimod svarede hele 20 pct., at de ønskede at arbejde færre timer.

Kl. 10:35

Med en vis forsigtighed peger kommissionen på, at hvis disse ønsker til arbejdstiden blev virkeliggjort, ville beskæftigelsen falde med 115.000 personer.

Jeg tror derfor ikke, at fagbevægelsen kan få overbevist sine medlemmer om at arbejde mere. Og andre vidtløftige ideer som f.eks. større fleksibilitet i forhold til ferie og ret til fuldtid og andet er bare den rene luft. Så vi ved hverken hvordan eller hvornår S og SF vil fremtrylle de såkaldte 12 minutter. Sagt med andre ord giver regeringens reformforslag en sikker fugl i hånden, mens S og SF's forslag lover en usikker fugl på taget af et luftkastel.

Lad mig afslutningsvis vende tilbage til udgangspunktet, nemlig hvilke incitamenter der vil være mest effektive til at få danskerne til at arbejde gennemsnitligt 12 minutter mere om dag. Svaret er: Regeringens økonomiske politik, hvori efterlønssreformen er en hjørnesten og øger arbejdsudbuddet med hele 70.000 mennesker i 2020. Og man må altså sige, at det svarer til mere end 12 minutter om dagen i gennemsnit.

Kl. 10:37

Formanden :

Tak til beskæftigelsesministeren. Så er det skatteministeren tilsvarende med besvarelsen.

Kl. 10:37

Skatteministeren (Peter Christensen):

Jeg kan naturligvis fuldt ud tilslutte mig, hvad beskæftigelsesministeren har sagt vedrørende arbejdsmarkedspolitikken, og jeg er sådan set også helt enig i præmissen for spørgsmålet, der stilles i dag, nemlig at det kræver nogle konkrete og nye incitamenter at få danskerne til at arbejde mere. Højere arbejdsudbud kommer ikke af sig selv, hvis ikke danskerne får bedre incitamenter til at arbejde.

Skattepolitikken er også et væsentligt instrument til at få danskerne til at arbejde mere, for jo mere en skatteyder får udbetalt efter skat af sin sidst tjente krone, jo større er incitamentet til at yde en ekstra indsats. Samtidig skal det kunne betale sig at være i arbejde frem for at være på overførselsindkomst, og det skal kunne betale sig at tage en uddannelse. Derfor har regeringen siden 2001 brugt skattepolitikken som et instrument til at øge arbejdsudbuddet. Vi har gennemført en række skatteændringer, som tilsammen har udbredt skattebasen og reduceret marginalskatten på både arbejdsindkomster og også på selskabsskatteområdet og beskattningen af afkastet på opsparing.

I 2004 vedtog regeringen med den første forårspakke at fremrykke lavere skat på arbejdsindkomst. Herved fik vi både sparket gang i økonomien og samtidig øget arbejdsudbuddet. Med forårspakken blev mellemskattegrænsen i 2004 forhøjet markant, og for at gøre det mere attraktivt at være i beskæftigelse indførte regeringen et beskæftigelsesfradrag, som specielt kommer de beskæftigede med lav og mellemindkomster til gode.

I 2007 gennemførte regeringen en omlægning af lavere skat på arbejde med virkning fra 2008 og 2009. Formålet var yderligere at forbedre tilskyndelsen til at være i beskæftigelse og til at yde en ekstra indsats. Beskæftigelsesfradraget blev derfor yderligere forhøjet til det aktuelle niveau, og igen gennemførte vi en markant forhøjelse af mellemskattegrænsen, så 575.000 danskere – eller skatteydere – slap for at betale mellemskat af den sidst tjente krone.

Den første forårspakke i 2004 øgede arbejdsudbuddet svarende til 10.000-12.000 fuldtidsbeskæftigede, og det er endda konservativt anslået. Lavere skat på arbejde fra 2007 øgede arbejdsudbuddet med 7.000-8.000 fuldtidsbeskæftigede. 2004- og 2007-reformerne har både styrket incitamentet til at deltage på arbejdsmarkedet frem for at være på overførselsindkomst og øget timearbejdsudbuddet for de beskæftigede.

Det har været strengt nødvendigt at gøre det mere attraktivt for personer med beskudne indkomster at arbejde, både for at øge arbejdsudbuddet og ikke mindst for at yde retfærdighed over for de mennesker, som knokler hver dag på det danske arbejdsmarked. Regeringen lægger meget vægt på, at det skal kunne betale sig arbejde, og det er lige meget, om man er direktør eller ufaglært arbejder.

Et af resultaterne af de to reformer har været, at antallet af beskæftigede, der fik mindre end 1.000 kr. ud af at gå på arbejde frem for at være på overførselsindkomst, er blevet reduceret markant. Det kan betale sig gøre en indsats.

Det sidste, men store skridt tog vi senest med skattereformen i 2010, hvor vi brugte de finansieringsmuligheder, der var inden for skatteområdet, til at lægge skatten om. Forårspakke 2.0 er en historisk reform, hvor skatten på den sidst tjente krone blev reduceret med knap 7 pct., og arbejdsudbuddet øgedes med forsigtigt igen anslået 19.000 fuldtidsbeskæftigede på sigt. Forårspakke 2.0 er fuldt finansieret inden adfærdseffekter, og løftet i arbejdsudbuddet m.v. bidrager til, at også den finanspolitiske holdbarhed bliver øget med 5,5 mia. kr.

Den førte skattepolitik i hele regeringsperioden har været med til at imødekomme de store udfordringer, som vi står over for i fremtiden, hvor mangel på arbejdskraft kommer til at sætte dagsordenen. Skatten på arbejde er blevet sænket markant, og samlet har regeringens skattepolitik øget arbejdsudbuddet med mindst 40.000 perso-

ner. Siden 2001 har regeringen anvendt skattepolitikken til at skabe øget vækst. Selskabsskattesatsen, marginalsatsen på kapitalindkomst og skatten på arbejdskraft er sat ned og skattebasen er blevet bredt ud.

Men tiderne er ændret. I efteråret 2008 satte den internationale krise ind med fuld kraft. Den offentlige saldo blev markant forværret under finanskrisen, og de store underskud har gjort det nødvendigt at holde de offentlige udgifter i ro og også ekstraordinært at øge skatteindtægterne for at føre en ansvarlig økonomisk politik. Der er derfor tid til også og især at se på andre politiske instrumenter til målrettet at øge arbejdsudbuddet og sikre den langsigtede finanspolitiske holdbarhed. For vi kommer ikke uden om, at vi kommer til at mangle arbejdskraft for at løfte udfordringen, hvor en relativt lille arbejdsstyrke skal forsørge et stigende antal ældre.

Her skilles vandene i dansk politik. Regeringens forslag til en tilbagetrækningsreform er den ansvarlige og rigtige vej, hvor vi sikrer sunde offentlige finanser og et godt, solidt fundament for den fremtidige velfærd. Reformen vil øge arbejdsudbuddet med 70.000, som også beskæftigelsesministeren var inde på, samtidig med at de offentlige finanser styrkes med godt 18 mia. kr. i 2020.

Kl. 10:43

Det vil gøre Danmark mindre sårbar over for udviklingen på de finansielle markeder og bidrage til, at Danmark fortsat fører en troværdig økonomisk politik, som er med til at sikre et stabilt renteniveau. Det er nødvendigt med en gradvis afskaffelse af efterlønnen, for at vi fortsat kan tage hånd om de svageste, børnene og de ældre frem for at betale raske mennesker for at trække sig tidligt tilbage på pension.

Regeringen går ind for konkret politik og baserer ikke ligesom oppositionen danskernes fremtidige velfærd på fugle på taget. S og SF siger, at vi alle skal arbejde 12 minutter mere om dagen. Det skal ifølge »En Fair Løsning« ske gennem en trepartsaftale, hvor lønmodtagernes organisationer bidrager til, at vi samlet set øger arbejdstiden. Men når man så spørger de parter, er svaret, at de ikke vil bidrage til, at arbejdstiden øges. Det er endelig blevet slået fast med syvtommersøm, at der ikke bliver nogen trepartsaftale. De 12 minutter var omdrejningspunkt for S og SF's plan, og det hele ligger grundlæggende i ruiner.

Selv hvis vi leger, at det skulle lykkes S og SF at lave en trepartsaftale med LO og med Dennis Kristensen fra FOA og andre om en øget egentlig arbejdstid, så vil det næppe få nogen større effekt på arbejdsudbuddet, for det er ikke LO, der bestemmer den enkelte danskers arbejdstid. Danskerne bestemmer jo i sidste ende, hvor meget de ønsker at arbejde. Højere arbejdsudbud kommer ikke af sig selv, hvis ikke danskerne får større incitamenter til arbejde, men hvor er incitamentene henne i oppositionens plan, der alene indeholder højere skatter og afgifter for 31,5 mia. kr.? Det mindsker altså incitamentet til at arbejde. Så der er absolut ingen sammenhæng mellem mål og midler i planen.

Bundlinjen viser, at S og SF mangler 10 mia. kr. alene frem til 2013 i deres skatteudspil, og efter at sammenbruddet om de 12 minutter om dagen er blevet officielt, mangler S og SF yderligere 15 mia. kr., og det skal altså ses i lyset af det faktum, at de i forvejen ønsker at hæve skatterne med 31,5 mia. kr. Så i forhold til den samlede udfordring på de 45-50 mia. kr., som vi mangler i 2020, for at have holdbarhed i dansk økonomi, og som S og SF i øvrigt anerkender som udfordring, ja, så mangler de i deres politik 30 mia. kr. bare for at have balance. Så med alle de milliarder, der kommer til at mangle i statskassen, er det næppe de sidste skattestigninger, vi kommer til at se fra S og SF's side.

Politikken hænger ikke sammen. I det lange løb kan vi ikke få velfærd for lånte penge. Problemet med at bruge penge, som man ikke har, kan sammenlignes med, hvis min lille datter har et uheld i

flyverdragten. Det er dejligt, mens forbruget står på, men det bliver altså rigtig koldt og ubehageligt, når regningen skal betales.

I dag har Danmark en lav rente, fordi vi har ført en ansvarlig og troværdig økonomisk politik. Internationalt er der tillid til dansk økonomi, men med en økonomisk politik som S og SF's for lånte penge vil vi også blive straffet af de globale finansielle markeder, og den eneste måde, de kan straffe os på, er med højere renter. Vi har set det i Grækenland, vi har set det i Portugal, og vi har set det i Irland, som jo ikke har haft styr på deres offentlige finanser. Den danske rente var på godt 3 pct. i januar 2011 i Danmark, og sammenlignet hermed lå Grækenland, Portugal og Irlands renter på henholdsvis 12,7 og 9 pct.

Højere renter vil gøre det dyrere for danskerne at eje bolig, og det vil føre til færre investeringer i virksomhederne. Det vil reducere efterspørgslen i samfundet, og det vil komme til at koste i tusindvis af arbejdspladser. Højere rentesatser og en hurtigt voksende statsgæld er en yderst farlig kombination for statskassen og det danske samfund.

Kl. 10:47

Formanden :

Tak til skatteministeren.

Så går vi over til forhandlingen, og den første, der får ordet, er hr. Simon Emil Ammitzbøll som ordfører for forespørgslerne – hvis det ønskes. Der er også en mulighed for at komme op til sidst, normalt som en anden runde. Altså, der er ikke en udtalt pligt, men det er normen. Værsgø.

Kl. 10:48

Forhandling

(Ordfører for forespørgslerne)

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Tak. Man skal jo passe på, man ikke lader sig friste over evne, når man får tilbudt ordet – det er farligt at give til en politiker.

Jeg takker for de besvarelser, som beskæftigelsesministeren og skatteministeren kom med, og jeg synes, de to ministre til fulde fik illustreret, hvad det er for et problem, vi står over for, nemlig at vi ikke alene skal have styr på dansk økonomi på den korte bane, men at vi også skal have sikret væksten på den lange bane. Og her er det meget ærgerligt, at der er store dele af Folketinget, der har sat sig selv helt uden for døren i den diskussion.

Her tænker jeg selvfølgelig på Socialdemokraterne, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten, som åbenbart slet ikke har nogen interesse i at komme ind i diskussionen om, hvordan vi reelt får danskerne til at arbejde mere. Beskæftigelsesministeren var jo rigtig meget inde på det i sin tale, nemlig at man ligesom har udlanceret det – ellers noget, man ikke er så begejstret for – til arbejdsmarkedets parter, og her kan vi forstå, at fagbevægelsen ikke er særlig begejstret for at tage et medansvar, og at arbejdsgiverne mener, at det ikke er noget, der hører til i trepartsforhandlinger.

Så man har ikke de parter, man taler om. Det er bare noget, man taler om, fordi man håber, at man kan holde den danske befolkning hen til den anden side af et valg, så man ikke behøver at tale om de økonomiske udfordringer reelt, og det synes jeg er forholdsvis skuffende.

Men nuvel, vi kan jo hver især holde lange skåltaler herfra om, hvordan vi ser på tingene, og det har Socialdemokraterne så ikke alene gjort, men de har også udsendt en pressemeddelelse – det er en hr. Morten Bødskov, som vistnok fungerer som finansordfører i Socialdemokraterne – hvor det påstås, at S og SF kan konstatere, at beregningerne i »En Fair Løsning« er på linje med både vismændene og Arbejdsmarkedskommissionen i vurderingen af forslaget virkning, og her tænkes på det med længere arbejdstid.

Jeg har pressemeddelelsen her med et smukt billede af hr. Morten Bødskov, hvis man har brug for dokumentationen, og jeg går ud fra, at den socialdemokratiske ordfører kommer op og forklarer, hvordan den påstand hænger sammen, for det gør den jo ikke.

For går man ind og ser på, hvad det er, de økonomiske vismænd siger – det har jeg gjort, og man behøver ikke at bladde langt i den seneste vismandsrapport, man skal faktisk kun til side 8 for at få svaret på den påstand, som S og SF er kommet med – så vil man se, at det er rigtigt, at vismændene siger, at det vil være godt at få arbejdstiden op. Det er korrekt, så langt så godt, men hvordan foreslår de så at man gør? Jeg læser højt fra side 8:

»Det mest oplagte økonomisk-politiske instrument til højere arbejdstid er en reduktion af marginalsatserne på arbejdsindkomst – udover den sænkning, der følger af den seneste skattereform.«

Jeg går ud fra, at når Socialdemokraterne og SF turnerer rundt i landet med, at vismændene giver dem ret, så er det det her, der henvises til, og så er det ny S-SF-politik, at man vil sænke marginalsatserne, men det er jo ikke, hvad der står i »En Fair Løsning«. I »En Fair Løsning« vil man hæve marginalsatserne med den meget usmagelige millionærskat, som er en vækstdræber og en bombe under dansk økonomi. Men jeg glæder mig til, at vi i dag får svaret både fra den socialdemokratiske ordfører og fra den folkesocialistiske ordfører på, hvad det er, vismændene bekræfter i forhold til »En Fair Løsning«, når nu det er sådan, at vismændene for at få en øget arbejdstid anbefaler den stik modsatte retning af, hvad der bliver beskrevet i »En Fair Løsning«.

Er det marginalsattelettelser, man håber at man laver en aftale med Harald Børsting om? Det tror jeg ikke at man vil få stort held med, det har jeg i hvert fald svært ved at forestille mig. Men hvis man vil bruge vismændene som alibi for sin politik, er man jo nødt til at gå ind og se på, hvad det er.

Jeg forestiller mig ikke, at Socialdemokraterne, eller nogen andre partier for den sags skyld, skal tage alt, hvad vismændene siger, en bloc. Det er ikke det, jeg står og siger, men hvis S og SF siger, at lige præcis når det gælder arbejdstiden, som er det, vi skal diskutere i dag, er det vismændene, der støtter deres politik, og når vi så går ind og læser, hvad de selv samme vismænd siger man skal gøre for at opnå det formål, og det så er det modsatte af, hvad der står i S og SF's egen plan, så er det ikke korrekt, når der står i pressemeddelelsen, at S og SF kan konstatere, at beregningerne i »En Fair Løsning« er på linje med både vismændene og Arbejdsmarkedskommissionen i vurderingen af forslaget virkning.

Det er simpelt hen lodret forkert, det passer ikke, det er fusk, og det er uhæderligt. Man bør komme herop og fortælle ærligt og redeligt, hvad det er, man har tænkt sig. Vismændene er man i hvert fald ikke enig med, det er et stråmandsargument, og det er at føre den danske befolkning bag lyset.

Kl. 10:53

Formanden :

Tak. Jeg har noteret her, at hr. Bent Bøgsted ønsker ordet for en kort bemærkning.

Kl. 10:53

Bent Bøgsted (DF):

Nu har jeg hørt, hvad hr. Simon Emil Ammitzbøll har sagt, og i den forbindelse vil jeg sige, at vi jo godt ved, at der er to planer: den, som regeringen har, og den, som S og SF har.

Men er det ikke en form for konstatering med alle de udmeldinger, der er kommet i det sidste stykke tid, både fra S og SF selv, fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd og fra andre økonomer, at S og SF's økonomiske plan ligger i ruiner, fordi der ikke er nogen, der vil arbejde 12 minutter mere? Og hvordan finder de så de penge, som LO har lovet at de skal finde? Arbejdsgiverne vil ikke være med til

at finde de penge på den måde. Er det ikke en konstatering af, at S og SF's plan totalt ligger i økonomiske ruiner?

Kl. 10:57

Formanden :
Ordføreren.

Kl. 10:54 (Ordfører)

Ulla Tørnæs (V):

Jeg vil gerne starte med at takke Liberal Alliance for at have rejst dagens forespørgsel, og det vil jeg, fordi jeg nøjagtig lige så inderligt som hr. Simon Emil Ammitzbøll håber, at vi i dag langt om længe kan få de svar fra Socialdemokraterne og SF, som vi nu har efterlyst i knap et år, på, hvordan og hvornår danskerne skal arbejde mere, med andre ord: hvordan de 12 minutter fra »En Fair Løsning« skal gennemføres. Det vender jeg tilbage til.

Kl. 10:54

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Jeg synes faktisk, at hr. Bent Bøgsted er et ualmindelig venligt menneske, når hr. Bent Bøgsted spørger, om S og SF's plan ikke ligger i ruiner, for det er faktisk en pænere tilstand og beskrivelse af virkeligheden end de faktiske forhold. Sandheden er: Der findes ingen S-SF-plan.

Kl. 10:54

Formanden :
Hr. Bent Bøgsted.

Kl. 10:54

Bent Bøgsted (DF):

Det er jo at være lidt kritisk, for vi har trods alt set, at der ligger et udspil, at der ligger en form for plan. En plan kan jo være mange ting, en plan kan være en plan, der løser problemerne, og en plan kan også være noget, der ikke fører til noget, men der ligger trods alt en plan, så jeg synes måske, det var lidt for store ord.

Men man må vel bare konstatere, at planen ligger i økonomiske ruiner, når der ikke rigtig er nogen, der vil være med til at gennemføre den. LO har sådan noget vidtløftigt noget med, at efter valget skal man nok kigge på det, og det eneste, vi får at vide om »En Fair Løsning«, er, at vi får det at vide efter valget. Befolkningen skal nok få at vide efter valget, hvad S og SF vil, men nu og her kan vi ikke få det at vide, og så må man vel konstatere, at planen ligger i økonomiske ruiner.

Kl. 10:55

Formanden :
Ordføreren.

Kl. 10:55

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Det var sandelig ikke for at prøve at skabe en uenighed med hr. Bent Bøgsted. Jeg tror sådan set, at spørgeren og jeg er meget enige om, at det, S og SF har fremlagt, hvad vi nu end vil kalde det, kender man simpelt hen ikke resultatet af. Det ligger i ruiner, for at bruge spørgerens udtryk. Jeg plejer at sige, at fru Helle Thorning-Schmidt har hemmeligheder for det danske folk, for det danske folk må ikke få at vide, hvad det er, der skal ske, før efter et valg. Det er og bliver en hemmelighed.

Den eneste gang, vi har fået en lille afsløring af det, var i fjernsynet, da fru Helle Thorning-Schmidt nede foran Christiansborg kom til at sige, at hvis ikke man kunne blive enig med arbejdsmarkedets parter, kunne man altid se på efterlønnen. Jeg ved ikke, om spørgeren kan huske, at hr. Villy Søvndal gik ved siden af, og hr. Villy Søvndals øjne blev dobbelt så store, da statsministerkandidaten pludselig nævnte det her med efterlønnen. Men det er måske det, der er planen, vi ved det ikke.

Sandheden er: Socialdemokraterne og SF'erne ved det ganske givet heller ikke selv, og det er jo derfor, vi skal holdes hen og det skal holdes hemmeligt.

Kl. 10:56

Formanden :

Tak til hr. Simon Emil Ammitzbøll. Der er ikke ønsker om yderligere korte bemærkninger. Så er det fru Ulla Tørnæs som ordfører for Venstre.

Først vil jeg naturligvis gerne slå fast, at for Venstre er det fuldstændig afgørende, at der føres en ansvarlig økonomisk politik. Det er og bliver en mærkesag for os. Vi vil ikke være med til at øge gælden yderligere. Vi vil ikke være med til at føre en uansvarlig økonomisk politik, sådan som det netop kommer til udtryk i Socialdemokraternes og SF's »En Fair Løsning« – en uansvarlig økonomisk politik, der meget vel vil risikere at føre til rentestigninger til ugunst for først og fremmest erhvervslivet og beskæftigelsen, men så sandelig også til ugunst for helt almindelige boligejere. Nej, vi må og skal føre en ansvarlig økonomisk politik, der fastholder tilliden til den danske krone. Derfor skal vi naturligvis også leve op til de henstillinger, vi får fra EU om at stramme finanspolitikken, nøjagtig som regeringen har gjort med bl.a. genopretningspakken.

Danmark har som alle andre lande været hårdt ramt af den omfattende internationale økonomiske krise. Store offentlige overskud blev vendt til underskud. Men heldigvis tyder meget på, at dansk økonomi nu er godt på vej ud af krisen, bl.a. takket være det faktum, at ledigheden heldigvis ikke voksede så meget som frygtet. Men meget tyder på, at det lysner for mange danske virksomheder.

Jeg kan fuldt ud tilslutte mig beskæftigelsesministerens og skatteministerens besvarelser og deres udmærkede gennemgange af alle de mange initiativer, som regeringen allerede har gennemført, også de reformudspil, som regeringen har lagt frem for at sikre den langsigtede holdbarhed i dansk økonomi. Jeg skal således ikke bruge min taletid på at gentage det, som ministrene allerede så glimrende har gennemgået. Dog vil jeg gerne benytte lejligheden til at fremhæve den dagpengereform, som blev vedtaget sidste forår, som et meget væsentligt element i netop genopretningspakken. Dagpengereformen bidrager, når den er fuldt indfasat, med 13.000 fuldtidspersoner til arbejdsstyrken. I Venstre er vi meget tilfredse med, at et flertal i Folketinget vedtog dagpengereformen, og vi ser den som et meget væsentligt bidrag til at sikre det nødvendige fremtidige arbejdsudbud, altså det, der er til drøftelse med forespørgslen i dag.

Kl. 11:00

Det samme gælder regeringens forslag til tilbagetrækningsreform med den gradvise udfasning af efterlønnen, der vil øge arbejdsudbuddet med 70.000 fuldtidspersoner og styrke de offentlige finanser med 18 mia. kr. i 2020. Sammen med regeringens SU-reform og oplæg til førtidspensionsreform vil vi dermed kunne udvide arbejdsstyrken med samlet set 95.000 fuldtidspersoner.

Skattestoppet har siden 2001 været det faste og gode fundament for dansk skattepolitik og har sikret, at skatter og afgifter er holdt i ro. Med forårspakken 2.0 fortsatte vi linje fra de seneste to skatteaftaler, forårspakken fra 2004 og lavere skat på arbejde fra 2007 med at sænke skatten på arbejde for alle indkomstgrupper. Ud fra devisen, det skal kunne betale sig at arbejde, har vi således ad flere omgange sænket skatten på arbejde. Samlet set medfører regeringens økonomiske politik en styrkelse af dansk økonomi, der svarer til mere end 12 minutter om dagen i gennemsnit.

Tilbage til de 12 minutter: For ingen her i Folketinget i dag er vel i tvivl om, at forespørgslen, det hørte vi også hr. Simon Emil Ammitzbøll netop redegøre for, handler om at sætte fokus på den manglende sammenhæng i Socialdemokraternes og SF's såkaldte plan, »En Fair Løsning«, som blev lanceret med sloganet: Har du 12 mi-

nutter, har vi en plan. Ja, sådan hed det dengang på store billboards rundtomkring i bybilledet. S og SF's økonomiske politik består ud over højere skatter og afgifter for over 30 mia. kr. som nævnt af en målsætning om, at alle danskere skal arbejde 12 minutter mere om dagen. Det skulle angiveligt kunne forbedre dansk økonomi med 15 mia. kr. S og SF mangler imidlertid at fortælle danskerne, hvordan arbejdstiden konkret skal øges. S og SF har ikke villet, eller også har man ganske enkelt ikke kunnet, anvise konkrete tiltag, der kan skaffe 15 mia. kr. via øget arbejdstid. Tværtimod har partierne alene sagt nej, nej og atter nej til konkrete forslag, der netop øger arbejdsudbuddet. Nej til kortere dagpengeperiode. Nej til regeringens skattereformer, der flytter beskatningen fra arbejdsindkomst. Og senest klart nej til tilbagetrækningsreformen, der gradvis afskaffer efterlønnen. Vi mangler altså fortsat svar på, hvad det er, S og SF vil.

Jeg er for så vidt enig med S og SF i, at der i fremtiden vil være behov for, at danskerne arbejder længere tid, enten ved at være flere timer på arbejdsmarkedet hver uge eller ved at trække sig senere tilbage fra arbejdsmarkedet. Men problemet med S og SF's plan er jo, at det er og bliver et luftkastel – fine ord på et fint stykke papir – for vi mangler jo konkrete forslag og anvisninger på, hvordan de vil få danskerne til at arbejde mere. Nu skal vi nok høre et eller andet om, at det kan man ikke konkretisere i dag, fordi det handler om trepartsforhandlinger ude i fremtiden. Men der er jo ikke meget, der tyder på, at LO's formand, Harald Børsting, vil tvinge sine medlemmer til at gå op i tid. Senest har Socialdemokraternes politiske ordfører, hr. Henrik Sass Larsen, skabt endnu mere tvivl om 12-minutters-planen, idet han understreger, at man først skal arbejde mere, når den registrerede ledighed er nede under 100.000 ledige. Med andre ord: De 12 minutter er og bliver ukonkrete tanker, der altså intet har at gøre med, hvordan S og SF vil løse de alvorlige udfordringer, som dansk økonomi står over for.

Jeg skal på vegne af Venstre, Det Konservative Folkeparti, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance, og Per Ørum Jørgensen (KD) fremsætte følgende

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at den internationale økonomiske krise har betydet markant forøgede økonomiske udfordringer for Danmark. Regeringen har med genopretningspakken sikret en holdbar offentlig økonomi på kort sigt.

Folketinget konstaterer, at den demografiske udvikling betyder, at der er behov for gennem reformer at sikre grundlaget for vækst, velstand og en sund offentlig økonomi på længere sigt, herunder ved at sikre den nødvendige arbejdskraft på sigt.

Folketinget opfordrer regeringen til at tage de nødvendige initiativer til at håndtere de økonomiske udfordringer og sikre et stærkt grundlag for vækst i de kommende år.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 33).

Kl. 11:04

Formanden :

Dette forslag til vedtagelse vil indgå i Folketingets videre forhandling.

Vi går over til korte bemærkninger, og det er først hr. Klaus Hækkerup.

Kl. 11:04

Klaus Hækkerup (S):

Tak for det. Venstres ordfører sagde, at Venstre var imod, at man gældsatte Danmark. Så er mit spørgsmål til Venstres ordfører: Hvorfor har man så vedtaget en finanslov, der gør, at man gældsætter Danmark og fortsætter med at gøre det, sådan at gælden efterhånden er på niveau med det, den var, da den borgerlige regering tiltrådte i

2001? Er det ikke for ringe et resultat for en regering, der har en målsætning om at undgå, at gælden skal vokse?

Kl. 11:05

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:05

Ulla Tørnæs (V):

Jeg er noget forundret over, at det tilsyneladende er gået fuldstændig hen over hovedet på hr. Klaus Hækkerup, at Danmark ligesom resten af verden har været ramt af en international økonomisk krise. Derfor har vi netop været i en situation, hvor vi har vendt offentlige overskud til offentlige underskud, men regeringen har taget initiativer for at få bragt orden i dansk økonomi. Genopretningspakken er et meget, meget væsentligt element i netop genopretningen af dansk økonomi. Den finanslov, som blev vedtaget sidste efterår, er ligeledes et skridt på vejen til at få bragt orden i dansk økonomi.

Grunden til, at vi vendte de offentlige overskud til underskud, var jo, at vi pumpede penge ud i den danske økonomi for at sikre, at de menneskelige omkostninger af den økonomiske krise ikke blev så alvorlige, som man kunne have frygtet, hvis ikke regeringen havde gjort, som den ganske rigtigt gjorde.

Kl. 11:06

Formanden :

Hr. Klaus Hækkerup.

Kl. 11:06

Klaus Hækkerup (S):

Jeg forstår, at Venstres evindelige undskyldning er, at der har været en international krise. Lad mig gøre opmærksom på, at Venstre førte en fuldkommen uansvarlig økonomisk politik under højkonjunkturen: Man sænkede skatterne, man lavede ufinansierede skattelettelser, hvor der overhovedet ikke var dækning for at gøre det; og man satte gang i en vækst, der medførte en dobbelt vækst på ejendomsmarkedet. Og allerede inden den økonomiske krise havde ramt Danmark, var konjunkturerne vendt, vi var på vej nedad, vi var i en situation, hvor liggetiden – som det hedder – for boliger, altså den tid, der går, fra en bolig bliver udbudt til salg, og til den bliver solgt, voksede og voksede. Der var alle tegn på en økonomisk krise, og den borgerlige regering gjorde intet ved det.

Jeg indrømmer, at så kom finanskrisen udefra. Jeg vil også sige, at hele den lempelse, der blev gennemført, dereguleringen af banksektoren, da var en fejltagelse. Det gjorde da, at Danmark var alt for dårligt påklædt til at klare den finansielle krise. Hvis ikke den socialdemokratiske regering havde overladt en finanslov til den her regering med et overskud, som vi ikke havde oplevet før, havde det jo set meget, meget værre ud, så havde den uansvarlige politik, regeringen har ført, bare givet sig udslag i et endnu større hul, endnu større arbejdsløshed, endnu flere fallitter, endnu flere konkurser.

Kl. 11:07

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:07

Ulla Tørnæs (V):

Jeg er dybt, dybt uenig med hr. Klaus Hækkerup i den beskrivelse, hr. Klaus Hækkerup giver af det, der er sket siden 2001 og frem til nu.

Først og fremmest har vi jo rent faktisk afdraget den offentlige gæld i et hurtigere tempo, end den tidligere socialdemokratiske regering egentlig havde forudset ville komme til at ske. Og netop det faktum, at vi afdragede den offentlige gæld, betød jo, at vi havde

mulighed for at investere, for at fremrykke offentlige investeringer og pumpe milliarder af kroner ud i den danske økonomi for netop at minimere de offentlige omkostninger. Og det mener jeg faktisk er lykkedes. Havde vi givet efter for bl.a. Socialdemokraternes pres, om at vi skulle øge de offentlige udgifter, dengang der var højkonjunktur, så havde det ganske rigtigt set anderledes ud. Men det gjorde vi heldigvis ikke; regeringen holdt fast, vi holdt fast i at føre en økonomisk ansvarlig linje, som bl.a. betød, at vi fik afdraget den offentlige gæld i tide, så vi stod godt rustede til at kunne tackle den økonomiske krise, da den desværre ramte også Danmark.

Kl. 11:09

Formanden :

Så er det hr. Bent Bøgsted for en kort bemærkning.

Kl. 11:09

Bent Bøgsted (DF):

Jeg synes, det er lidt forunderligt at høre de spørgsmål, der bliver stillet. Jeg havde egentlig troet, at Socialdemokratiet ville være meget mere aggressive i forbindelse med at forsvare deres 12 minutter, som forespørgslen handler om. Men det er måske, fordi den plan er faldet helt til jorden og snart ikke eksisterer mere, og derfor har de ikke deres økonomi på plads.

Er det ikke forunderligt, når man tager »En Fair Løsning«? For der skal de offentlige overførselsindkomster ikke stige. Det vil sige, at dem, der er på overførselsindkomst, ikke skal have mere. Man vil fjerne den femte ferieuge, og så er der de 12 minutter.

Det er jo et spørgsmål om, hvad Harald Børsting siger, og i den forbindelse tror jeg, at fru Ulla Tørnæs vil give mig ret i, at når det så kommer til stykket, er det da den almindelige arbejder, der i sidste ende skal sige god for det. For det skal ud til urafstemning. Så uanset hvad Harald Børsting siger, at det ikke sikkert, at det bliver gennemført. Og undersøgelsen viser, at der er et stort flertal for, at det vil lønmodtagerne overhovedet ikke høre tale om.

Er det ikke korrekt, at den økonomiske plan fra S og SF's side ligger totalt i ruiner, og at det er derfor, at de ikke snakker om den mere?

Kl. 11:10

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:10

Ulla Tørnæs (V):

Jo, det er jeg til gengæld fuldstændig enig med hr. Bent Bøgsted i. Jeg er fuldstændig enig i, at »En Fair Løsning« ligger totalt i ruiner, eller er fugle på taget, eller er løse tanker, eller hvordan vi nu hver især efter temperament vælger at karakterisere det.

Det korte af det lange er, at Socialdemokraterne og SF her i dag har en oplagt mulighed for netop at redegøre for deres økonomiske politik, og jeg ser faktisk frem til, at det kommer til at ske. Jeg ser frem til at få de svar, som også hr. Bent Bøgsted efterlyser. Hvem er det, der skal arbejde mere? Hvordan skal det ske? Er det den femte ferieuge? Skal man arbejde 1 time mere hver uge, eller hvordan? Alt det står hen i det uvisse, og det er jo det, der får os til at sige, at planen ligger fuldstændig i ruiner.

Det er med hensyn til arbejdstiden, men hvad der er endnu værre: Det er jo den samlede overordnede økonomiske politik, som også ligger i ruiner. For lykkes man ikke med at skaffe de 15 mia. kr. via assistance fra skyggefinansminister hr. Harald Børsting, så mangler man jo 15 mia. kr.

Kl. 11:11

Formanden :

Så er det hr. Morten Østergaard, kort bemærkning.

Morten Østergaard (RV):

Det er jo en alvorlig sag, men derfor kan vi jo godt gribe det lidt humoristisk an, og derfor vil jeg bede fru Ulla Tørnæs om at gætte, hvilken plan som økonomiprofessor Nina Smith her omtaler, og jeg citerer: Der er elementer i deres økonomiske politik, som er fugle på taget, så er der nogle andre elementer, hvor de overdriver effekterne. Endelig er der tiltag, hvor de siger, der kan spares et milliardbeløb, men det er lettere at nævne et meget stort milliardbeløb end at finde det i praksis.

Hvad er det for en økonomisk plan, der her omtales af Nina Smith, professor ved Århus Universitet?

Kl. 11:12

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:12

Ulla Tørnæs (V):

Tja, nu plejer jeg ikke at mene, at Folketinget er sådan et sted for gættekonkurrencer, men når nu hr. Morten Østergaard lægger op til det, så kunne det være, at det var »En Fair Løsning«, det skal jeg ikke kunne sige, men det kunne måske også være andre partiers programmer. Det aner jeg ikke, men jeg kan i hvert fald sige, at for så vidt angår vismændenes vurdering af netop »En Fair Løsning«, er der jo milliarder, der mangler, fordi det ganske enkelt ikke hænger sammen.

Kl. 11:13

Formanden :

Hr. Morten Østergaard.

Kl. 11:13

Morten Østergaard (RV):

Ja, citatet er fra dagens udgave af Berlingske Tidende, og det er Liberal Alliances økonomiske plan, som økonomiprofessor Nina Smith omtaler som fugle på taget og milliardbeløb, man slynger om sig med. Det er bare for at sige, at når man hører retorikken i diskussionen, så er boomerangerne jo lavtflyvende herinde i Folketingssalen, når politikken hos de partier, man støtter sig til fra regeringens side, og som man har travlt med ligesom i fællesskab at bekræfte hinanden i enighed om oppositionens politik, altså vurderes af uafhængige økonomer til at være ramt af præcis de samme problemer, man hævder andre har.

Kl. 11:13

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:13

Ulla Tørnæs (V):

Jamen jeg kan godt forstå, at hr. Morten Østergaard har et kæmpe, kæmpe problem, for Det Radikale Venstre har jo sagt, at man vil pege på fru Helle Thorning-Schmidt som statsminister. Derfor kan jeg godt forstå, at hr. Morten Østergaard har det rigtig, rigtig skidt med den manglende sammenhæng i netop »En Fair Løsning«. Og derfor kan jeg godt forstå, at hr. Morten Østergaard er nødt til at finde alle mulige andre begrundelser for, hvorfor han netop kan stå inde for »En Fair Løsning« og den økonomiske politik, som S og SF lægger op til.

Kl. 11:14

Formanden :

Så er det hr. Mads Rørvig, kort bemærkning.

Kl. 11:14

Kl. 11:17

Mads Rørvig (V):

Det, der får mig til at tage ordet, er, at under debatten om ordføreren indlæg nævnte hr. Klaus Hækkerup, at regeringen havde sovet i timen og ikke havde gjort noget for at imødekomme den krise, der opstod, og det var ligesom underforstået, at den havde Socialdemokraterne og SF forudset komme. Det, der får mig til at tage ordet, er så for at spørge, om ordføreren ikke kan bekræfte, at selvfølgelig afdragede regeringen på gælden, så gælden var nul, da krisen blev mødt. Og så undrer jeg mig over det, for jeg kan nemlig ikke komme i tanker om et enkelt forslag, som oppositionen har stillet, der skulle hjælpe de offentlige finanser, og som skulle nedbringe gælden i løbet af den tid, som oppositionen har været i opposition. Kan ordføreren hjælpe mig, for det lød næsten, som om Socialdemokraterne og SF havde opskriften på at nedbringe gælden endnu mere, men det er ikke noget, jeg ligesom har set i løbet af de sidste år, hvor oppositionen har været i opposition.

Kl. 11:15

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:15

Ulla Tørnæs (V):

Nej, jeg må bedrøve spørgeren med, at det rækker mine egenskaber altså ikke til. Jeg kender ikke noget forslag fra S, SF eller Enhedslisten, som skulle gå i retning af, at vi netop skulle kunne afdrage den offentlige gæld hurtigere end det, der rent faktisk kom til at ske. Tværtimod erindrer jeg, at Socialdemokraterne og SF og deres venner op til flere gange undervejs under højkonjunkturen stod ude på Slotspladsen og krævede, at vi skulle øge de offentlige udgifter, vi skulle øge de offentlige udgifter til daginstitutioner og sygehusbehandling og meget andet.

Så tværtimod, vil jeg sige til hr. Mads Rørvig, er jeg helt overbevist om, at der ville kunne findes rigtig mange eksempler på udgiftskrævende forslag fra oppositionens side, men nok næppe det modsatte.

Kl. 11:16

Formanden :

Så er det hr. Simon Emil Ammitzbøll for en kort bemærkning.

Kl. 11:16

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Jeg skal undlade at komme ind på hr. Morten Østergaards udgydelser, men hvis man læser Berlingske Tidende i dag, vil man bare kunne se, at det, som økonomerne sætter det største spørgsmålstejn ved i forbindelse med Liberal Alliances planer, er, om der nu er et politisk flertal på Christiansborg, der vil bakke dem op. Og når man hører på de herrer fra rød blok, som åbenbart ikke interesserer sig for økonomi, forstår man jo godt, at det ikke kan lade sig gøre.

For er der i den dialog, fru Ulla Tørnæs har haft med de røde herrer, så kommet et eneste svar på, hvordan de vil få danskerne til at arbejde 12 minutter mere? Har fru Ulla Tørnæs hørt det? Jeg har nemlig ikke, men det kunne selvfølgelig være, at der var kommet noget, som skulle forstås på en måde, som fru Ulla Tørnæs bedre kunne tolke.

Men sandheden er, at man taler udenom, for man har ikke noget at byde på.

Kl. 11:17

Formanden :

Ordføreren.

Ulla Tørnæs (V):

Det er jeg fuldstændig enig med hr. Simon Emil Ammitzbøll i. Jeg er enig i, at »En Fair Løsning« er et luftkastel. Jeg er enig med hr. Simon Emil Ammitzbøll i, at vi mangler svar på, hvordan Socialdemokraterne og SF vil få danskerne til at arbejde mere. Altså, hvordan vil man møde den udfordring, som vi alle jo erkender at vi står over for, nemlig den kommende mangel på arbejdskraft?

Vi ved, at vi i dag er i en situation, hvor det er sådan, at når fem forlader arbejdsmarkedet, erstattes de af fire. Og det er jo ikke holdbart på sigt. Så til hr. Simon Emil Ammitzbøll vil jeg sige, at jeg også venter på svar fra S og SF.

Kl. 11:18

Formanden :

Tak til ordføreren. Der er ikke yderligere ønsker om korte bemærkninger. Så er det i ordførerrækken hr. Klaus Hækkerup som ordfører.

Kl. 11:18

(Ordfører)

Klaus Hækkerup (S):

Det er jo en lidt overraskende debat at løbe ind i. Først troede jeg, at forespørgslen drejede sig om, hvilke incitament der er mest effektive med henblik på at få danskerne til gennemsnitligt at arbejde 12 minutter mere om dagen. Så blev det i besvarelsen og i de kommentarer, der har været indtil nu, en debat om »Fair Forandring« og »En Fair Løsning«, og til sidst – forstår jeg – blev det her til en dialogdebat mellem Venstres ordfører og ordførere fra de borgerlige partier om, hvorfor man i fællesskab var enige om at synes, at »En Fair Løsning« og »Fair Forandring« er rigtig dårlige forslag. Det er jo en underlig udvikling i besvarelsen af en forespørgsel, som egentlig i sin grundsubstans er værd at gøre sig nogle ganske seriøse overvejelser om.

Jeg vil godt, inden jeg starter med at give vores bud på det her, sige, at jeg ikke har nogen forventning om, at vi får nogen som helst seriøs debat. Værst synes jeg det var, da hr. Simon Emil Ammitzbøll spurgte Venstres ordfører og begrundede sit spørgsmål med, at Socialdemokratiet og SF talte udenom. Hallo, jeg har stillet to spørgsmål, jeg har ikke engang haft mulighed for at redegøre for noget som helst her i salen, og på forhånd, før der er sagt noget som helst, kan Liberal Alliances ordfører fastslå, at vi snakker udenom. Godt gået, godt gået for en saglig debat! Desværre, for det er et spørgsmål, der ellers er ret centralt.

Lad mig prøve at forholde mig til det spørgsmål, der er nævnt: 12 minutter mere om dagen. Der har i den politiske debat været nævnt tre muligheder: Den første er at nedsætte indkomstskatten; den anden er regeringens forslag om efterlønnen; og den tredje er så de forslag, S og SF har udarbejdet – »Fair Forandring« og »En Fair Løsning«.

Er den første vej farbar, altså en nedsættelse af skatten? Nej, det er den efter min mening ikke. For hvis vi skal skaffe 70.000 ekstra arbejdspladser, hvis vi skal øge arbejdsudbuddet med 70.000 personer, svarer det til, at vi skulle nedsætte personindkomstskatten med 100 mia. kr. – 100 mia. kr. i en situation, hvor vi i forvejen har et kæmpe underskud, 100 mia. kr. på et tidspunkt, hvor Venstre står og bryster sig af, at de har ført en ansvarlig økonomisk politik. Er det det, man drømmer om, er det det, man forestiller sig? Lad det være, at store dele af forårspakke 2.0 stadig er bagud med hensyn til at skaffe provenu ind, det kan vi tage en anden gang. Lad os bare holde os til det her forslag. 100 mia. kr. – er det det, Venstre drømmer om?

Den anden mulighed er så regeringens forslag om at afskaffe efterlønnen. Hvad vil det betyde? Det er rigtigt, at regeringens beregninger viser, at det vil give et udbud på omkring 70.000 personer, men hvordan hænger økonomien sammen? Ser vi på det, kan vi se,

at i løbet af de første 5 år vil forslaget om at afskaffe efterlønnen betvirke en nettoudgift for staten på 40 mia. kr. Det vil sige, at det, man har foreslået, altså er at øge statens gæld med yderligere 40 mia. kr. i løbet af de næste 5 år.

Jamen så kommer der jo en besparelse bagefter, men gør der nu også det? Vi har både i samråd og ved besvarelse af spørgsmål fået oplyst, at regeringen regner med, at der om 5 år vil være ca. 100.000 personer på efterløn. Hvis man så har afskaffet efterlønnen, hvor går de personer så hen? Kommer de i arbejde, eller kommer de ud i arbejdsløshed? Ja, vi hørte jo beskæftigelsesministeren sige, at det var fantasi at forestille sig, at arbejdsløsheden ville komme under 100.000 – at det var socialdemokratisk fantasi. Den vil vi gerne have lov til at beholde, og vi vil også gerne have lov til at beholde det som målsætning. Men med en arbejdsløshed, der ikke kommer under 100.000, hvad vil det så betyde, når man flytter 100.000 fra efterløn?

Det betyder, at de kommer ud i arbejdsløshed. Hvis vi ser på finansloven og på de svar, vi har fået fra regeringen om udgiften pr. efterlønsmodtager og udgiften pr. person på dagpenge på arbejdsløshedsunderstøttelse, vil vi se, at udgiften, som jeg husker det, i gennemsnit pr. person på efterløn for statskassen er lidt over 150.000 kr., hvorimod udgiften til dagpenge er knap 200.000 kr. Det vil sige, at hvis man flytter de 100.000, der ellers skulle være på efterløn, er på efterløn eller ville være på efterløn, over i arbejdsløshed, vil statens udgifter permanent forøges med omkring 5, 6, måske 7 mia. kr. om året. Det hænger heller ikke sammen. Det er ingen vej frem for at løse vores økonomiske problemer.

Kl. 11:23

Lad mig så endelig nævne – og det er jo det, man har spurgt ind til – »En Fair Løsning« og »Fair Forandring«. Løsningen forudsætter, som det ganske rigtigt er sagt, at der indgås en aftale mellem arbejdsmarkedets parter og regeringen. Det første argument imod er, at arbejdsgiverne ikke vil møde op. De vil slet ikke forhandle med sådan en S-SF-ledet regering. Jeg vil sige: Lad os nu se, om ikke de gør det, lad os nu se, om ikke de kommer. Det andet argument imod er, at der jo ikke er noget reelt indhold. Det er der da, der er da masser af indhold, det er beskrevet i den her publikation. Der var en, der efterlyste oplysninger om de økonomiske forhold. På side 88 er der en hel oversigt over økonomien, og hvad det betyder. Ja, hallo, det er da bare at sætte sig ned og læse. Det kan godt ske, man ikke forstår det, men det kan jeg ikke gøre noget ved, det kan godt ske, man ikke vil acceptere det, der står der, og synes, det er tåbeligt, men det kan vi så tage en debat om. Men der er ingen tvivl om, at det er sådan, det hænger sammen.

Jeg kan se, at jeg skal slutte nu, og det gør jeg så.

Kl. 11:25

Formanden :

Tak, jeg havde givet 1 minut ekstra i anerkendelse af, at der er mange, der spørger til enkeltpersoner, så det er også rimeligt, at der er lidt fleksibilitet.

Der er en række korte bemærkninger, og den første er fra hr. Michael Aastrup Jensen.

Kl. 11:25

Michael Aastrup Jensen (V):

Tak for det. Jeg troede lige, at vi skulle være vidner til et stykke danmarkshistorie, hvor vi endelig fik noget konkret at vide om den her 12-minutters-plan fra Socialdemokratiet og SF, da ordføreren jo kraftigt proklamerede, at vi nu ville få noget konkret at vide. Hvad fik vi så? Løs snak, tom snak og snakken udenom.

Er det ikke sådan, at vi er i den situation, at der i den publikation, som man tror er den hellige bibel, intet konkret står om, hvordan man reelt får arbejdsmarkedets parter til at nå til enighed om at arbejde 12 minutter mere om dagen? Er det ikke på tide, at man, hvis

man ønsker at overtage regeringsmagten, kommer ud med noget mere konkret til den danske befolkning end bare skåltaler?

Kl. 11:26

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:26

Klaus Hækkerup (S):

Lad mig først afkræfte en myte: »En Fair Løsning« er ingen hellig bibel. Det er den ikke for os, og jeg tror heller ikke, at den er det for andre. Det er den plan, vi har lagt frem, der skal gælde i de kommende 4 år. I den plan indgår der en række elementer, som der skal forhandles med arbejdsmarkedets parter om. Nærmere kommer vi det ikke, for vi vil ikke på forhånd lægge os fast.

Det er ikke, som det bliver sagt, skyggefinansminister Harald Børsting, for det er jo ikke ham, der forhandler. På industriens område er det formanden for Dansk Metal og formanden for 3F's industri-sektion, og det er jo i virkeligheden dem, der skal føre de forhandlinger, og når vi ved, at der er en stor vilje til det, og når de har givet tilsagn om at medvirke, er det jo, fordi vi har haft en borgerlig regering, der konstant har været efter lønmodtagerne. Den har skåret i dagpengeperioden, lavet tre skattereformer, der virkelig belønner de rigeste i det her samfund, og det er en fuldstændig urimelig og skæv social balance. Det er det, de siger nej til i fagbevægelsen, og det er derfor, de siger, at de hellere vil have det, der står i »En Fair Løsning«.

Kl. 11:27

Formanden :

Hr. Michael Aastrup Jensen.

Kl. 11:27

Michael Aastrup Jensen (V):

Jeg synes, det er sørgeligt, og jeg synes, at det er at lade hånt om den danske befolkning og ikke mindst om den alvorlige situation, vi er i, når den socialdemokratiske ordfører bare siger, at vi ikke kommer det nærmere. Det vil sige, at man reelt overhovedet ikke ved, hvordan man løser den her situation. Man er kun enige om at kritisere alt det, der kommer fra regeringen, og så siger man, at det finder vi nok ud af efter valget. Er det ikke fuldstændig dobbeltmoralsk?

Er det ikke fuldstændig dobbeltmoralsk, at man skyder alt ned og så siger: Vi nok skal finde ud af det, bare stol på os? Det skal ikke mindst ses, i lyset af at Harald Børsting, som man jo ellers følger i tykt og tyndt på alle mulige andre områder, siger, at de 12 minutter nok ikke skal tages så bogstaveligt osv. Er det ikke dobbeltmoralsk?

Kl. 11:27

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:28

Klaus Hækkerup (S):

Jeg synes ikke, det er dobbeltmoralsk. Vi har peget på en række løsninger, og når Harald Børsting siger, at de der 12 minutter nok ikke skal tages så bogstaveligt, er det jo f.eks., fordi vi ved, at der er 400.000 deltidsansatte i Danmark. Hvis en betydelig del af dem vælger at gå på fuld tid, er vi jo næsten oppe på at nå de 70.000 job, som vi gerne vil nå. Vi ved endda fra en undersøgelse, der er foretaget, at der er mange, der gerne vil på fuld tid. Her er løsningen. Det er en af mulighederne.

En anden løsning er selvfølgelig i større omfang at fastholde efterlønnen på arbejdsmarkedet, end det er tilfældet i dag – især hvis arbejdsgiverne kunne lade være med at presse dem ud, fordi der er en efterlønsordning, og fordi de gerne vil af med dem. Man kunne

også lave bedre fastholdelsesordninger for seniorer. Vi kunne også sikre en bedre uddannelse af arbejdsstyrken, i modsætning til hvad den nuværende regering har gjort. Der er så mange parametre, der kan ses på for at sikre de 70.000 job, og det vil vi gøre.

Kl. 11:29

Formanden :

Så er det hr. Simon Emil Ammitzbøll for en kort bemærkning.

Kl. 11:29

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Nu hidsede hr. Klaus Hækkerup sig gevaldigt op før, men alligevel kunne det være, at jeg skulle få en karriere som spåmand, for jeg havde jo ret: Socialdemokraterne fortæller stadig ikke, hvad det er, de vil. Og når hr. Klaus Hækkerup siger, at man har nogle løsningsforslag, er det jo ikke helt korrekt. Man har en række ideer om, hvor problemerne er, og det er jo fair nok. Der er nogle problemer med, at man ikke synes, at folk leverer nok gennem at arbejde. Det er en udfordring, og så må man have et svar, en løsning.

Mit spørgsmål er så – det var også det, jeg spurgte om i mit tidligere indlæg, og som jeg håbede at jeg ville få svar på i det socialdemokratiske indlæg: Når S og SF påstår, at vismændene er enige med S og SF i forhold til spørgsmålet om arbejdstid, og vismændene i den seneste rapport skriver, at det mest oplagte økonomisk-politiske instrument til højere arbejdstid er en reduktion af marginalsatserne på arbejdsindkomst ud over den sænkning, der følger af den seneste skattereform, hvilken konsekvens får det så for socialdemokratisk politik?

Kl. 11:30

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:30

Klaus Hækkerup (S):

Lad mig tage som udgangspunkt, at jeg hverken har mulighed for at tjekke den oplysning, som hr. Simon Emil Ammitzbøll kommer med fra pressemeddelelsen, eller det, vismændene har skrevet. For det har jeg først her forstået var noget, der skulle inddrages i debatten, så jeg har ikke rigtig mulighed for at forholde mig til det konkrete.

Men lad mig sige: Socialdemokratiet har jo stemt for, at man forhøjede beskæftigelsesfradraget. Vi ved fra den meget omhyggelige, grundige undersøgelse, Skatteministeriet har lavet, at der, hvor vi virkelig kan øge arbejdsudbuddet, er ved at sænke skatten for de lavestlønnede. Og det er det, vi har stemt for; det er det, vi er gået med til.

Det, regeringen har gjort, og det, som Liberal Alliance vil gøre, er at lette skatten for de højestlønnede, og det betyder jo sådan set ikke noget for arbejdsudbuddet. Jeg kan endda huske, at jeg har været ude på en virksomhed og spurgt direktøren, om han nu, hvor han havde fået en kæmpe skattelettelse, også arbejdede 8 timer mere om året. Og jeg vil godt fortælle Liberal Alliances ordfører, hvad han gjorde: Han grinede. Han grinede af det synspunkt, som Liberal Alliance står for.

Kl. 11:31

Formanden :

Hr. Simon Emil Ammitzbøll.

Kl. 11:31

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Jamen så håber jeg, at hr. Klaus Hækkerup vil gå op i anden runde, for så kan jeg i pausen vise både pressemeddelelsen og vismandsrapporten, da man åbenbart ikke har læst nogen af delene.

Pointen er jo, at Socialdemokratiet turnerer land og rige rundt med, at vismændene giver partiet ret i, at arbejdstiden skal øges. Så kan man da ikke stå her som folketingsmedlem og sige, at man ikke har hørt det; ens eget parti siger det alle steder. Samtidig siger vismændene, at den mest effektive måde at øge arbejdstiden på er at sænke marginalsatserne. I »En Fair Løsning« vil man hæve marginalsatserne, ikke sænke marginalsatserne. Det vil sige, at det ikke passer, når Socialdemokratiet tager vismændene til indtægt for deres synspunkter. Det er at føre den danske befolkning bag lyset, og det er sandsynligvis også derfor, at vi heller ikke i dag har fået et svar på, hvordan Socialdemokratiet ønsker, at man skal få danskerne til at arbejde mere.

Kl. 11:32

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:32

Klaus Hækkerup (S):

Nu har jeg nævnt spørgsmålet om fuldtidsbeskæftigelse til de mange deltidsansatte, og et af de forslag, vi har, som hr. Simon Emil Ammitzbøll efterlyser, er ret til fuldtidsbeskæftigelse for offentligt ansatte, altså en ret for offentligt ansatte til at gå på fuld tid, som de ikke har nu. Og vi ved, at der er mange offentligt ansatte, der gerne vil på fuld tid. Og sådan har vi jo en række punkter.

Når hr. Simon Emil Ammitzbøll nævner, hvad de økonomiske vismænd har sagt, vil jeg gerne svare: Den mest effektive måde at øge arbejdsudbuddet på er da at aftale det med arbejdsmarkedets parter, altså det er da dem, der skal træffe den afgørelse; dem, der ved, hvor skoen trykker; dem, der ved, hvor der er behov, og hvordan det kan lade sig gøre i praksis. Det er da meget mere effektivt end noget som helst andet, sådan som jeg også har påvist at Skatteministeriets undersøgelse om virkningerne på arbejdsudbuddet af at lette skatten har påpeget.

Kl. 11:33

Formanden :

Så er det hr. Torsten Schack Pedersen for en kort bemærkning.

Kl. 11:34

Torsten Schack Pedersen (V):

Jeg vil ligesom min kollega hr. Michael Aastrup Jensen understrege, at forbavelsen var stor med den start, som den socialdemokratiske ordfører lagde for dagen, nemlig at der ikke var blevet sagt noget konkret endnu. Så havde man en forventning om, at det ville komme i ordførerens tale, men det må vi jo så konstatere heller ikke kom i dag. Det sidste, som ordføreren lige sagde som svar på det foregående spørgsmål, var, at det mest effektive var at forlænge arbejdstiden via aftalesystemet. Jeg skal bare lige erindre om den stribe af fagforeringsbosser, der har sagt nej til det. Det understreger jo, at det, der står tilbage med Socialdemokratiet og SF's udspil er et flot slogan, som den socialdemokratiske formand tidligere har begrundet med, at det passede godt til en reklame på bagenden af en bus.

Helt ærligt, hvorfor kan vi ikke få nogle ordentlige, konkrete, reelle svar, når vi stiller spørgsmål? Hvad er det, man vil? Med hensyn til det med at gøre deltidsbeskæftigelse til fuldtidsbeskæftigelse bør ordføreren måske være opmærksom på, at man i 2008 spurgte 800 deltidsansatte i Region Midtjylland, hvor mange der ville tage fuldtidsbeskæftigelse. Svaret var fem, det svarer til ½ pct., og i forhold til de 400.000, som hr. Klaus Hækkerup omtaler, så vil det være 2.000. Så er der godt nok lang vej endnu.

Kl. 11:35

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:35

Kl. 11:38

Klaus Hækkerup (S):

Nu kan jeg ikke lige finde den, men den sidste undersøgelse, jeg har set, viser, at der er ret mange, der har sagt, at de gerne vil gå på fuldtid, hvis det bliver muligt. Vi ved jo også, at man i en række virksomheder under krisen har indført deltidsansættelse netop for at imødegå de beskæftigelsesmæssige virkninger af den faldende efterspørgsel, altså for at undgå at skulle afskedige folk. De skal selvfølgelig også på fuldtid igen. Spørgsmålet om at gå på fuldtid eller deltid er jo i væsentligt omfang konjunkturafhængigt.

Jeg er ikke bekendt med undersøgelsen for Region Midtjylland. Nu er jeg jo ikke i Arbejdsmarkedsudvalget, men i Finansudvalget og i Skatteudvalget. Men den samlede virkning af de forslag, vi har i »En Fair Løsning« vil, når de bliver gennemført, medvirke både til et arbejdsudbud på 70.000 og en forbedring af de offentlige finanser med 15 mia. kr.

Kl. 11:36

Formanden :

Torsten Schack Pedersen.

Kl. 11:36

Torsten Schack Pedersen (V):

Jeg tror, at man skal være ansat i Arbejderbevægelsens Erhvervsråd for at kunne sige, at »En Fair Løsning« giver en øget arbejdsstyrke. Men jeg vil gerne kvittere for, at der, hvor man så er konkret – for det må jeg indrømme at Socialdemokratiet er på nogle få punkter, når det gælder arbejdsmarkedspolitikken – siger man, at man vil afskaffe 450-timers-reglen, kontanthjælpsloftet og starthjælpen. Det er der for nylig kommet det svar på i Finansudvalget, at det vil reducere den varige beskæftigelse med 2.000-3.000. Det er det eneste sted, hvor vi har et konkret bud på, hvad man helt konkret vil gøre, og der koster det beskæftigelse.

Så er der vel ikke noget at sige til, at det er en måbende befolkning, der står tilbage med den opfattelse, at Socialdemokratiet fortsat siger: 12 minutter, så går alle problemer væk. Hver gang vi bliver konkrete, trækker det i den gale retning. Eller også bliver det afvist af fagbevægelsen, eller også er det så ukonkret og luftigt, at der intet indhold er i det.

Kl. 11:37

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:37

Klaus Hækkerup (S):

Lad mig først sige, at vi ikke har sagt, at med 12 minutter mere er alle problemer væk. Vi har sagt, at med 12 minutter mere tager man fat på at løse to af de problemer, vi har. Det ene er, at der på et tidspunkt kommer – og det måtte da gerne ske meget snart – en øget efterspørgsel efter arbejdskraft, og så er arbejdskraften også til rådighed, sådan at vi ikke løber ind i mangel på arbejdskraft og de problemer, der måtte følge af det. Det andet er, at vi samtidig med en øget beskæftigelse også vil få øgede indtægter og derved få øgede skatteindtægter, hvilket vil gøre, at vi kan få meget bedre mulighed for at løse de økonomiske problemer, vi står over for. De 12 minutter mere vil alene give 15 mia. kr. mere i statskassen til ikke kun at løse de – hvad skal jeg sige – dagsaktuelle økonomiske problemer, altså det underskud, vi har på finansloven, men også at sikre, at vi på lang sigt har en stabilitet i dansk økonomi.

Kl. 11:38

Formanden :

Fru Ulla Tørnæs for en kort bemærkning.

Ulla Tørnæs (V):

Tak. På en eller anden måde har jeg sådan en vis medfølelse med Socialdemokraternes ordfører. Hr. Klaus Hækkerup er jo et hæderkronet mangeårigt folketingsmedlem, og det er da ydmygende ikke at kunne svare på det, man bliver spurgt om. Det er knap et år siden, at Socialdemokraterne sammen med SF lancerede den forkromede plan, den såkaldt fair løsning, og hr. Klaus Hækkerup er ikke i stand til at svare på noget som helst i forhold til de konkrete spørgsmål, som vi stiller.

Men hr. Klaus Hækkerup skal nu alligevel have endnu en chance. Jeg forstår, at indholdet kan hr. Klaus Hækkerup ikke svare på, altså hvad det er, der skal ske i forbindelse med de 12 minutter, men kan hr. Klaus Hækkerup så forklare mig, hvornår Socialdemokraterne vil tage initiativ til, at der sker noget?

Kl. 11:39

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:39

Klaus Hækkerup (S):

Jamen det, vi forestiller os, er, at når nu regeringen er kuldsejlet med sit planforslag 2020, som jeg har forstået vil blive fremlagt inden udgangen af april i år, så bliver der udskrevet folketingsvalg, og så får vi en socialdemokratisk ledet regering. Den regering vil så indkalde parterne til trepartsforhandlinger med henblik på de overenskomster, der skal indgås på industriområdet i foråret 2012.

Kl. 11:40

Formanden :

Fru Ulla Tørnæs.

Kl. 11:40

Ulla Tørnæs (V):

Det vil sige, at det, som den politiske ordfører, hr. Henrik Sass Larsen, har været ude med, altså at ledigheden skal være under 100.000 registrerede ledige, skal vi ikke tage for gode varer; det er et blufnummer ligesom resten af »En Fair Løsning«. For vi ved jo alle, at ledigheden er over 100.000 registrerede ledige i dag, så jeg forstår ikke helt hr. Klaus Hækkerups vurdering af, hvornår der skal ske noget her. Enten er det hr. Sass Larsen, som ikke kender til Socialdemokraternes planer, eller også er det hr. Klaus Hækkerup. Men det med de 100.000 ledige skal vi altså ikke tage for gode varer, forstår jeg.

Kl. 11:41

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:41

Klaus Hækkerup (S):

Det havde jeg nu ikke udtalt mig om, men det skal jeg da gerne gøre. Det, vi forestiller os, er, at man så indleder de trepartsforhandlinger, og at man som en del af de trepartsforhandlinger – og der kommer til at indgå ganske mange ting – bl.a. fastsætter, at nogle af de regler, der skal være, og det er jo også noget af det, vi må forhandle om, først skal træde i kraft, når vi har en arbejdsløshed, der er kommet under 100.000, eller sagt på en anden måde, når der igen er behov for den arbejdskraft, man ellers vil frisætte.

Kl. 11:41

Formanden :

Så er det fru Helle Sjelle for en kort bemærkning.

Kl. 11:41

Helle Sjelle (KF):

Nu har vi jo hørt meget om Socialdemokratiets og SF's mange planer, men selv om vi har det også her i dag, står det stadig væk uklart, hvordan man helt konkret i virkelighedens verden, hvor vi andre befinder os, vil få folk til at arbejde 12 minutter mere.

Så nu benytter jeg chancen endnu en gang til at spørge den socialdemokratiske ordfører på området: Hvordan vil man få det her til at ske? Hvordan vil man få hr. og fru Jensen til at arbejde 12 minutter mere? Eller har man helt opgivet de 12 minutter? For vi kan jo også nogle gange få indtryk af, at de her planer godt kan finansieres på en helt anden måde.

Kl. 11:42

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:42

Klaus Hækkerup (S):

Først må jeg bedrøve fru Helle Sjelle med, at vi ikke har opgivet planerne om de 12 minutter mere i gennemsnit fremover på arbejdsmarkedet. Vi synes stadig væk, at det er den bedste løsning, og vi synes, at det er den løsning, der skal forsøges for at være med til at løse Danmarks problemer.

Som jeg har nævnt, ønsker vi i en kommende regering at forhandle med arbejdsmarkedets parter i modsætning til den nuværende regering, der bare tromler sin politik hen over lønmodtagerne, hen over de grupper, der slider og slæber i det til daglig. Det ønsker vi ikke at gøre. Vi ønsker at tage dem med på råd. Vi ønsker at høre, hvad de har at sige.

Jeg behøver ikke flere chancer for at komme det her nærmere, kan jeg sige til de mange spørgere, jeg kan se er mødt op, for vi kommer det ikke nærmere i konkretisering.

Kl. 11:43

Formanden :

Fru Helle Sjelle.

Kl. 11:43

Helle Sjelle (KF):

Nej, men det er jo også netop det, der er så skræmmende, for vi aner faktisk ikke, hvad der vil hænde, hvis det ulykkelige skulle ske, at der kommer en socialdemokratisk ledet regering til magten. Vi aner virkelig ikke, hvordan og hvorledes man vil finansiere alle sine mange luftige planer. Det er egentlig det, jeg synes er det allermest skræmmende ved det her, nemlig at man kan vågne op en morgenstund, og så kan man pludselig se, at vi bliver brandbeskattet alle sammen, fordi de skal have deres planer til at hænge sammen. Det er det, jeg frygter. Men jeg kan jo så konstatere, at vi åbenbart heller ikke i dag kommer det nærmere i forhold til at finde ud af, hvordan og hvorledes man vil finansiere Socialdemokratiet og SF's plan for fremtiden.

Kl. 11:43

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:43

Klaus Hækkerup (S):

Jeg vil sige til fru Helle Sjelle, at jeg tror, at det var lidt af en overdrivelse. Og selv om overdrivelse fremmer forståelsen, skal man nu alligevel være forsigtig med den.

Vi har jo omhyggeligt i »En Fair Løsning« redegjort for, hvilke skatter vi vil sætte op, og hvilke udgifter vi finder det er rimeligt at

afholde på forskellige områder. Det er hele indholdet i det. Man kan jo bare slå op og se, hvad det er, vi sætter op.

Nu er hr. Simon Emil Ammitzbøll jo, forstår jeg, stærk modstander af den millionærskat, vi vil indføre. Det er jo fair nok, at man er det. Men at sige, at der ikke er anvist finansiering, er da forkert, for vi har helt klart peget på, at vi vil indføre den millionærskat. Og sådan er der jo andre steder på skatteområdet, som vi har peget på. Der vil vi skaffe indtægterne. Vi har også samtidig peget på, hvad udgifterne skal være.

Kl. 11:44

Formanden :

Så er det hr. Mads Rørvig for en kort bemærkning.

Kl. 11:44

Mads Rørvig (V):

Nu kan jeg forstå, at det er millionærskatten, der skal redde Socialdemokraterne og SF's plan, da alt muligt andet ikke hænger sammen, og da vi jo, som ordføreren selv siger, i øvrigt ikke kan få nogen konkrete svar i dag. Jeg tror, at millionærskatten giver omkring 600 mio. kr., og det jo langt fra tilstrækkeligt, hvis S og SF skal op og have 15 mia. kr. Men vi kan ikke få nogen svar – det har vi fået vide.

Det, jeg vil spørge hr. Klaus Hækkerup om, er indfasningen, for det er mindst lige så vigtigt. Hr. Klaus Hækkerup er jo dygtig med en regnemaskine og uddannet økonom, så hr. Klaus Hækkerup må også vide, at indfasningen og ikrafttrædelsen af de her reformer er uhyre vigtig. Det svar, der blev givet til fru Ulla Tørnæs lige før, var, at det måtte man aftale med parterne, men faktum er jo, at jo længere man venter, jo mere stiger beløbet, og jo mere stiger kravet til, hvor mange penge man skal finde for at få det til at hænge sammen.

Kan hr. Klaus Hækkerup ikke være lidt præcis, med hensyn til hvornår man ønsker at indføre de reformer, som man så skal aftale med arbejdsmarkedets parter?

Kl. 11:46

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:46

Klaus Hækkerup (S):

Nej, det kan jeg ikke, for det afhænger jo som sagt af aftalen. Men jeg kan fuldt ud bekræfte det, hr. Mads Rørvig snakker om, nemlig at indfasningen er vigtig.

Lad mig erindre om, at den her regering med forårspakke 2.0 indførte en energiafgift for virksomheder; at den her regering lovede, at man ville lave et katalog over de virksomheder, der var konkurrenceudsatte, og som ville blive ramt af energiafgiften, med henblik på at nedsætte energiafgiften. Det gjorde man i 2009, og der var bebudet et lovforslag i efteråret 2010 – det har vi stadig ikke set. Så en række af de virksomheder, hvis eksportvarer vi skal leve af i fremtidens Danmark, kan ikke få at vide, hvordan deres fremtidige skatteforhold vil blive. Man sløser, og det hele sejler.

Så vidt jeg husker, var hr. Mads Rørvig jo selv med ovre at besøge Isover, der er internationalt ejet. Der sidder ejerne nede i Frankrig og siger: Hallo, vi kender ikke skattevilkårene i Danmark, regeringen smøler stadig med det – vi placerer vores investeringer andre steder. Og det er jo det, der er allerværst ved det her.

Så jeg er fuld af fortrøstning om, at vi nok skal sørge for at lave en indfasning, der ikke svarer til den, den nuværende regering har lavet.

Kl. 11:47

Formanden :

Hr. Mads Rørvig.

Kl. 11:47

bare konstatere, at »En Fair Løsning« ligger i ruiner. Man kommer ingen vegne med det, fordi det ikke hænger sammen.

Kl. 11:50

Mads Rørvig (V):

Hvis jeg husker det ret, er det en lempelse, hr. Klaus Hækkerup henviser til – og det er en lempelse på omkring 800 mio. kr. årligt. Det, vi snakker om her, er en indfasning, der skal forbedre de offentlige finanser med 15 mia. kr. Og det er jo de offentlige finanser, vi snakker om lige i øjeblikket, så jeg vil håbe, at hr. Klaus Hækkerup kan komme det en lille smule nærmere, i forhold til hvornår man ønsker at indfase det. Man må da have et udgangspunkt, når man selv ønsker at sætte sig ved forhandlingsbordet med arbejdsmarkedets parter. Der må da være nogle krav til, hvornår forhandlingerne skal finde sted, hvornår de skal slutte, og hvornår effekterne skal komme.

Effekterne er åbenbart afstemt med fagbevægelsen, selv om fagbevægelsen siger, at den ikke vil være med, nemlig at slutresultatet skal være 15 mia. kr. Er det 15 mia. kr. i 2012, 2013, 2014, 2015 eller 2016? Det gør jo en forskel, for hvis det er i 2016 i stedet for i 2013, kan kravet være på 16-17 mia. kr. i stedet for. Så det rykker jo ved beløbet. Så hvornår er indfasningsdatoen?

Kl. 11:48

Formanden :
Ordføreren.

Kl. 11:48

Klaus Hækkerup (S):

Lad mig først sige til hr. Mads Rørvig, at energiafgifterne jo også er en del af de offentlige finanser, og den eftergivelse, der skal finde sted, og som vi ikke ved hvor meget koster, er jo også en del af de offentlige finanser. Det kan man lige så godt se i øjnene.

Til spørgsmålet om, hvordan det her skal indfases, vil jeg sige, at det, vi forestiller os, er, at skattedelen og udgiftsdelen af »En Fair Løsning« indfases parallelt. Hvis der er behov for det af statsfinansielle grunde, bliver vi selvfølgelig nødt til at indfase skatterne, før vi indfaser de udgifter, vi egentlig havde tænkt os skatterne skulle dække.

Spørgsmålet om indfasning af arbejdsmarkedspolitikken vil også afhænge af en forhandling, og specielt er det jo klart, at hvis der opstår flaskehalsproblemer på arbejdsmarkedet, foreligger der en ny situation, som vi så må ind og forhandle om.

Kl. 11:49

Formanden :

Så er det hr. Bent Bøgsted for en kort bemærkning.

Kl. 11:49

Bent Bøgsted (DF):

Tak. Hr. Klaus Hækkerup var inde på tre muligheder, hvoraf to ikke virker, og en virker.

Det første, hvis jeg forstod det ret, var, at man ikke fik folk til at arbejde mere ved skattenedsættelser, altså ved at sænke skatten. Det er muligt, jeg har misforstået det, men det var Liberal Alliances skattenedsættelse, ordføreren var inde på der. Det næste var afskaffelsen af efterlønnen: Den giver ingenting. Der kan jeg være fuldstændig enig med hr. Klaus Hækkerup i, at det at fjerne efterlønnen ikke er en god ting. Det sidste var så de 12 minutter.

Det, der bare for mig er meget uklart, er, hvorfor befolkningen skal vente på at få at vide, hvad det er, man vil med de her 12 minutter. Det er forhandlinger, siger man. Jamen det hele bliver lagt hen til, at det er trepartsforhandlinger: Og når vi så har haft et valg, går vi i gang med trepartsforhandlinger, og så får I at vide, hvad det er, vi vil.

Er det ikke sådan lidt mærkeligt at gå til valg med den model og sige: Vi vil løse det hele, det er trepartsforhandlinger, og så får I, når I har stemt på os, at vide, hvad vi egentlig vil? Så kan vi herinde jo

Formanden :
Ordføreren.

Kl. 11:50

Klaus Hækkerup (S):

Lad mig først sige til hr. Bent Bøgsted: Jeg sagde ikke, at skattelettelser ikke virkede. Jeg sagde bare, at hvis man skal gennemføre skattelettelser, der skal skaffe 70.000 ekstra på arbejdsmarkedet, taler vi – med udgangspunkt i de oplysninger, der var i bæreforslaget, som det hedder, i forårspakke 2.0 – om, at man skal lave lempelser i indkomstskatten på omkring 100 mia. kr. Det vil jeg godt sige at jeg ikke har fantasi til at forestille mig at nogen vil gøre i den nuværende situation, hvor vi kører med et stort, stort underskud på statens budget på omkring 57 mia. kr. Det var det, jeg sagde om skattelettelserne.

Så kan jeg i øvrigt henvise til, at der fra Skatteministeriets side er blevet redegjort meget detaljeret for de forudsætninger, der ligger, og hvis det har interesse, kan jeg sagtens oplyse, hvor de svar, som er kommet på det spørgsmål om beregningsforudsætningerne, jeg stillede, er.

Lad mig så sige til hr. Bent Bøgsted, at jeg ikke tror, vi kommer det nærmere, hvad angår »En Fair Løsning«.

Kl. 11:51

Formanden :

Hr. Bent Bøgsted.

Kl. 11:51

Bent Bøgsted (DF):

Det var rart lige at få det med skat på plads, for jeg kan være fuldstændig enig med hr. Klaus Hækkerup i, at det er meget højtravende fra Liberal Alliances side at foreslå den her skattenedsættelse. Det kan være svært at finde finansieringen til det. Der er også andre, der vil hæve skatten, og der er det sådan, at Socialdemokratiets partner i det spil, SF, i hvert fald har været ude at sige, at skatten skal hæves. I min egen kommune har deres lokale kandidat bl.a. sagt, at når de kommer til, får kommunen 89 mio. kr. ekstra. Hvis det gælder alle kommuner, er det et anseligt milliardbeløb.

Men det er sådan lidt bemærkelsesværdigt, at vi ikke kommer nærmere ind på det her med de 12 minutter, og jeg forventer egentlig heller ikke et svar her: Kort og godt, Socialdemokratiet stiller ikke op for at forsvare deres »En Fair Løsning«, og det er også bemærkelsesværdigt, at man kan se, at det kun er hr. Klaus Hækkerup, der er her i salen fra Socialdemokratiet. Jeg havde forventet, at Socialdemokratiet virkelig havde tordnet frem i den her sag og sagt: Nu har vi lejligheden til at promovere vores »En Fair Løsning« og de 12 minutter og virkelig forklare befolkningen, hvordan det hænger sammen. Men det sker ikke, vi kommer det ikke nærmere. Jeg forventer egentlig ikke et svar.

Kl. 11:52

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:53

Klaus Hækkerup (S):

Lad mig først sige til hr. Bent Bøgsted, at jeg egentlig er glad for den seriøsitet, han går til debatten med, og at han faktisk kan huske de tre ting, som jeg nævnte i min indledning. Det vil jeg godt kvittere for. Jeg vil også gerne sige, at de tal, jeg kom med om de første 5 års virkning af efterlønsreformen, har jeg fået i et svar fra Finansmini-

steriet, der bekræfter det udsagn, jeg kom med. Så hvis der er brug for det i Dansk Folkeparti, kan det bruges der.

Lad mig så endelig sige om »Fair Forandring« og »En Fair Løsning«: Jo, vi har en meget klar målsætning om at nå et resultat, og hvis vi ikke når det resultat, er vi selvfølgelig så økonomisk ansvarlige, at vi da godt kan se, at der så må gribes til andre midler. Vi regner bare med, at vi kan nå det resultat både at få et øget arbejdsudbud og at få 15 mia. kr. ekstra i kassen. Derfor har vi ikke overvejet, hvilke alternativer vi skal bruge.

Men hvis man ser på den politik, vi førte under statsminister Poul Nyrup Rasmussen, er der ingen, der kan sætte spørgsmålstegn ved vores økonomiske ansvarlighed, og den har vi ikke pantsat siden.

Kl. 11:54

Formanden :

Så er det hr. Hans Kristian Skibby for en kort bemærkning.

Kl. 11:54

Hans Kristian Skibby (DF):

Tak, hr. formand. Jeg tænker på, at vi har haft mange dialoger her i dag og mange spørgsmål, som koncentrerer sig om »En Fair Løsning« og det her socialdemokratiske fantasiforslag om de 12 minutter. Men jeg synes også, vi skal prøve at gå ind og kigge lidt på den plan, der hedder »Fair Forandring«, som jo kom forud for »En Fair Løsning«. Det er sådan, at man har flere brugte vogne at køre i hos S og SF. Med hensyn til »Fair Forandring« ligger det jo sådan, at der på side 28 står, at S og SF agter, hvis man får flertal, at sætte erhvervsskatterne op i Danmark med det, der svarer til 3,2 mia. kr. om året. Så vil jeg gerne spørge ordføreren: Mener ordføreren ikke, at en sådan massiv skatteforøgelse vil gå ud over virksomhedernes konkurrenceevne? Mener ordføreren ikke også, at det vil være med til at gøre, at virksomhederne har færre midler til at produktudvikle og markedsudvikle deres eksportvarer osv.? Og mener ordføreren ikke, at det reelt vil koste Danmark rigtig, rigtig mange job i den private sektor og dermed underminere S og SF's plan, hvor man siger: Jamen herregud, hvis vi kommer ned og får en ledighed på under 100.000, så er hele Danmark frelst?

Det hænger simpelt hen ikke sammen.

Kl. 11:55

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:55

Klaus Hækkerup (S):

Nu er det jo sådan, som hr. Hans Kristian Skibby måske ved, at selbskabsskatten i Danmark stort set betales af de finansielle virksomheder, og jeg vil godt sige, at jeg ikke føler, at de finansielle virksomheder ikke kan løfte den opgave, det er at betale de skatter. Jeg føler ikke, at de finansielle virksomheder i Danmark er så konkurrenceudsatte, at det på nogen som helst måde vil skade vores eksporterhverv eller vores beskæftigelsesmuligheder at lægge den afgift på dem.

Kl. 11:56

Formanden :

Hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 11:56

Hans Kristian Skibby (DF):

Jo, men det var jo et forventeligt svar. Men vil ordføreren så ikke give mig ret i – nu er ordføreren jo selv uddannet økonom – at hvis nu man er aktionær i en bank og kan se, at man skal betale mere i virksomhedsskat, så er det meget logisk, at man sender regningen videre til dem, som har taget lån i den pågældende bank, for at sikre den indtjening, som bankens ejere regner med? Dermed kommer de al-

mindelige danske forbrugere, de almindelige danske virksomheder jo til at betale den her regning i sidste ende for hver en krone, som S og SF agter at lægge på i virksomhedsskat.

Så vil jeg gerne stille ordføreren et helt konkret spørgsmål i forbindelse med de 12 minutter, som det også drejer sig meget om. Man kan jo ikke bare sige til alle folk, at de skal arbejde 12 minutter mere. Jeg kan give et eksempel. Jeg har en god kammerat, som arbejder i et stenhuggerfirma, hvor de har 30 ansatte, og de lever af at sælge gravsten. Så vil jeg gerne spørge ordføreren: Hvordan påtænker man at sætte arbejdstiden op over for de her ansatte, som lever af at sælge gravsten, for man kan vel ikke forvente, at de sælger flere gravsten. Der er et eller andet, der ikke hænger sammen, og det synes jeg at man måske skulle prøve at reflektere over hos Socialdemokraterne frem for at blive ved med at stå hernede dag efter dag med vidtløftigheder uden at kunne svare på de mest simple spørgsmål om, hvordan det her skal finansieres, andet, end at man siger, at der skal være en rundbordssamtale efter et valg.

Kl. 11:57

Formanden :

Så er det ordføreren.

Kl. 11:57

Klaus Hækkerup (S):

Jeg vil sige, at jeg synes, at hr. Hans Kristian Skibby er gået glip af noget af debatten. Vi bliver anklaget for at sige, at det her først skal træde i kraft, når arbejdsløsheden er under 100.000. Hvordan kommer arbejdsløsheden under 100.000? Det gør den, ved at der er en øget efterspørgsel i samfundet. Er der en øget efterspørgsel i samfundet, vil der selvfølgelig også være en øget efterspørgsel efter alle de varer, der produceres rundt omkring.

Er der så behov for flere gravsten? Nej, jeg vil godt sige: Helt ærligt, det indgår ikke i »En Fair Løsning«, at der skal produceres flere gravsten, end der er brug for. Altså, undskyld mig, her tror jeg at Dansk Folkeparti alligevel er for langt ude i deres angreb på »En Fair Løsning«.

Kl. 11:58

Formanden :

Hr. Peter Juel Jensen for en kort bemærkning.

Kl. 11:58

Peter Juel Jensen (V):

Tak. Jeg spidsede lidt ører, da jeg hørte, at ordføreren sagde, at Poul Nyrup Rasmussen under sin statsministerperiode førte en meget ansvarlig økonomisk politik. Så vidt jeg husker, var det Poul Nyrup Rasmussen, der bl.a. var inde at forkorte dagpengeperioden og lavede nogle ændringer omkring efterlønnen. Jeg synes, jeg har hørt tidligere socialdemokratiske ordfører postulere, at det ville være uansvarligt og asocialt, men dengang det var Poul Nyrup Rasmussen, der gjorde det, var det ansvarlig økonomisk politik. Men det er nu ikke mit spørgsmål.

Mit spørgsmål til ordføreren er ganske, ganske kort: Agter Socialdemokratiet at leve op til EU's konvergensprogram? Agter man at efterkomme den henstilling, man har fået af EU, om, at der skal bringes orden i de danske finanser?

Kl. 11:59

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:59

Kl. 12:02

Klaus Hækkerup (S):

Til den sidste del af spørgsmålet kan jeg sige ja. Den første del af den korte bemærkning vil jeg godt fremsætte en kommentar til. Vi kan nemlig lave en analyse af de tre sidste tiår i dansk finanspolitik:

Hvis vi tager Schlüter-perioden, var der ikke et eneste år, hvor der blev fremsat et finanslovforslag med overskud på finansloven, og det betød, at gælden i perioden med Schlüter voksede fra 274 mia. kr. til næsten det dobbelte.

Så kom vi til, og vi overtog et underskud på 43,9 mia. kr. fra Schlüters sidste finanslov. Det fik vi år efter år vendt til et overskud på 26,1 mia. kr. Det betød, at vi fik stoppet gældsopbygningen, så gælden, da vi gik af, var lidt under det, den var, da vi overtog regeringsmagten.

Så har vi så perioden med den borgerlige regering fra 2001. Hvad har vi set der? Vi så først et overskud, derefter et kæmpe underskud på statsbudgettet, og det betyder, at den gæld, vi står med i dag, næsten er på størrelse med den, som den borgerlige regering overtog, da den kom til. Der er altså ikke sket den afvikling, der var lagt op til, da vi måtte afgive regeringsmagten. Det er for dårligt.

Kl. 12:00

Formanden :

En sidste kort bemærkning inden frokostpausen fra hr. Peter Juel Jensen.

Kl. 12:00

Peter Juel Jensen (V):

Tak for den historiske gennemgang. Det glæder mig egentlig lidt, at ordføreren er bedre hjemme i historien end i udspillet om de 12 minutter, for det er jo bare en gang varm luft. Her er der noget historisk fakta, man kan forholde sig til.

Hvis Socialdemokratiet agter at overholde konvergenskravene og leve op til den henstilling, der er kommet fra EU, er Socialdemokratiets svar på det spørgsmål de 12 minutter, men hvis planen med de 12 minutter først skal iværksættes den dag, hvor ledigheden er væsentlig under 100.000, hvordan agter man så med de meget korte og meget snærende tidsfrister, der kræves for at leve op til konvergenskravene, at gøre det lige nu og her? De 12 minutter kan da ikke løse den udfordring, så hvor er det så, at Socialdemokratiet vil finde økonomien til at komme EU i møde og leve op til den forpligtelse, vi alle sammen er enige om betyder meget for Danmark og for Europas økonomi?

Kl. 12:01

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 12:01

Klaus Hækkerup (S):

Lad mig først oplyse spørgeren om, at ledigheden i dagens Danmark er på omkring 122.000. Det er, sådan som jeg husker det, det tal, der fremgår af Økonomisk Redegørelse for december. Det vil sige, at det ikke ligger så langt fra, at vi når ned under de 100.000 ledige.

Lad mig så for det andet sige, at jeg sådan set har svaret på det spørgsmål, da jeg svarende, så vidt jeg husker var det svarede fru Ulla Tørnæs. Vi har i »Fair Forandring« og i »En Fair Løsning« lagt op til skattestigninger og tilsvarende udgiftsstigninger. Og hvis vi får brug for at styrke finanserne, vil vi selvfølgelig gennemføre skattestigninger, mens vi vil udskyde udgiftsstigningerne, til der er finansielt råderum til det.

Formanden :

Tak. Jeg kan her oplyse, at jeg yderligere har noteret Erling Bonnesen, Sophie Løhde og Tina Nedergaard til korte bemærkninger. De vil finde sted her efter pausen.

Jeg skal udsætte mødet, og mødet genoptages i dag kl. 13.00.

:

Mødet er udsat. (Kl. 12:02).

Kl. 12:59

Forhandling**Første næstformand (Mogens Lykketoft):**

Så er mødet genoptaget.

Vi er ved de korte bemærkninger til den socialdemokratiske ordfører, hr. Klaus Hækkerup. Den første, jeg har noteret, er hr. Erling Bonnesen for en kort bemærkning.

Kl. 13:00

Erling Bonnesen (V):

Tak for det. Socialdemokraterne melder ud, at også offentligt ansatte skal arbejde længere, og det må man jo så også gå ud fra at de skal have løn for. Man behøver sådan set ikke – kan man sige – aftale, at de skal have det til overenskomstforhandlingerne. Det vil jo så give en merudgift, et vist antal milliarder kroner, og så er det gyldne spørgsmål: Hvem skal betale det? Betyder det en udvidelse af den offentlige sektor, eller hvordan hænger det lige sammen?

Kl. 13:00

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:01

Klaus Hækkerup (S):

Det er klart, at en forøgelse af arbejdstiden i den offentlige sektor skal betales, de ansatte skal selvfølgelig have løn for udvidelsen af arbejdstiden, og derfor vil udgifterne stige. Til gengæld regner vi jo med ganske betydelige rationaliseringer i den offentlige sektor, så vi regner ikke med, at de samlede offentlige udgifter stiger.

Kl. 13:01

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Erling Bonnesen.

Kl. 13:01

Erling Bonnesen (V):

Der blev henvist til, at det skal ske ved rationaliseringer, og det lyder jo sådan set fint nok som udgangspunkt. Men det vil så egentlig sige, at der er nogle i den offentlige sektor, der skal arbejde længere. Hvis det så skal holdes inden for den samlede samme arbejdstid, måske endda mindre, så vil det betyde et vist antal fyringer i den offentlige sektor. Har man regnet på, hvor mange det så vil blive? For ellers hænger det jo ikke sammen.

Kl. 13:01

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:01

Klaus Hækkerup (S):

Det har vi regnet på. I vores overvejelser indgår også, at der godt kan blive et behov for at øge antallet af ansatte inden for den offent-

lige sektor, hvis det viser sig, at f.eks. plejehjemssektoren ikke har tilstrækkeligt med plejere til rådighed for dem, der har et rimeligt og ordentligt krav på pleje. Men det vil vi lade indgå i beregningerne, når vi når så langt.

Kl. 13:02

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Så er det fru Tina Nedergaard for en kort bemærkning.

Kl. 13:02

Tina Nedergaard (V):

Tak. Jeg har sådan set med stor interesse fulgt udviklingen i de forskellige budskaber fra Socialdemokraterne om, hvordan man vil fremtids sikre det danske samfund, også økonomisk. Jeg har virkelig lyttet og lyttet rigtig intenst efter, hvilke bud der måtte komme, senest i den her uge, hvor jeg hørte fru Helle Thorning-Schmidt i et sent aftendebatprogram, hvor hun skulle komme med sit bud på, hvordan man vil fremtids sikre dansk økonomi. Svaret var så, at man vil bruge nogle flere penge for at sætte gang i væksten.

Det, jeg savnede, er det svar, som jeg håber at hr. Klaus Hækkerup kan give, nemlig: Hvor er det, man ser at de penge, som man faktisk går og lover både til det ene og det andet og det tredje og det fjerde initiativ helt generelt og bredt i vores samfund, skal komme fra? Hvor skal finansieringen helt præcis komme fra?

Kl. 13:03

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:03

Klaus Hækkerup (S):

Nu skal jeg prøve at se, om jeg kan finde oversigten, men det har vi jo omhyggeligt redegjort for i de økonomiske konsekvenser af S og SF's prioriteringer, i oversigt over forslag.

Hvis det, fru Tina Nedergaard spørger om, er, hvor indtægterne til at finansiere det her kommer fra, så kan jeg sige, at de jo f.eks., som det har været nævnt, kommer fra selskabsskatten, herunder en effektiv selskabsskatteopkrævning fra de multinationale selskaber. Selv med et beskedent ambitionsniveau vil det jo give ganske mange milliarder i kassen.

Kl. 13:04

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Tina Nedergaard.

Kl. 13:04

Tina Nedergaard (V):

Men det ændrer jo ikke på, at planen, selv hvis man skulle skaffe de 15 mia. kr., stadig væk ikke hænger sammen. Altså, det er jo de helt konkrete 15 mia. kr., som mangler i planen, hvor Socialdemokraterne peger på, at man gerne vil have danskerne til at arbejde 12 minutter mere om dagen – men det vil fagbevægelsen så ikke levere. Det er de konkrete forslag til at dække det massive hul, som jeg er interesseret i at spørge ind til.

Jeg finder faktisk, det er uærligt over for befolkningen, at man siger diffust, at man vil skaffe 15 mia. kr., når man ikke vil anviser og ikke vil komme med bud på, hvordan man konkret vil gøre. Derfor benytter jeg lejligheden i dag, da der er den her forespørgselsdebat, til helt konkret at spørge ind til, hvordan man vil skaffe de 15 mia. kr.

Det er jo et politisk ansvar at sikre, at samfundsøkonomien hænger sammen. Det er ikke et ansvar, man kan uddelegere til fagbevægelsen eller til andre selvbestaltede organisationer. Det må man tage på sig herinde på Christiansborg, og derfor spørger jeg så Socialdemokraternes ordfører, hvordan man præcis vil skaffe de 15 mia. kr.,

der helt eksakt, jævnfør Socialdemokraternes eget udspil, mangler p.t.

Kl. 13:05

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:05

Klaus Hækkerup (S):

Jeg vil godt sige, at mit udgangspunkt er, at jeg ikke genkender det citat, som fru Tina Nedergaard havde, fra de faglige ledere. De tilsagn og de informationer og oplysninger, vi har fået, og de drøftelser, vi har haft med de faglige ledere, tilsiger, at de gerne vil medvirke. De vil selvfølgelig ikke medvirke sådan bare ud af den blå luft, men de føler sig selvfølgelig stærkt generet af den politik, den borgerlige regering har ført. De føler sig stærkt generet af, at man har nedsat arbejdsløshedsunderstøttelsesperioden, og de føler sig stærkt generet af, at man har gennemført en skattereform, der virkelig, virkelig forgylder de rigeste i det her samfund, hvorimod ganske almindelige borgere stort set ikke har mærket noget til den. Pensionisterne har jo fået en klatskilling ud af det.

Derfor er der i fagbevægelsen en stor villighed til at være med til at genoprette den sociale skævhed, den her regering har indført, og derfor er de også parate til at gå ind for, at man arbejder 12 minutter mere om dagen.

Kl. 13:06

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Ellen Trane Nørby for en kort bemærkning.

Kl. 13:06

Ellen Trane Nørby (V):

Tak. Det er jo interessant, at ordføreren siger, at fagbevægelsen har meldt ind, at man godt vil arbejde 12 minutter mere. Efter hr. Harald Børstings udtalelser står det jo sådan rimelig meget hen i det uvisse, om det er korrekt.

Men jeg vil egentlig gerne spørge hr. Klaus Hækkerup om det konkrete i det her indhold, for i sin ordførertale var ordføreren jo enormt kritisk over for, at Liberal Alliance ligesom havde turdet at sætte spørgsmålstegn ved det konkrete. Ordføreren brugte jo hele sin ordførertale til at kritisere andre i stedet for selv at fremlægge det konkrete indhold, og derfor vil jeg gerne følge op på det, min kollega også har spurgt om, nemlig det konkrete indhold i planen.

Nu har hr. Hækkerup jo flere gange svaret, at det bare vil indgå i drøftelser med fagbevægelsen, og at der ville indgå mange ting i de her drøftelser. I den forbindelse ville det jo så være interessant at høre, om de tilbagebetalinger til LO også vil indgå i drøftelserne. Når man skal finde de 15 milliarder, skal man så også rulle dagpengereformen tilbage, sådan som LO har krævet som modydelse for de 12 minutter, de måske vil overveje at levere en gang i fremtiden?

Kl. 13:07

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:07

Klaus Hækkerup (S):

Lad mig først sige, at fru Ellen Trane Nørby citerer mig forkert. Jeg kritiserede ikke hr. Simon Emil Ammitzbøll for at spørge ind til det her, jeg kritiserede ham for, inden jeg havde haft ordet, at sige, hvad jeg ville sige. Det synes jeg ikke er fair i en debat.

Så vil jeg for det andet sige: Ja, dagpengenes højde og længde indgår i de drøftelser, regner jeg da med, eller vi forudsætter vi da, at det kommer til at indgå i de drøftelser, vi skal have med fagbevægelsen om implementering af de 12 minutter, som jeg i øvrigt nu for

god ordens skyld skal sige er sådan en gennemsnitsberegning. Vi har været jo en lang spørgerunde igennem også her om, hvorvidt det kunne ske ved at forøge deltidsansættelsen, og der er også andre områder, hvor man kunne forøge arbejdsudbuddet, så man samlet når op på det, der svarer til 1 time om ugen.

Kl. 13:08

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Ellen Trane Nørby.

Kl. 13:08

Ellen Trane Nørby (V):

Tak til den socialdemokratiske ordfører for bekræftelsen på, at der følger modydelser med til fagbevægelsen og til LO for den opbakning, de har givet til SF og S. Det er jo ren bekendelsespolitik at sige, at man selvfølgelig skal drøfte en tilbagerulning af dagpengereformen som modydelse mod de der måske 12 minutter, der skal leveres. Det fik vi jo i hvert fald slået helt fast.

Men jeg vil egentlig gerne tilbage til det konkrete indhold, for nu siger ordføreren jo, at der kan indgå mange ting, men ordføreren har hverken i sin tale eller i svarene til min kollega været konkret om, hvad det så er for nogle elementer, der skal indgå i planen, til at finansiere de 15 milliarder, for deltid og sygedagpenge er jo noget, der drøftes i forvejen. Det finansierer ikke de 15 milliarder, som hr. Klaus Hækkerup står og taler om. Så kunne vi da ikke få et konkret svar fra ordføreren på, hvad det er, der helt konkret skal indgå?

Kl. 13:09

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 13:09

Klaus Hækkerup (S):

Nu forstår jeg ikke helt, hvad der menes med at finansiere de 15 milliarder. Det øgede arbejdsudbud skulle jo gerne skaffe 15 milliarder ekstra ind i kassen. Det tror jeg at fru Ellen Trane Nørby må have misforstået. Og de punkter, som indgår, er en politik for bedre fastholdelse af seniorer på arbejdsmarkedet, en bedre fastholdelse af efterlønnere, bedre uddannelse af arbejdsstyrken, stop for social dumping fra udenlandsk arbejdskraft, styrkelse af flexicuritymodellen, altså at se på dagpengenes størrelse og dagpengeperiodens længde, ret til fuld beskæftigelse for offentligt ansatte og et par andre ting, plus at der jo så forleden dag til yderligere inspiration for dem, der gerne vil botanisere i det her, kom en række udmærkede forslag fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, som vi jo ikke har taget stilling til endnu, men som kan komme til at indgå – og jeg regner selvfølgelig med, at de vil komme til at indgå – i de kommende forhandlinger.

Kl. 13:10

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Så har hr. Kristian Jensen bedt om en kort bemærkning.

Jeg skal sige, at så vidt jeg kan skønne, er der faktisk ikke plads til flere korte bemærkninger end dem, der er anmeldt, og det er fra hr. Kristian Jensen og hr. Jacob Jensen.

Værsgo, hr. Kristian Jensen.

Kl. 13:10

Kristian Jensen (V):

Jeg kan jo konstatere, at selv om hr. Klaus Hækkerup var sur over, at hr. Simon Emil Ammitzbøll på forhånd kritiserede, at der ikke var noget konkret svar, så var der ikke noget konkret svar i hr. Hækkerups ordførertale.

Nu kom vi lidt længere, for nu blev der sagt, at dagpengeperiodens længde skal diskuteres. Hvis dagpengeperiodens længde skal være med til at skaffe et arbejdsudbud, som kan give 15 mia. kr.,

skal den jo være kortere end det, regeringen har lagt op til. Så hvad er det, hr. Klaus Hækkerup tænker på, når der tales om, at dagpengeperiodens længde skal drøftes for at fremskaffe et råderum på 15 mia. kr.?

Kl. 13:11

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 13:11

Klaus Hækkerup (S):

Hvis vi øger arbejdstidens længde, så det svarer til 70.000, der arbejder ekstra om året, vil staten jo få øgede skatteindtægter. Det formoder jeg sådan set at Venstres ordfører, der er tidligere skatteminister, er klar over. Og de øgede skatteindtægter skal bruges både til at finansiere de 15 mia. kr. og til i givet fald enten at forlænge dagpengeperioden eller at forhøje dagpengene – eller måske en blanding af de to ting. Det har vi slet ikke lagt os fast på endnu.

Kl. 13:12

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Hr. Kristian Jensen.

Kl. 13:12

Kristian Jensen (V):

Jeg kender hr. Klaus Hækkerup som en, der plejer at give meget mere præcise svar end det, vi oplever her. Så hvad er det for en dagpengeperiode, hr. Klaus Hækkerup forestiller sig? Og hvis man skal øge arbejdstiden for at kunne finansiere en anden dagpengeperiode, er der jo ikke længere tale om 12 minutter, som reklamesloganet lød på. Hvor meget skal man så arbejde mere? Er hr. Klaus Hækkerup i en dialog med sig selv om, om det skal være 13, 14, 15 eller 20 minutter, for at vi kan få råd til den ændring af dagpengeperioden og dagpengesatsen, som hr. Klaus Hækkerup nu omtaler?

Kl. 13:13

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 13:13

Klaus Hækkerup (S):

Næh, jeg er ikke i en dialog med mig selv. Jeg ser frem til at komme i dialog med fagbevægelsen om, hvad det præcis er, de ønsker. Og hvis hr. Kristian Jensen havde fulgt med, ville han vide, at der jo faktisk er forskellige ønsker i fagbevægelsen. Nogle siger, at de gerne vil have en længere dagpengeperiode end de 2 år, andre siger, at de gerne vil have en højere dagpengesats og så måske en nedtrapning. Alt det er noget, som vi har aftalt at vi går i dialog med fagbevægelsen om, den dag vi har overtaget regeringsmagten.

Kl. 13:13

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Så er det hr. Jacob Jensen for en kort bemærkning.

Kl. 13:13

Jacob Jensen (V):

Nu tror jeg ikke, at jeg vil begynde at spørge videre ind til de konkrete løsningsforslag, for dem kan jeg forstå at Socialdemokratiet ikke har nogen holdning til, og at de så har deponeret deres handlefrihedovre hos skyggeminister Harald Børsting; sådan må vi forstå det.

Så derfor vil jeg i stedet for spørge: Hvornår skal de her berømte 12 minutter gennemføres? Det kunne være interessant at få at vide, for så kan vi i hvert fald starte der. Vi har fået lidt forskellige meldinger om det, og det kunne være, at hr. Klaus Hækkerup så kunne løfte sløret for, hvad der er den egentlige tidstermin.

Fru Helle Thorning-Schmidt har udtalt noget i retning af, at det i hvert fald skulle være før 2014. Hr. Ole Sohn har udtalt, at det formentlig først bliver efter 2015. Og hr. Henrik Sass Larsen har udtalt, at det først bliver på det tidspunkt, hvor ledigheden måtte være under 100.000 personer. Kan hr. Klaus Hækkerup så løfte sløret for, hvilket af de tre udsagn man egentlig opererer med i den såkaldte 12-minutters-plan?

Kl. 13:14

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 13:14

Klaus Hækkerup (S):

Jeg synes, at der er to svar på det, hr. Jacob Jensen spørger om vedrørende tidsforløbet. Vi regner med at overtage regeringsmagten ved næste folketingsvalg og på baggrund af det gennemføre trepartsforhandlinger, der lægger op til overenskomstfornyelsen, der skal finde sted om ca. 1 år. I forbindelse med det skal man så også aftale, hvornår det her skal implementeres, og der har vi sagt, at vi ønsker, at det skal implementeres, i forbindelse med at arbejdsløsheden kommer ned under 100.000 personer. Og så er det realistisk at forestille sig, at der også begynder at være efterspørgsel efter den forøgede arbejdstid på arbejdsmarkedet.

Kl. 13:15

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Hr. Jacob Jensen.

Kl. 13:15

Jacob Jensen (V):

Skal jeg forstå det sådan, at det er de 100.000 personer, der er afgørende, mere end det er det, fru Helle Thorning-Schmidt har sagt om, at det bliver før 2014? Dermed må jeg så også forstå, at der er uenighed mellem fru Helle Thorning-Schmidt og hr. Ole Sohn, når fru Helle Thorning-Schmidt siger, at det bliver før 2014, og hr. Ole Sohn siger, at det bliver efter 2015.

Så hvem af dem og hvilket af de to udsagn kan vi regne med, hvis det vel at mærke er sådan, at man overhovedet kan få en aftale med fagbevægelsen? Det svæver noget i det uvisse, men kan man rent teoretisk få sådan en aftale, hvornår træder den så i kraft – ud fra det, som fru Thorning-Schmidt har udtalt, det, som hr. Ole Sohn har udtalt, eller det, hr. Henrik Sass Larsen har udtalt skulle være kriteriet?

Kl. 13:16

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 13:16

Klaus Hækkerup (S):

Lad mig bare sige, at der ikke er nogen grund til at sætte spørgsmålstegn ved, at fagbevægelsen gerne vil medvirke til det her; det har de givet meget klart tilsagn om. Jeg ved godt, at man forsøger at tegne et andet billede; det er der bare ikke belæg for.

Lad mig så for det andet sige, at det er aftalt mellem Socialdemokratiet og SF, at det her skal træde i kraft, når ledigheden kommer under 100.000 personer. Er det urealistisk? Nej, det synes jeg egentlig ikke det er. Vi er på 122.000 arbejdsløse nu, og med en socialdemokratisk regering, som bl.a. vil fremrykke investeringer, ja, så forventer vi da rimelig hurtigt at kunne komme under 100.000 arbejdsløse. Og så er det tanken, at det her skal begynde at træde i kraft. Men om det lige præcis bliver i 2013 eller 2014, er godt nok lidt svært at vide, for som hr. Jacob Jensen jo nok ved fra sin egen regering

økonomiske politik, er det godt nok svært at forudsige den økonomiske udvikling i Danmark så præcist.

Kl. 13:17

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Så siger vi tak til den socialdemokratiske ordfører. Den næste ordfører er hr. Bent Bøgsted som ordfører for Dansk Folkeparti.

Kl. 13:17

(Ordfører)

Bent Bøgsted (DF):

Den debat, vi har i dag, handler om, hvordan man får danskerne til i gennemsnit at arbejde 12 minutter mere om dagen. I den forbindelse har vi også haft en stor debat om S og SF's plan »En Fair Løsning«, »Fair Forandring«, eller hvad de nu kalder den. For det er der, det ligger i.

Jeg tror sådan umiddelbart, at når det kommer til stykket, er den her forespørgsel fra Liberal Alliance måske mere kommet, for at Liberal Alliance kunne få blikket vendt mod deres forslag om, hvordan man skal rette Danmarks økonomi op.

Men jeg vil holde mig lidt til de 12 minutter, for det er ikke så enkelt igen at få danskerne til at arbejde 12 minutter mere. Vi ved på forhånd, at arbejdstiden er overenskomstaftalt, og når det kommer til stykket, er der rigtig mange danskere – langt over halvdelen – der egentlig ikke har nogen fast arbejdstid. Vi ved også, at der er rigtig mange inden for det offentlige og i det private, der bevidst har valgt, at de vil arbejde på deltid uden nogen form for kompensation.

Så kan vi sige, at man med hensyn til de her 12 minutter - ifølge »Fair Forandring«, »En Fair Løsning« - skal have en aftale med parterne. Det vil sige, at man går ind i en dialog med parterne efter et valg. Og så har vi herinde i Folketinget spurgt ind til: Hvad er det egentlig, der skal ske efter et valg med det her? Hvad er det, S og SF vil? Jamen de vil have nogle forhandlinger med parterne. LO's Harald Børsting har været ude at sige, at man nok skal finde en løsning, der kan hjælpe S og SF. Men befolkningen får bare intet at vide om det før efter et valg. For det er et spørgsmål om, hvad man vil aftale med parterne, og det kommer som en overraskelse, når den tid kommer. Og så ved vi, at det skal sendes ud til urafstemning. Blandt lønmodtagerne siger to tredjedele: Nej, vi vil ikke arbejde mere. Dermed er der stor sandsynlighed for, at en sådan aftale bliver stemt ned, når den bliver sendt til urafstemning. Og så er vi lige vidt. Der sker ingenting, og befolkningen ved stadig væk ikke, hvad det er, S og SF vil, for deres plan ligger i ruiner økonomisk set. Det kommer ikke videre. Vi får ikke mere at vide. Det er også klart fremgået her i dag fra Socialdemokratiets ordførers side, altså at vi ingenting får at vide. Vi skal nok finde de 12 minutter. Vi skal nok få en aftale med LO, selv om arbejdsgiverne har sagt, at de ikke vil være med til at ændre arbejdstiden.

Det forstår jeg da egentlig godt, for på arbejdsmarkedet er det jo sådan, at man på en virksomhed, der har behov for, at medarbejdere skal arbejde mere, allerede i dag kan aftale, at arbejdstiden kan hæves. Man kan gå op til 40-42 timer, nogle gange længere tid, og der er overarbejde. Det vil sige, at det fungerer fint, som det gør i dag. Det gjorde det også under højkonjunktoren, hvor vi havde den laveste ledighed, vi har haft siden 1974. Der fungerede det fint, for folk arbejdede det, de skulle. Så kom krisen, og det virker, som om det er forbigået Socialdemokratiets opmærksomhed. For de beskylder egentlig regeringen og Dansk Folkeparti for, at det er vores skyld, at der var stigende arbejdsløshed. Og vi skulle have fundet nogle penge til at rette økonomien op, hvilket vi gjorde med »Genopretningspakken«.

Der må vi bare sige, at Danmark ikke er større, end at vi er påvirkelige af det, der foregår i resten af Europa. Vi er meget afhængige af vores samhandels partnere, altså med hensyn til hvad vi kan gøre. I den forbindelse er det også sådan, at en arbejdsgiver ikke altid har

brug for, at der skal arbejdes mere, hvis ikke ordrebogen er dertil. Hvis man ikke kan øge produktionen, hjælper det ikke at sige: I skal arbejde 12 minutter mere. For så er arbejdsgiveren nødt til at afskedige nogle folk og sige: Jamen vi er blevet pålagt, at I skal arbejde noget mere, men vi har ikke mere i ordrebogen, og derfor er vi nødt til at afskedige nogle folk. Jeg er hundrede procent sikker på, at det ikke er det, S og SF ønsker at opnå med »En Fair Løsning«. Det kan jeg i hvert fald ikke forestille mig.

Men som sagt: Hvordan får man folk til at arbejde 12 minutter mere? Jamen det gør virksomhederne i det øjeblik, ordrene er der. Så laver de aftaler med deres medarbejdere om, at nu har vi den her produktion. Og så arbejder man det, der er behov for.

Så har jeg ikke mere tid, kan jeg se på formanden.

Kl. 13:22

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Klaus Hækkerup vil gerne have ordet for en kort bemærkning.

Kl. 13:22

Klaus Hækkerup (S):

Den er til hr. Bent Bøgsted. Jeg syntes slet ikke, jeg hørte noget om, hvordan Dansk Folkeparti forestiller sig at man skal løse det arbejdskraftproblem, som der er mange der peger på vil komme fremover. Så mit spørgsmål er: Er det Dansk Folkepartis opfattelse, at vi overhovedet ikke får noget arbejdskraftproblem inden for de næste 10 eller 20 år, og at der ikke er behov for at sikre, at der kommer flere hænder på arbejdsmarkedet? Og hvis man synes, at der er et behov for, at der kommer flere hænder på arbejdsmarkedet, hvordan vil man så fra Dansk Folkepartis side sikre det? Jeg synes ikke, jeg har hørt noget om, hvad det er, Dansk Folkeparti vil her.

Kl. 13:23

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:23

Bent Bøgsted (DF):

Det er jo egentlig ganske enkelt, for Dansk Folkeparti vil være med til at skabe vækst i Danmark. Når man sikrer, at virksomhederne har gode forhold at arbejde under, så har de også bedre muligheder for at øge produktionen og dermed ansætte flere folk. Der er utrolig mange ting, som allerede nu er sat i værk. Der er fremrykning af ting på transportområdet, der sættes gang i fremrykning af byggerier. Der er rigtig meget, der går i gang her i foråret. Kommunerne sætter utrolig meget byggeri i gang. De sætter dobbelt så meget i gang, som der var planlagt. Derfor er væksten i gang. Det er der ingen tvivl om. Når virksomhederne så kommer i gang, vil de også ansætte en hel del af de velkvalificerede folk, som vi har til at gå ledige. Det er vi i Dansk Folkeparti overbeviste om.

Vi har jo også været med til at lave »Genopretningspakken«, og vi har været med til at lave skattepakken, forårspakke 2.0, og i den er der givet skattelettelse til almindelige lønmodtagere. LO-arbejderne har fået en stor skattelettelse, selv om hr. Klaus Hækkerup siger, at de ikke fik noget.

Kl. 13:24

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Klaus Hækkerup.

Kl. 13:24

Klaus Hækkerup (S):

Jeg vil først lige korrigere noget. Jeg har ikke sagt, at de ikke fik noget; jeg har sagt, at det var et beskedent beløb i forhold til den forgyldning af dem med de virkelig høje indkomster, Dansk Folkeparti

gik med til i forbindelse med forårspakke 2.0, men det var slet ikke, fordi jeg ville spørge ind til det.

Sådan som jeg forstod hr. Bent Bøgsteds svar, var det, at Dansk Folkeparti i virkeligheden føler, at der overhovedet ikke er behov for at foretage sig noget som helst nu, for væksten er i gang. Er det korrekt forstået?

Kl. 13:25

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:25

Bent Bøgsted (DF):

Nej, det er ikke korrekt, og vi har allerede foretaget os noget i forbindelse med »Genopretningspakken«. Vi er også i gang med at se på, hvilke yderligere tiltag der skal til for at skabe vækst. Det gør vi så i samarbejde med regeringen. Men det er da ikke sådan, at vi overhovedet ikke synes, at der skal ske noget for at sikre fremgang i Danmark – overhovedet ikke. Det er vi i fuld gang med at arbejde med.

Kl. 13:25

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Karsten Hønge som ordfører for SF.

Kl. 13:25

(Ordfører)

Karsten Hønge (SF):

Det er jo en udpræget sund interesse, Liberal Alliance her viser, for, hvordan SF og Socialdemokraterne vil arbejde, uddanne og investere Danmark ud af krisen. For vi står over for nogle massive udfordringer. Arbejdsløsheden er steget til 170.000 personer. 60.000 unge er berørt af arbejdsløshed. 8.002 står i kø for at få en praktikplads, og tallet er stigende. 200.000 under 30 år har ikke færdiggjort eller er ikke i gang med en ungdomsuddannelse. Næsten 20 pct. af en ungdomsårgang får ikke en ungdomsuddannelse. Ja, det er faktisk hver fjerde dreng, der aldrig får en uddannelse. Produktiviteten er stagnende. Vi ligger helt i bund blandt OECD-landene. Vi har tabt op mod 200.000 private arbejdspladser inden for de sidste par år, og der er et kæmpe hul i statskassen.

Hvad er regeringens svar så? Sammen med sin trofaste partikrykke har Venstre og Konservative gennemført en kynisk knibtangsmåne over for almindelige lønmodtagere, som især rammer kortuddannede i Udkantsdanmark. Halveringen af dagpengene betyder, at de første arbejdsløse i juli til næste år skubbes over på kontanthjælp, hvis man da ellers overhovedet er berettiget til at modtage den ydelse. Der er indført dramatiske forringelser af mulighederne for at få en efteruddannelse. Der er nedskæringer på erhvervsuddannelserne, som vil føre til, at endnu færre kan gennemføre en uddannelse. Så lige til sidst er der en dummebøde til medlemmerne af fagbevægelsen, ved at man gør det dyrere at være medlem. Senest har vi så også fået præsenteret en afskaffelse af efterlønnen – endnu en mavepuster til LO-arbejderne.

Når job forsvinder fra Danmark, er regeringens svar altså at forringe mulighederne for, at lønmodtagerne og virksomhederne kan gøre sig klar til nye job. For i fremtiden vil der jo være brug for flere faglærte og flere med videregående uddannelser, og der vil være brug for færre ufaglærte. Der rykkes alvorligt ved trygheden blandt lønmodtagerne. Hvis man kun har to hamre i hænderne, kan man kun få øje på to søm af forskellige størrelser. Det ene er at give skattelettelse, især til de bedst stillede, og det andet er at ramme almindelige lønmodtagere.

Store skattelettelse, især til de højestlønnede, vil selvfølgelig også i et eller andet omfang skabe arbejdspladser, men det er bare en ualmindelig ineffektiv måde at gøre det på. Hvis man stiller en fla-

ske ud i regnvejr, vil den vel også på et tidspunkt blive fyldt op med vand, men det er en ringe måde at få vand i en flaske på. Målttede investeringer har en langt bedre effekt på beskæftigelsen. Man kan vælge en vej med nedskæringer, dårlige uddannelser og skattelettelser til de bedst stillede. Det hjælper bare ikke på krisen, hvis man vel at mærke vil fastholde et velfærdssamfund. Hvis man står i et hul, vil jeg anbefale, at man stopper med at grave.

SF og Socialdemokraterne har fremlagt en helt anderledes fair løsning. Først skaber vi job og vækst. Vi vil forbedre skoler og ældreboliger. Vi vil energirenovere offentlige bygninger. Vi skal offensivt og bevidst bruge det store offentlige indkøb til at understøtte udviklingen af brancher, der kan levere nogle af fremtidens arbejdspladser. Vi vil investere massivt i uddannelser, både folkeskolen og erhvervsuddannelserne, og vi vil hjælpe mennesker med at komme videre i arbejdslivet og hjælpe virksomhederne ved at sætte blus under efteruddannelsen.

Vi vil afbureaukratisere den offentlige sektor. Arbejdsglæden og produktiviteten skal tilbage ved at give offentlige ansatte lov til at bruge deres arbejdstid på opgaver til glæde for befolkningen i stedet for det konstante regel- og kontrolcirkus. Vi skaber tryghed om familiernes økonomi. Skatten sættes op med 18 mia. kr., men langt de fleste almindelige lønmodtagere vil ikke opleve en skattestigning. Til gengæld vil vi kræve lidt mere af millionærerne, af bankerne og af de multinationale selskaber.

Når Danmark er kommet ud af krisen og op i gear, skal vi til at arbejde lidt mere. Gennem den ekstra produktion vil vi få mulighed for at fremtidssikre holdbarheden i Danmarks økonomi. Der er kommet mange forslag til, hvordan reformer på arbejdsmarkedet kan bidrage med 15 mia. kr. En ny regering vil sætte sig sammen med fagbevægelsen og arbejdsgiverne for at se på, hvilke redskaber der vil fungere bedst, og det vil sikkert blive en kombination af flere initiativer på en gang. Men udfordringen kan illustreres ved at sige, at det svarer til, at vi alle arbejder 12 minutter mere om dagen eller 1 time mere om ugen. Som overskriften var på Arbejdsmarkedskommissionens rapport: »Velfærd kræver arbejde« – men det kræver »En Fair Løsning.«

Kl. 13:30

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Der er foreløbig fem, der har bedt om korte bemærkninger, og den første er hr. Simon Emil Ammitzbøll.

Kl. 13:30

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Det var sådan set en meget spændende gennemgang af overskrifterne i S og SF's fælles program, men det er jo bare ikke det, vi er samlet om. Jeg har stillet en forespørgsel om, hvilke incitamenter der er mest effektive med henblik på at få danskerne til gennemsnitligt at arbejde 12 minutter mere om dagen. Det er sådan set det spørgsmål, hr. Karsten Hønge skulle give svar på, men det svar kom bare ikke!

Er hr. Karsten Hønge enig med mig og de økonomiske vismænd i, at det mest oplagte økonomisk-politiske instrument til højere arbejdstid er en reduktion af marginalsatserne på arbejdsindkomst ud over den sænkning, der følger af den seneste skattereform, som vismændene skrev i deres rapport?

Kl. 13:31

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:31

Karsten Hønge (SF):

Det er, fordi der er sammenhæng i den politik, der bliver fremlagt. Det, det handler om, er, at vi først og fremmest skal have skabt vækst og beskæftigelse her i samfundet. Når den situation er opstået,

gennem at vi investerer målrettet i nye arbejdspladser, investerer målrettet i opkvalificering af arbejdsstyrken, investerer målrettet i at få en bedre grundskole og bedre erhvervsuddannelser, så kommer vi i en situation, hvor vi får så meget vækst og beskæftigelse i Danmark, at vi sammen med den demografiske udvikling får brug for flere hænder på arbejdsmarkedet. I den situation tilbyder vi, både fagbevægelsen og arbejdsgiverne, en social kontrakt, en aftale om, at vi, når der er brug for flere hænder, så i fællesskab finder vejen til det.

De præcise værktøjer bliver aftalt med arbejdsgiverne og fagforeningerne, men vi kan illustrere det ved, at der er den vej ud af krisen, og at man arbejder sig ud af krisen, ved at vi sætter arbejdstiden op hver dag. Man kan også gøre det på andre måder med ferieruger, men det kan vi måske vende tilbage til. Pointen er, at rækkefølgen skal være der. Vi skal have skabt vækst og beskæftigelse, og vi har brug for flere hænder, og dem finder vi i fællesskab.

Kl. 13:32

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Simon Emil Ammitzbøll.

Kl. 13:32

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Det lyder jo utrolig godt – næsten også for godt til at være sandt. Vi skal bare skabe noget vækst, så kommer arbejdspladserne af sig selv, og derefter arbejder folk jo noget mere. Hvis det var sådan, var det jo meget let. Man kan jo ikke bare sige, at vi skal starte med at arbejde os ud af tingene, men man skal finde ud af, hvordan man sørger for at få folk til at arbejde noget mere. Og hvis vi nu dropper al retorikken, så har jeg kun et spørgsmål, og så håber jeg, at hr. Karsten Hønge vil forholde sig til det spørgsmål: Er SF enige eller uenige med de økonomiske vismænd i, at den nemmeste måde at få danskerne til at arbejde mere er ved at sænke marginalbeskatningen på arbejdsindkomster?

Kl. 13:33

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:33

Karsten Hønge (SF):

Jeg beklager da meget, hvis jeg skulle have givet indtryk af, at det her var let. Jeg har ikke på noget tidspunkt givet udtryk for, at det er let. Det er en vanskelig opgave, vi står over for, for vi står nemlig i et hul, hvor VK og deres krykkeparti, Dansk Folkeparti, bliver ved med at grave hullet dybere. Jeg startede med at ridse udfordringerne op, og vi står med ganske alvorlige udfordringer i det her samfund, så jeg vil da bestemt tilbagevise, at jeg på noget tidspunkt skulle have sagt, at det bliver let. Det bliver heller ikke let at få lønmodtagere til at gå med på sådan nogle aftaler. En af betingelserne for, at lønmodtagerne vil gå med, er, at de har forståelse for, at der er en social kontrakt, som er fair, og som gør, at de multinationale selskaber, millionærerne, de banker, der har tjent godt de senere år, kommer til at betale, og som altså betyder, at man såvel som lønmodtager bidrager, som ung studerende bidrager og som millionær bidrager, så man har lyst til at indgå i en fair aftale, for så tror jeg, vi har rammerne omkring en aftale, som fagbevægelsen kan komme igennem med.

Så vil jeg sige, at det er lige frisk nok, det er lige frisk nok, når hr. Simon Emil Ammitzbøll hele tiden citerer de økonomiske vismænd. Jeg står med en udgave af Berlingske Tidende fra i dag, hvor der netop står: Topøkonomer slår tvivl om LA's plan. Et af elementerne er allerede citeret i dag: Der er elementer i deres økonomiske politik, som er fugle på taget, og så er der nogle andre elementer, hvor man overdriver effekterne. Det var professor Nina Smith, der sagde det. Professor Michael Svarer er inde på fuldstændig det sam-

me. Jeg vil bare sige, det er optimistisk at tro, at man bare ved at reducere skatten er sikker på at få en betydelig højere vækst. Hvis der er noget, der er fugle på taget, er det troen på, at det hele bare ved at sætte skatten ned nok skal gå. Nej, det er virkelig funny money.

Kl. 13:35

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Så er det fru Tina Nedergaard for en kort bemærkning.

Kl. 13:35

Tina Nedergaard (V):

Jeg kan da i hvert fald til det emne, som lige blev taget op af hr. Simon Emil Ammitzbøll, sige, at jeg godt kan forstå, hvis topøkonomerne ikke rigtig har så mange bud på, hvad S og SF's plan består i, for det er meget vanskeligt at kommentere noget, der i den grad er hemmeligt, nemlig hvordan man vil skaffe de ekstra penge, som fagbevægelsen angiveligt ikke er så interesseret i at skaffe, ved at deres medlemmer skal arbejde 12 minutter mere om dagen.

Nu har jeg jo igennem en periode beskæftiget mig noget med uddannelse, og det er meget interessant, for jeg har heller ikke oplevet, når jeg har været sammen med forskellige lærere, at de sådan har krævet at få fjernet en ferieuge fremadrettet. Men det kan være mig, der har hørt forkert, og det kan være, at hr. Karsten Hønge mødes med helt andre fagforeningsfolk end dem, jeg har mødtes med. Jeg har bare ikke hørt nogen begejstring for den del af forslaget.

Derfor bliver det rigtig interessant at høre om, hvordan hr. Karsten Hønge og hans parti egentlig forestiller sig, at man skal få folk til at arbejde mere, når de faktisk ikke ønsker det fra fagbevægelsens side. Det er det ene.

Det andet er, at når det så ikke kan lade sig gøre, og når man ikke engang kan forpligte dem til det, for jeg formoder ikke, at man har modet til at vedtage det her ved lov, hvordan vil man så skaffe 15 mia. kr.? Det er sådan set i al enkelhed det, jeg finder at forespørgslen går ud på, altså at høre, hvordan man egentlig vil skaffe de midler, som man ikke har afsat i sin egen plan, når de, der skal skaffe dem, har sagt: Nej tak, det vil vi egentlig ikke bidrage til.

Kl. 13:36

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:37

Karsten Hønge (SF):

Det er rystende, at jeg skal opleve det samme som socialdemokraternes ordfører, hr. Klaus Hækkerup, blev udsat for, nemlig at repræsentanter for regeringspartierne i den grad fuldstændig uansvarligt lader, som om udfordringerne ikke eksisterer. Og hvis der overhovedet skulle eksistere nogle udfordringer, har man to værktøjer, for man har to hammere i hænderne. Den ene hammer er til at genere LO-arbejderne i forhold til deres tryghed på arbejdsmarkedet, og den anden hammer er til at slå skatten ned med. Så skal det hele nok gå.

Men vi står over for langt alvorligere udfordringer, og jeg giver gerne fru Tina Nedergaard ret i, at det da ikke er så nemt at gå ud og finde folk, der synes, at det er alle tiders, at vi skal til at arbejde i længere tid. Det er jo indlysende. Det er bare ikke det, der ligger på bordet. På bordet ligger det, at samfundet står over for nogle alvorlige udfordringer, som vi skal finde nogle løsninger på. Så kan man vælge den løsning, at vi skærer ned og forbedrer forholdene for de bedst stillede. Direktøren for Danske Bank skal have en skattelettelser på 0,5 mio. kr. om året, og Liberal Alliance er i lommen på de folk, der kan se en umiddelbar interesse i at få skattelettelser, men bringer det vores fælles velfærdssamfund videre? Det gør det ikke.

Det her er altså et forsøg på at møde nogle af de udfordringer, vi står over for. Så medmindre repræsentanter fra regeringspartierne påstår, at udfordringerne med, at vi skal have flere hænder på ar-

bejdsmarkedet, ikke eksisterer, så er der grund til at diskutere det. Det, vi siger, er, at udfordringerne eksisterer, og at det bliver svært at finde en løsning, men at vi kan finde den, især fordi vi har fået så gode tilbagemeldinger fra fagbevægelsen. Derfor tror vi på det. Og for at det ikke skal stå alene: Der er tale om en social kontrakt.

Kl. 13:38

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Tina Nedergaard.

Kl. 13:38

Tina Nedergaard (V):

Der er godt nok mange angreb i det, der skulle forestille at være en ordførerdebat om, hvordan man skaber incitament til at få flere til at arbejde noget mere. Der er regeringen kommet med sit bud, som er realistisk og sagligt, og som jo er blevet anbefalet af snart sagt alle økonomer i dette land, nemlig en egentlig tilbagetrækningsreform, som sikrer, at det er sunde og raske mennesker, der lægger nogle flere timer på arbejdsmarkedet, og ikke nødvendigvis den forholdsvis belastede del af befolkningen, som kan være enlige forældre, hvis jeg må have lov at nævne dem.

Jeg synes også lige, at jeg vil sige til hr. Karsten Hønge, da Liberal Alliance jo ikke rigtig har mulighed for igen at tage ordet, at det er under al kritik, at man står og antyder, at de er i lommen på nogen, når det, hr. Karsten Hønges eget parti sammen med Socialdemokraterne er parat til, er at henlægge finansieringsmodeller i 15-milliarder-kroners-klassen til nogle, der ikke er valgt.

Situationen er jo den, at der skal skaffes 15 mia. kr. af nogle, som Socialdemokraterne og SF rent faktisk ikke har indflydelse på. Men hvad værre er: Det har borgerne jo heller ikke. Altså det her er jo et parlament, og det vil sige, at man ved flertal træffer beslutninger herinde, og SF har ambitioner om at komme i regering og dermed tage ansvaret for, hvordan den danske økonomi skal udvikle sig, men når det kommer til at angive løsningerne, siger de: Nej, det kan ikke være vores ansvar; det må de gøre ude i fagbevægelsen. Det er politikernes ansvar og derfor et konkret spørgsmål til hr. Karsten Hønge: Hvordan agter hr. Karsten Hønge at skaffe de milliarder af kroner, som mangler i udspillet?

Kl. 13:40

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:40

Karsten Hønge (SF):

Det er selvfølgelig meget sødt, når fru Tina Nedergaard mener, at hun skal forsvare Liberal Alliance, men de kunne da bare møde op med nogle flere. Selv om det er et mindre parti, kunne de da bare møde op med nogle flere. Hvordan er det nu lige med mødefrekvensen i Folketinget? Så jeg synes, at vi skal lade Liberal Alliance selv klare de problemer, de roder sig ud i, når de vælger at citere økonomerne, og når de planer, de lægger frem, så alligevel bliver skudt ned.

Jeg vil bare vende tilbage til, at jeg jo ikke påstår, at det er nemt. Der er ingen, der siger, at det er nemt at finde hverken de 15 mia. kr. eller at få folk til at arbejde 12 minutter mere. Der er ikke noget, der er nemt. Og så kan det jo ikke nytte noget, at man går ud og spørger folk, om de har lyst til at arbejde mere, og de så svarer, at det har de ikke, og så tror, at det ikke kan lade sig gøre. Når fru Tina Nedergaard netop henviser til efterlønnen, kunne hun så forestille sig at gå ud at spørge efterlønsmodtagerne, om de synes, at efterlønnen skal afskaffes, og når de så svarer nej, så vil fru Tina Nedergaard lade være med at afskaffe den? Det er jo en defensiv måde at føre politik på.

Socialdemokraterne og SF har sagt, at vi har en udfordring foran os for at kunne bevare velfærdssamfundet. En af metoderne til at kunne bevare det er, at vi alle sammen kommer til at arbejde noget mere. Der er også andre værktøjer. Vi ønsker også at sætte skatten op med 18 mia. kr., og vi ønsker også at gøre andre forskellige tiltag. Men et af midlerne er at finde de 15 mia. kr., og det kan vi gøre sammen, hvis man anerkender, at udfordringerne ligger der. Hvis man ikke anerkender, at udfordringerne ligger, er der selvfølgelig ingen grund til at finde et svar.

Kl. 13:41

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Så er det hr. Mads Rørvig for en kort bemærkning.

Kl. 13:41

Mads Rørvig (V):

Tak for det. Jeg synes ærlig talt, at Folketingets talerstol fortjener en smule mere respekt end den, hr. Karsten Hønge lægger for dagen. Man skulle jo tro, at det var 1. maj. Jeg må kigge ned på datoen, og det er det godt nok ikke.

Men det, som hr. Karsten Hønge stadig mangler at svare på, er jo også, hvornår man ønsker at implementere det udspil, som man selv ønsker at lancere, nemlig »En Fair Løsning«. Det er jo vigtigt, at vi får folk til at arbejde mere. Det er der sådan set stor enighed om, men vi mangler jo redskaberne til det. Regeringen har nedsat skatten som et instrument til at få folk til at arbejde mere. Det har en række positive, gavnlige effekter. Det kan vi se af de dynamiske effektberegninger, som man har lavet på baggrund af skattereformen. Hr. Karsten Hønge taler voldsomt imod de skattelettelser, som regeringen har lavet både i 2004, i 2007 og i 2010, kan jeg forstå, hvor det i 2004 og 2007 primært var lavindkomstgrupperne, der fik mest gavn af det. Så vil jeg så høre hr. Karsten Hønge: Når de her skattelettelser er så forfærdelige, agter Socialdemokraterne og SF så at rulle dem tilbage, hvis man får magt, som man har agt?

Kl. 13:42

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:42

Karsten Hønge (SF):

Jamen jeg glad for, at hr. Mads Rørvig nu i hvert fald gik ind på præmissen, altså at der mangler hænder på arbejdsmarkedet, og at der måske kunne findes flere veje til at finde de hænder. Det synes jeg skaber et noget bedre fundament for at diskutere, hvordan vi så kommer derhen, for der kan nemlig findes mange veje til det. Arbejderbevægelsens Erhvervsråd er kommet med nogle forslag, nogle fagforbund er kommet med nogle andre, og vi har sådan set illustreret det ved at sige, at vi kan bruge en buket af værktøjer, men det, der er brug for, er det, der samlet svarer til, at vi arbejder 12 minutter mere. Det kan være, at der findes andre veje, og det kan også være, at det er den, der skal bruges. Så hvornår skal det så foregå?

Det, vi foreslår, er, at det bliver en del af de overenskomstforhandlinger, der går i gang i henholdsvis 2012 og 2013, og det betyder, at de får en udførelsesfase i 2014-15.

Kl. 13:43

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Mads Rørvig.

Kl. 13:43

Mads Rørvig (V):

Det var da dejlig konkret. Det mangler vi så bare lige fagbevægelsens ord for også, for det er jo dem, der sidder med veto retten til det her. Og uret tikker, må jeg sige til hr. Karsten Hønge, fordi vi har en

strukturel udfordring med dansk økonomi. Regeringen har fremlagt en konkret plan for, hvordan man gør, og det svar, vi så får her, er 2014-2015, men udgangspunktet for at lave »En Fair Løsning« er jo, at de 12 minutter mere bidrager til den strukturelle saldo allerede i 2011. Der kan man sige, at det jo er for sent nu, men bedre sent end aldrig. Og så efterlader det jo sådan et lidt skævt billede. Nu får vi et bud fra hr. Karsten Hønge, nemlig 2014-15. Fru Helle Thorning-Schmidt siger tidligst i 2014, hr. Ole Sohn siger tidligst 2015, hr. Henrik Sass Larsen siger, at det kun kan komme på tale, når ledigheden kommer under 100.000 personer. Vil hr. Karsten Hønge gerne være med til at lancere de initiativer, som står i »En Fair Løsning«, før ledigheden forhåbentlig kommer under 100.000 personer igen?

Kl. 13:44

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:44

Karsten Hønge (SF):

Den første ting kan jeg opklare, for det er så bare en fejl, som spørgeren ikke har forstået i »Fair Forandring«. Det er helt o.k. Vi opererer ikke med de penge, de 15 mia. kr., i de første år. Vi opererer først med dem efter 2015. Det er sådan en faktuel fejl. Nu er det få år, vi taler om, men det er bare lige for at slå det fast: Vi opererer først med det, når vi selv regner med, at de er indfaset efter 2014-15. Det er grunden til, at jeg siger nogle årstal og ikke et år – det næste er vel, at jeg skal nævne et klokkeslæt, eller hvad? Sådan fungerer det jo ikke.

Overenskomster har det jo med, at man laver nogle aftaleperioder, og derfor er det jo ikke nødvendigvis, fordi vi ville vide, at det var klokken det og det, den og den dato, det og det år, men det handler om, hvornår man laver aftaler, og så indeholder det ofte en periode, hvor tingene køres ind. Det er alene derfor, at vi opererer med en periode. Det er jo ikke rigtigt, at fagbevægelsen ikke vil være med. Fagbevægelsen bidrager jo, og det synes jeg at vi alle sammen skulle tage at være glade for, og i den forstand vil jeg også godt tage fat i spørgerens start på spørgsmålet, som jeg synes var en accept af den udfordring, at vi skal have flere hænder på arbejdsmarkedet. Hvis vi anerkender, at det er udfordringen, synes jeg også, at spørgeren og andre fra de borgerlige skulle tage at anerkende, at vi her i landet er så heldige, at vi har en overordentlig ansvarlig fagbevægelse, der faktisk gerne vil bidrage til at finde løsninger i stedet for bare at skyde dem ned.

Kl. 13:45

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Bent Bøgsted for en kort bemærkning.

Kl. 13:45

Bent Bøgsted (DF):

Tak, hr. formand. Jeg synes, at der er sådan megen uklarhed i det her. Men det har vi jo været vant til hele tiden. Hr. Karsten Hønge nævner bl.a., at der skal sættes en hel del byggeri i gang, men nu er det jo sådan – det ved hr. Karsten Hønge jo alt om – at fra, at man projekterer et byggeri, og til, at det bliver sat i gang, går der altså et vist stykke tid. Det er der ingen tvivl om at hr. Karsten Hønge ved alt om. Der er utrolig meget, der er sat i gang nu. Er det ikke sådan, at hr. Karsten Hønge kan blive bange for, at vi får en boble, hvis nu det – som S og SF siger at de vil sætte ekstra meget i gang – bliver sat i gang samtidig med alt det andet, som bliver sat i gang? Byggebranchen venter jo, at der kommer sådan virkelig et ryk opad her i foråret; det er der, hvor alt byggeri bliver sat i gang fra statens, kommunernes og regionernes side, og så kommer der rigtig gang i det hele. Er det ikke farligt at begynde at sige, at nu skal vi have mere sat i gang?

Man har sådan en tendens til at sige, at man laver noget, og hvis ikke det virker i løbet af et par måneder, så skal man lave noget nyt. Det er sådan helt misvisende. Kunne det ikke være lidt risikabelt at begynde at sætte alt for meget i gang, som hr. Karsten Hønge vil?

Kl. 13:47

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 13:47

Karsten Hønge (SF):

Jo, jo, jeg synes altså, at hr. Bent Bøgsted peger på en konstant udfordring, når man skal styre samfundsøkonomien, og man kan jo risikere, at der i perioder bliver for meget blus på, som vi oplevede her for et par år siden, hvor regeringen valgte at sidde med bind for øjnene og både se en boligboble blive blæst op, ved at man ikke ville regulere skatterne i tide – nu ville det være en dum idé at gøre det – og ved i øvrigt at puste til et marked ved at tilføre låneformer, som var med til at blæse en boble op, som var med til at gøre hele Danmarks økonomi skrøbelig og udsat. Så det er jo et spørgsmål om konstant at være varsom med de instrumenter, man bruger.

Men så vil jeg så alligevel sige til hr. Bent Bøgsted, at vi jo er i en situation, hvor halvdelen af alle håndværkere under 30 år er arbejdsløse i et område som f.eks. Fyn. Vi står altså med sådan en kæmpe udfordring med at få folk i arbejde, at jeg synes, at tage det ind allerede nu og sige, at det sikkert går galt, så det går ikke at sætte noget arbejde i gang, så ville det bare være at bruge pengene på understøttelse og på det, som bliver meget værre, nemlig risikoen for, at rigtig mange mennesker ender i langtidsarbejdsløshed. Der vil jeg så sige at det er vigtigt nu at få sat gang i væksten og få skabt nogle arbejdspladser – vel at mærke private arbejdspladser, men arbejdspladser – som vi kan understøtte gennem at fremrykke investeringer. Også investeringer, som kan indeholde nogle af de dele, der skal til for at fremtidssikre arbejdspladser i Danmark.

Vi skal bruge det bevidst, så når man eksempelvis bygger de nye supersygehuse, skal vi sørge for at få tilført ny innovation, en ny måde at uddanne på, en ny måde at tænke byggeri på, sådan at vi også kan gøres klar til nye typer job og nye typer eksportmarkeder. Det tror jeg vi skal bruge lejligheden til nu.

Kl. 13:48

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Det er hr. Bent Bøgsted igen. Jeg skal lige minde om taletiden, som er 1 minut hver gang.

Kl. 13:48

Bent Bøgsted (DF):

Tak, hr. formand. Jamen det glæder mig da, at hr. Karsten Hønge fuldstændig er klar over, at man skal prioritere, hvor hurtigt man sætter de forskellige ting i gang, ellers får man en boble, der blæses op, og så er der stor ledighed igen efter 1 år. Det er trods alt glædeligt, at hr. Karsten Hønge er klar over det. Det havde jeg egentlig og så forventet, så det er ikke nogen overraskelse.

Så er der noget andet, og det er det her med at arbejde mere. Nu har jeg læst fra Arbejdsmarkedets Erhvervsråd det her med at få den femte ferieuge udbetalt, og at man vil arbejde 12 minutter mere. På 1 år er det en uge. Er det så ikke lidt misvisende, at S og SF siger, at de har en aftale med fagbevægelsen om, at de skal finde de her 15 mia. kr. Det med at arbejde 12 minutter mere om dagen giver 1 uge på årsbasis. Så siger man samtidig i fagbevægelsen – der er lige forhandlet overenskomster på plads – at man vil øge ferien med 3 dage. Skulle fagbevægelsen så ikke allerede nu have sagt, at de havde en aftale med S og SF om, at man skulle kigge på at arbejde mere, så der ikke var plads til, at de forhandlede mere ferie?

Jeg tror, at de, der lige har forhandlet mere ferie ind, vil være noget utilfredse, hvis hr. Karsten Hønge nu vil fjerne det igen.

Kl. 13:50

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 13:50

Karsten Hønge (SF):

Jamen jeg må jo igen vende tilbage til, at det er da en udfordring, vi står over for. Det er det jo. Men der kan man så bare vælge, ligesom de borgerlige gjorde, mens boligboblen blev blæst op og gjorde både de enkelte boligejeres økonomi og også samfundets økonomi skrøbelig og usikker, her at sige:

Vi kan se udfordringen for os. Vi får brug for flere hænder. Men da det er vanskeligt at få folk overbevist om, at de skal arbejde, så lader vi være.

Der vælger vi fra Socialdemokraternes og SF's side at tage den her problemstilling forfra ved at sige, at når det er en udfordring, så vil vi også finde en løsning på den, selv om det selvfølgelig kan være svært. Vi lader os ikke slå omkuld af, at fru Tina Nedergaard eller andre rejser rundt i landet og møder folk, der siger, at de vil være trætte af at skulle arbejde mere, for det ændrer ikke på udfordringen, fordi vores velfærdssamfund har et finansieringsproblem, der skal løses.

Der vil jeg så bare citere LO-formanden, der her i Politiken siger:

»Vi er parate til at finde 15 milliarder kroner ved at skaffe mere arbejdskraft. Det kan man gøre på mange måder. Jeg ser for mig, at trepartsforhandlinger om det kan gå hurtigt i gang, efter at vi har fået en ny regering.«

Der synes jeg også bare at man skal prøve at forestille sig, at vi er åbne som politikere over for, at der kan findes løsninger inden for områder, hvor vi måske ikke altid er eksperter.

Kl. 13:51

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Ulla Tørnæs for en kort bemærkning.

Kl. 13:51

Ulla Tørnæs (V):

Jeg må tilstå, at jeg faktisk er ret rystet over hr. Karsten Hønges svar her, og mest af alt vidner det jo om det, som vi har været inde på tidligere i debatten, nemlig at S og SF's såkaldte plan »En Fair Løsning« ligger totalt i ruiner og aldrig nogen sinde ville kunne udgøre et realistisk svar på de udfordringer, som Danmark står over for. Når hr. Karsten Hønge så samtidig står på Folketingets talerstol og påstår, at regeringen, dvs. Venstre og Konservative, ikke er klar over, at vi står over for en kæmpe udfordring, er det jo ganske enkelt i strid med sandheden og i strid med bedre vidende, og det ved hr. Karsten Hønge forhåbentlig også.

Nå, men tilbage til de 12 minutter og det, som forespørgslen her jo egentlig handler om: Nu forstår jeg – gentaget mange gange – at det drejer sig om trepartsforhandlinger. I sådanne trepartsforhandlinger går jeg ud fra, at SF regner med at skulle have en vis indflydelse. Så må hr. Karsten Hønge da her kunne fortælle os, hvad det er for elementer, hr. Karsten Hønge og SF mener skal indgå i en sådan trepartsforhandling. Er det forlængelse eller forkortelse af dagpengeperioden? Er det efterlønnen? Er det 12 minutter mere hver dag? Eller hvad er det, det drejer sig om? Nu må vi da få nogle konkrete svar, ellers er det jo blot endnu et bevis på, at tingene ligger i ruiner for S og SF.

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Jeg er nødt til at gentage, at taletiden er 1 minut for både spørgere og svarere – det griber om sig nu med længere brug af taletid – så det vil jeg bede om at man overholder.

Ordføreren.

Kl. 13:52

Karsten Hønge (SF):

Vi har jo hørt spørgsmålet mange gange, ikke bare i dag, men også tidligere. Og jeg ved godt, at det er en udfordring. Jeg ved, at det er en udfordring for borgerlige, og jeg ved, at jeg beder dem om at spænde deres intellektuelle kapacitet til det yderste, når jeg nu siger, at det, det handler om her, også er et spørgsmål om at tage demokratiet alvorligt og vende tilbage til noget af det, der faktisk har været med til at gøre Danmark til et meget omstillingsparat samfund – et samfund, der har et arbejdsmarked, hvor vi er fleksible, og man er fleksibel, fordi man er tryk på det arbejdsmarked. Det betyder også, at man tager parterne alvorligt, altså at man opfatter både fagbevægelsen og arbejdsgiverne som helt afgørende søjler, der bærer det fleksible, omstillingsparate og fremtidsorienterede arbejdsmarked.

Når man nu har den tilgang til det, er det, at jeg beder alle borgerlige om at prøve at spænde deres kapacitet til det yderste med hensyn til at forsøge at forestille sig, at man gik ind til forhandlinger, uden at man havde et diktat med i tasken om, hvordan tingene skulle være, men var åben over for og lyttede til, hvad arbejdsgivere og fagforeninger kunne tilbyde for at finde de her løsninger.

Der er en række løsninger, som allerede er foreslået. Jeg citerede før Harald Børsting, der bare i overskriftsform antydede det. Men der er jo en række andre værktøjer, så hvis de i øvrigt kan levere de hænder, der er brug for, er der ikke brug for de 12 minutter, men de 12 minutter illustrerer meget godt, at vi skal arbejde, uddanne og investere os ud af krisen.

Kl. 13:54

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Ulla Tørnæs.

Kl. 13:54

Ulla Tørnæs (V):

Det er fantastisk, at hr. Karsten Hønge ikke selv kan høre, hvor hult det klinger, og hvor utroværdigt det bud, der her kommer fra SF's ordfører, i det hele taget er.

Det får mig så til at stille et meget, meget præcist spørgsmål i håbet om så også at få et meget, meget præcist og konkret svar fra hr. Karsten Hønge: Vil hr. Karsten Hønge og SF som led i en sådan trepartsforhandling være med til at tvinge folk til at arbejde mere? Det er et ganske kort spørgsmål, der kan svares ja eller nej til; vanskeliggøre er det ikke.

Kl. 13:55

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:55

Karsten Hønge (SF):

Nå, jeg synes ellers, at jeg er stødt på vanskeligheder nok i forhold til at bede borgerlige om at have fantasi til at forestille sig, at man tager det praktiske, daglige demokrati alvorligt, at man faktisk tager parterne på arbejdsmarkedet alvorligt.

Så jeg synes nok, at der ikke er meget enkelt i det her, når jeg beder om, at man også forestiller sig, at politik kan føres på en anden måde, end VK-regeringen har gjort det. Den har bare tromlet tingene igennem og har bare dikteret og har i øvrigt hovedsagelig altid kun

haft de her to søm: Det ene er skattelettelser til de bedst lønnede, som kan blive slået i med en hammer, og det andet er at genere ganske almindelige hårdtarbejdende lønmodtagere med forringelser af deres tryghed på arbejdsmarkedet, halvering af dagpengeperioden, forringelser af efteruddannelsen og forringelser på erhvervsuddannelserne.

Så jeg synes jo nok, at udfordringerne ligger det sted, hvor vi skal have flere og dygtigere hænder på arbejdsmarkedet. Jeg siger jo ikke, at det er en let opgave. Jeg siger bare, at det er en nødvendig opgave. Så er vi så heldige i Danmark, at vi har nogle overordentlig ansvarlige fagforbund, der har vist vilje til at indgå i aftaler om, hvordan vi når hen til det. Om det så bliver 12 minutter eller en række af de andre instrumenter, der skal bruges, aftaler vi. Jeg kan godt forstå, at det handler om den der tvangstanke, man har som borgerlig: Det må da ende med en lov, hvor vi tvinger nogle folk på plads. Jeg vil sige til fru Ulla Tørnæs: Muligheden var der for, at man lavede en aftale, en social kontrakt med de vigtigste partnere i det danske samfund.

Kl. 13:56

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Erling Bonnesen for en kort bemærkning.

Kl. 13:56

Erling Bonnesen (V):

Tak. Socialistisk Folkeparti har meldt ud, at også offentligt ansatte skal arbejde længere, mere, og det er måske et af de meget få punkter, hvor Socialistisk Folkeparti har gjort sig en anstrengelse for at være konkret. Der har man f.eks. sagt, at man er klar til at tvinge deltidsansatte op i tid, og kan det ikke lade sig gøre, er man, som jeg forstår det, også parat til at fjerne en ferieuge. Det hele beror jo så på, om fagbevægelsen vil være med på det. Jeg kan også forstå, at det skal til urafstemning, men hvis de siger nej til begge dele, hvordan får man det så egentlig finansieret? Sæt nu, det så også går igennem, så vil det jo koste penge, for jeg går ud fra, at man skal have løn. Det tror jeg sådan set ikke man behøver at diskutere i en trepartsforhandling; det er vel logisk for alle.

Så for det første: Hvor skal pengene komme fra? Og for det andet: Hvad vil man egentlig gøre, hvis de i urafstemningen siger nej?

Kl. 13:57

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:57

Karsten Hønge (SF):

Jo, men det er jo helt rigtigt, at det selvfølgelig koster penge. Det koster 10 mia. kr., og dem har vi så finansieret igennem vores skatteplan, »Fair Forandring«.

Hvordan man får mere mennesker til at gå fra deltid til fuldtid, vil jo være et spørgsmål om at motivere folk til det, give dem tilbud om det. Her kan vi jo i dag se, at det offentlige går i den modsatte retning og der rent faktisk bliver flere og flere på deltid. Det er da en af udfordringerne. En anden udfordring vil være, hvordan man kunne komme uden om det, at det nødvendigvis skal være de 12 minutter, og at man kunne motivere flere ældre til at blive på arbejdsmarkedet. I dag er det jo sådan, at ordet seniorpolitik i en række private virksomheder er et rent fremmedord, men det viser sig, at der i de virksomheder, der tager det her på sig, og som i tide taler med deres medarbejdere om det, faktisk er rigtig, rigtig mange, der godt vil give en hånd med et par år mere på arbejdsmarkedet. Så der findes jo altså nogle muligheder.

Jeg synes bare ikke, man skal forestille sig, at det sådan umiddelbart er et lovspørgsmål, men det er måske også, fordi man som borgerlig sidder i den der tvangstankegang, synes jeg selv, som VKO-

flertallet har haft her i de sidste 10 år, altså at man har en politik, som man tromler igennem, uden en dialog og uden at forsøge på at finde løsninger i fællesskab.

Kl. 13:58

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Hr. Erling Bonnesen.

Kl. 13:58

Erling Bonnesen (V):

Jamen man kommer næsten helt til at tænke på Nyrup og uld i mund, altså det med at prøve at forklare lidt væk her og lidt væk der, og så hænger det hele sådan set i luften. Der er to ting i det.

Med hensyn til finansieringen henviser SF-ordføreren til skatteplanen. Jamen selv fru Helle Thorning-Schmidt har jo i en offentlig debat sagt, at der ikke er sat penge af til det i planen. Så vi kan jo sige, at finansieringen ikke hænger sammen. Halvdelen er faldet væk. Med hensyn til den anden halvdel siger ordføreren: Nej, man vil ikke tvinge det igennem, det skal de ligesom gøre af sig selv. Jamen jeg vil sige til ordføreren, at det har man jo mulighederne for i dag. Det finder jo i vid udstrækning sted i det private erhvervsliv. Hvis der kommer flere ordrer ind, er der mange, der siger, at de så giver den en skalle ekstra. Hvis man vil arbejde længere, kan man jo gøre det. Så hvis man skal have det til at hænge sammen, skal man jo tvinge det igennem.

Så er SF parat til at tvinge det igennem, ved at der enten arbejdes mere, ved at det tvinges op fra deltid til fuldtid, eller ved at der tages en ferieuge væk? Er SF parat til det? Og hvad vil man gøre, hvis de siger nej?

Kl. 13:59

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 13:59

Karsten Hønge (SF):

Nej. Altså, hr. Erling Bonnesen tager fejl i forhold til finansieringen. De 10 mia. kr., der går til den øgede arbejdstid inden for det offentlige, er finansieret. Men det er da klart, at hvis vi ikke finder løsninger i at forøge arbejdstiden på den ene eller den anden måde, så mangler vi penge; det er klart. Så mangler vi 15 mia. kr. Det er jo derfor, jeg synes, at man, om jeg så må sige – og det vil jeg så igen opfordre til – lige skal prøve at spænde den intellektuelle kapacitet lidt.

Altså, hvis man anerkender, at problemet er der med at få flere hænder ud på arbejdsmarkedet, og man i stedet for at sige, at det kan garanteret ikke lade sig gøre, for fagforeningerne vil ikke, det falder sikkert ved en urafstemning, der er et hav af problemer med det, det kan man nok ikke, så man må hellere vende tilbage til de sædvanlige værktøjer, forringe vilkårene for de dårligst stillede i befolkningen, fjerne efterlønnen for dem, der i forvejen er nedslidte, og give skattelettelser til de højestlønnede, så er det i hvert fald bare, jeg tilbyder den mulighed, at man spiller med her og så siger: Ja, det er en udfordring, samfundet står over for, vi skal have flere hænder på arbejdsmarkedet, så hvordan kan vi i fællesskab lave en social kontrakt, der gør, at lønarbejderne her i landet vil sige, at samlet set er det her fair, samlet set bidrager vi alle sammen, de unge skal hurtigere igennem uddannelserne, millionærerne kommer til at betale, bankerne kommer til at betale, og at vi som lønarbejdere arbejder mere? Prøv at spille med på den her dagsorden, så vi får velfærdssamfundet på ret kurs.

Kl. 14:00

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Helle Sjelle for en kort bemærkning.

Kl. 14:00

Helle Sjelle (KF):

Det virker jo ikke, som om man bliver klogere af den her debat. Og det er heller ikke sådan, at svarene bliver klarere på de udfordringer, som hr. Karsten Hønge jo altså åbenbart også anerkender egentlig eksisterer. Men det er altså ikke nok at anerkende udfordringerne; der skulle også gerne være nogle løsninger. Jeg vil egentlig gerne følge op på det spørgsmål, som fru Ulla Tørnæs også stillede hr. Karsten Hønge, nemlig: Vil man tvinge befolkningen til at arbejde 12 minutter mere? Det kræver bare et ja eller nej.

Kl. 14:01

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 14:01

Karsten Hønge (SF):

Nej, det kræver ikke bare et ja eller nej, det kræver faktisk det, at jeg må bede fru Helle Sjelle om igen at prøve at forestille sig, hvordan demokrati også kunne fungere i en – hvad skal man sige? – form, hvor man inddrager de parter, der er de afgørende parter her i samfundet; hvor man inddrager og ansvarliggør de to væsentlige søjler, der bærer arbejdsmarkedet – arbejdsmarkedet, som er den motor, det maskinrum, hvor velstanden bliver skabt til samfundet. Hvis man nu går ind og tager de parter alvorligt, nemlig arbejdsgiverne og fagforeningerne, så er tilgangen jo netop ikke, og derfor starter fru Helle Sjelle et helt forkert sted: Nå, da det sikkert ikke lykkes, må der en lov til.

I stedet for den der tankegang, som nu har plaget det her samfund i 10 år med et VKO-flertal, som har vidst, at man bare kunne tromle det igennem til sidst, så tilbyder Socialdemokraterne og SF en helt anden tilgang, ikke bare til, hvordan vi løser problemerne, nemlig på en fair måde, men også til måden at være regering på, hvor vi vil være åbne, vi vil være dialog søgende, og vi vil finde løsningerne sammen med de mennesker, der ved, hvad det her handler om. Og i den her situation er dem, der ved, hvad det handler om, fagforeningerne og arbejdsgiverne. Jeg er sikker på, at de – i stedet for at give op med det samme og sige, at det nok ikke kan lade sig gøre, så det må ende med en lov herinde – vil være med til en social kontrakt, hvor alle trækker Danmark ud af krisen og op i gear.

Kl. 14:02

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Helle Sjelle.

Kl. 14:02

Helle Sjelle (KF):

Nu går jeg ud fra, at hr. Karsten Hønge dog må medgive, at vi lever i et repræsentativt demokrati, og det vil sige, at vi vælger nogle mennesker, senest en gang hvert fjerde år, til netop at foretage de beslutninger, som er nødvendige for Danmarks fremtid. Vi vælger altså ikke alle mulige andre til at være med på sidelinjen; sådan fungerer det repræsentative demokrati ikke.

Men hvis man så går ind på den tankegang, som hr. Karsten Hønge her fremlægger, om at inddrage arbejdsmarkedets parter i det her, så er det bare, at jeg ikke kan forstå, at arbejdsmarkedets parter, fagbosserne, dem, der faktisk skulle stå forrest og virkelig stå sammen med Socialdemokratiet og SF om de her planer, netop ikke gør det, men begynder at tvivle på de her planer. Jeg synes simpelt hen ikke, der er nogen sammenhæng i de her ting, og jeg må indrømme, at jeg synes, at de planer, man kommer med fra S og SF's side, bliver mere og mere luftige, jo længere tid der går.

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 14:03

Kl. 14:03

Karsten Hønge (SF):

Jeg vil i hvert fald gerne give fru Helle Sjelle ret i, at det er et repræsentativt demokrati, og så lad os dog få det valg.

Men det her med, at det ikke skulle dække de der fagbosser, er jo ikke rigtigt, for jeg står her med adskillige udtalelser om, at man selvfølgelig gerne vil spille med i at finde de her løsninger. Det er klart udtrykt, at man meget hellere vil en vej, der indebærer, at vi arbejder, uddanner og investerer os ud af krisen, i stedet for at vi skærer ned, at vi vil spare os ud af krisen – og vel at mærke på den her asociale måde, hvor man rammer de mennesker, der har hårdt brug for en efterløn, eller man rammer de mennesker, som typisk er kortuddannede i Udkantsdanmark, hvor virksomhederne er forsvundet, og nu forringer man deres muligheder for at kvalificere sig til et nyt job. På den måde tackler man det enkelte menneske, der ikke har mulighed for at komme videre, og man ødelægger mulighederne for, at virksomhederne kan slå sig ned med kvalificeret fleksibel arbejdskraft, og hvor man kan gøre klar til fremtidens job.

Se, der tror jeg løsningerne ligger, og jeg synes igen igen, at hvis man anerkender, at problemstillingen ligger der, så lad dog være med bare at skyde det ned og sige: Det kan sikkert ikke lade sig gøre, for de vil ikke være med. I stedet for skulle man sige: Hvad kan vi så i fællesskab gøre for, at vi får en fair løsning, en social kontrakt, hvor både arbejdsgivere, arbejdere og politikere kan være sammen om det?

Kl. 14:04

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til SF's ordfører. Så er det fru Helle Sjelle som konservativ ordfører.

Kl. 14:04

(Ordfører)

Helle Sjelle (KF):

Jeg vil gerne starte med at takke Liberal Alliance for at sætte oppositionens 12 minutter på dagsordenen, for det giver os jo endnu en mulighed for at vise, hvordan man rent faktisk kan fremtidssikre Danmark, i modsætning til oppositionen. Efter at have hørt både beskæftigelses- og skatteministeren samt oppositionens svar på forespørgslen om de 12 minutter står det klart, det står ganske klart, at der er to forskellige opskrifter på, hvordan vi fremtidssikrer vores samfund. Det er to opskrifter fra to vidt forskellige kagebøger. S og SF's opskrift hører hjemme i en bog om bluff og tankespind, mens regeringens opskrift står som den første side i opskriftsbogen for et sundt og styrket Danmark.

For at blive helt konkret vil jeg gerne starte med at understrege, at de massive udfordringer, som Danmark står over for, ikke kan løses af 12 minutter. For det første er effekten slet ikke stor nok, og for det andet er det fuldkommen urealistisk. Som en af Danmarks mest citerede økonomer og tidligere overvismænd har udtalt, er planen om de 12 minutter først mulig langt ude i fremtiden. Derfor er det slet ikke nogen ordentlig løsning, vi kan bruge i dag. Nøglen er derimod en reel styrkelse af arbejdsstyrken. Det handler om at få flere i arbejde.

Lad mig kort ridse udfordringen op. Danmark står i fremtiden over for store problemer. På grund af den demografiske udvikling, hvor der bliver færre erhvervsaktive til at forsørge en voksende gruppe uden for arbejdsmarkedet, er der både behov for at spare offentlige udgifter og øge arbejdsstyrken. Det er den store udfordring, som vi i dag har hørt to løsningsopskrifter på. På den ene side har

Socialdemokraterne og SF fastholdt deres »En Fair Løsning«, en plan, hvis omdrejningspunkt er, at den med fagbevægelsens hjælp skal tvinge folk til at arbejde i gennemsnit 12 minutter mere om dagen. Det har dog vist sig, at selv fagbevægelsen tvivler på projektet. Harald Børsting har f.eks. erkendt, at det er begrænset, hvor meget man kan få folk til at arbejde mere, og at budskabet er svært at sælge.

Fagbevægelsen er simpelt hen ved at forlade den synkende skude, og det kan man jo egentlig ikke fortænke dem i. Efterhånden står det derfor også ganske klart, at »En Fair Løsning« og »Fair Forandring«, og hvad planerne ellers hedder, er langt mere markedsføring end konkret politik. Forslagene mangler finansiering for adskillige milliarder. Der er simpelt hen for meget popsmart designerpolitik over planerne, og derfor skaber planerne stadig væk langt flere spørgsmål end svar.

Tankerne om, at oppositionen måske vinder valget, er da også skræmmende. For den dag, fru Helle Thorning-Schmidt måske sætter sig i ministerbilen, fanger bordet. Når oppositionen i dag ikke vil eller kan redegøre for et milliardstort underskud i planen, kan man kun frygte for de skjulte bagtanker, som de gemmer på. Meget tyder på, at oppositionen efter et valg bliver nødt til at kompensere for deres finansieringsproblem ved at brandskatte den danske befolkning og ikke mindst erhvervslivet. Hvis oppositionen vinder valget, er der i hvert fald en ting, der er sikker, og det er, at det ikke bare bliver dyrt, men meget dyrt.

På den anden side har beskæftigelsesministeren og skatteministeren i dag vist, at vi kan løse problemerne ved at kombinere arbejdsmarkedsreformer med skatteinitiativer. Det vil skabe en løsning, der med sikkerhed vil virke. Formålet med regeringens forslag er at styrke arbejdsstyrken. Det er nemlig veldokumenteret, at når først arbejdsstyrken stiger, vil det på sigt også medføre en større beskæftigelse. Vi Konservative mener, at reformer er den bedste måde at sikre vores fremtidens Danmark på, og derfor er de politiske initiativer, der skal løse udfordringerne, også den opskrift, som vi Konservative har stået for i mange år.

Lad mig blot nævne et par af de tiltag, som vi allerede har iværksat i den her regerings tid. Siden 2001 har vi gennemført flere skattereformer, som har øget arbejdsudbuddet og fortsat en fordelingsmæssig sund balance. Samtidig har vi iværksat en genopretningsplan, som styrker de offentlige finanser med ca. 24 mia. kr. Det er den samme solide og konkrete opskrift, der skal bruges fremover, og derfor har regeringen jo også fremlagt en SU-reform og en reform af førtidspensionen, men vigtigst, synes jeg, er, at regeringens tilbagetrækningsreform har vist, hvordan vi styrker de offentlige finanser med yderligere nogle milliarder i 2020. Samlet set vil genopretningsaftalen, SU-reformen, førtidspensionsreformen og tilbagetrækningsreformen betyde, at vi styrker de offentlige finanser med cirka 45 mia. kr. i 2020. Samtidig forøger reformerne arbejdsudbuddet på længere sigt med knap 100.000 fuldtidspersoner. Vi Konservative mener, at det er en konkret og sammensat opskrift, der kan løse problemerne.

Som jeg startede med at sige, kan vi altså vælge mellem to opskrifter. På den ene side står oppositionens forslag, der har en urealistisk, ufinansieret og ukonkret opskrift, det er en opskrift, hvis hovedingrediens er luftkasteller, der kan springe, så let som fagbevægelsen kan hoppe, og på den anden side står regeringens løsning, som både er en konkret og ansvarlig opskrift, det er en opskrift, der skaber en effekt, som er betydelig større end 12 minutter om dagen.

Kl. 14:10

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Morten Østergaard har bedt om en kort bemærkning.

Kl. 14:10

Morten Østergaard (RV):

Jeg har set, at fru Helle Sjelle har været med til at fremsætte det her forslag til vedtagelse på vegne af V, K, O, LA og Kristendemokraterne, og heri skriver man, og det er det, jeg gerne vil bede fru Helle Sjelle om at redegøre for hvad der menes med:

»Regeringen har med genopretningspakken sikret en holdbar offentlig økonomi på kort sigt.«

En holdbar offentlig økonomi på kort sigt, står der, og jeg vil bare bede fru Helle Sjelle om som medforslagsstiller af forslaget at redegøre for over for Folketinget: Hvad menes der med begrebet holdbar offentlig økonomi på kort sigt?

Kl. 14:10

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 14:10

Helle Sjelle (KF):

Jamen jeg synes da egentlig, det står meget klart. Jeg forstår ikke, at spørgeren ikke kan forstå, hvad der står, for der er jo med de forslag, som vi har haft tidligere, sikret en holdbar og sund dansk økonomi, og det synes vi Konservative også er ganske væsentligt at man sikrer fremover. Så vi har gjort noget nu, og vi gør noget, der sikrer økonomien på lang sigt.

Kl. 14:11

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Morten Østergaard.

Kl. 14:11

Morten Østergaard (RV):

Fru Helle Sjelle siger, at vi har en sund offentlig økonomi. Vi har et underskud på over 50 mia. kr. i år, og vi er i EU's procedure, fordi vi ikke lever op til konvergenskravene for at nedbringe vores underskud, og det skulle være en sund offentlig økonomi! Det grænser da til det helt absurde at påstå, at man med genopretningspakken har håndteret Danmarks økonomiske udfordringer.

Jeg forstod på det, statsministeren sagde i sin nytårstale, i optakten til 2020-planen og i fremlæggelsen af tilbagetrækningsreformen, at det skyldes økonomisk nødvendighed, men hvis man mener, at man med genopretningspakken har skabt en holdbar offentlig økonomi, så hænger det da ikke sammen med, at man samtidig mener, at der er behov for en kæmpe tilbagetrækningsreform. Det giver jo simpelt hen ingen mening.

Jeg vil bare sige, at den måde, hvorpå man normalt regner ud, om der er holdbarhed eller ej, jo altså er, at man definerer holdbarhed som sammenhængen mellem offentlige indtægter og udgifter på lang sigt, og jeg vil bare bede fru Helle Sjelle om at redegøre for, om det er den konservative opfattelse, at der, hvis man ingenting gjorde og bare fortsatte, var holdbarhed i dansk økonomi, at der så var sammenhæng mellem indtægter og udgifter i Danmark. Er det den konservative opfattelse, for det er det, der står i forslaget til vedtagelse?

Kl. 14:12

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 14:12

Helle Sjelle (KF):

Jeg kan så sige, at den konservative opfattelse er, at hvis vi fremover skal have vores økonomi til at hænge sammen – og det vil vi meget, meget gerne have fra konservativ side, for hvis vi ikke sørger for det, er der ikke råd til velfærd fremover, og det er der måske ikke engang alligevel, selv om vi tager nogle yderligere tiltag – altså, hvis vi nu

gerne vil have den her holdbarhed, og det vil vi rigtig, rigtig gerne, er vi også nødt til at gøre noget, og så er vi f.eks. nødt til at lave den her tilbagetrækningsreform, som vi også er meget begejstrede for at statsministeren spillede ud med i sin nytårstale.

Men vi har jo også haft en krise her i landet, og den krise har altså betydet, at der var nogle ting, som det var nødvendigt at rette op på, og det var derfor, man lavede genopretningsplanen.

Kl. 14:13

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Så er det hr. Klaus Hækkerup for en kort bemærkning.

Kl. 14:13

Klaus Hækkerup (S):

Jeg vil sige, at jeg slet ikke forstår de svar, fru Helle Sjelle har givet hr. Morten Østergaard.

Der står her: » ... har ... sikret en holdbar offentlig økonomi på kort sigt.«

Vi har et underskud på finansloven i år på 57 mia. kr., er det De Konservatives definition af en holdbar offentlig økonomi, at vi år efter år efter år kan leve med et underskud på 57 mia. kr. på finansloven?

Kl. 14:13

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 14:13

Helle Sjelle (KF):

Der er ikke nogen tvivl om, at vi meget, meget gerne vil have, at der er balance i økonomien her i Danmark, og det er også derfor, vi mener, at det er nødvendigt at lave nogle reformer, for at vi også på sigt har en økonomi, som er holdbar, fordi vi også gerne vil have, at der er velfærd til de kommende generationer.

Kl. 14:13

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Klaus Hækkerup.

Kl. 14:13

Klaus Hækkerup (S):

Jeg må konstatere, at jeg ikke fik noget svar på mit spørgsmål om, hvordan man skulle læse det her forslag til vedtagelse, der ligger.

Men når vi nu har et underskud på 57 mia. kr. og De Konservative har fremlagt et forslag, der, hvis man er rigtig, rigtig heldig, måske vil give en besparelse i omegnen af 10-12 mia. kr. på efterlønnen, hvordan har Det Konservative Folkeparti så forestillet sig at man skal skaffe de øvrige omkring 40 mia. kr., der mangler for at have en holdbar offentlig økonomi på lang sigt?

Kl. 14:14

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 14:14

Helle Sjelle (KF):

Jamen altså, nu har man foreløbig spillet ud med en efterlønsreform i statsministerens nytårstale. Man har også spillet ud med en førtidspensionsreform og en SU-reform, og inden længe kommer der jo en 2020-plan for, hvordan og hvorledes økonomien skal skrues sammen fremover. Og der forventer jeg da bestemt at man også tager højde for nogle af de ting, som hr. Klaus Hækkerup her er inde på.

Kl. 14:14

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Karsten Hønge for en kort bemærkning.

Kl. 14:14

Kl. 14:17

Karsten Hønge (SF):

Fru Helle Sjelle sagde i ordførertalen ordret, som jeg husker det, at fagbevægelsen var på vild flugt væk fra »En Fair Løsning«. Hvordan kan ordføreren få sig selv til at sige det, når jeg kan stå her med det ene debatindlæg, kronikindlæg og citat fra pressen efter det andet, hvor stort set alle ledende i fagbevægelsen giver deres tilsagn om, at de ønsker at finde en vej ud af krisen, der indbefatter, at man arbejder mere?

Kl. 14:15

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 14:15

Helle Sjelle (KF):

Jamen jeg har også fulgt med i pressen og må bare konstatere, at der jo altså ikke er enighed om, hvordan og hvorledes man vil sørge for, at folk kommer til at arbejde 12 minutter mere. Man er faktisk slet ikke enige om, om det i det hele taget er en god idé, at folk arbejder 12 minutter mere.

Kl. 14:15

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Karsten Hønge.

Kl. 14:15

Karsten Hønge (SF):

Nej altså, den del af det tror jeg da fru Helle Sjelle har læst rigtigt i dagspressen, nemlig at man ikke nødvendigvis er enige om alle værktøjerne. Men hvordan kan man få sig selv til at sige, at fagbevægelsen er på vild flugt væk fra planen, når det ene debatindlæg efter det andet understøtter, at de netop vil spille positivt med på at give planen konkret indhold og kød?

Selvfølgelig kan man i de enkelte forbund have forskellige værktøjer, man elsker mere end andre, men er det her ikke at se på problemet i stedet for at se på løsningen, når vi nu er i den heldige situation, at vi faktisk har en så ansvarlig fagbevægelse i Danmark, der giver opbakning til, at vi skal arbejde os ud af krisen?

Kl. 14:16

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 14:16

Helle Sjelle (KF):

Jeg synes faktisk, at det, som Socialdemokratiet og SF har gang i på det her område, er alt andet end ansvarligt, for det er, som andre også har været inde på, simpelt hen fugle på taget. Det er jo så ukonkret, som det overhovedet kan være. Der er ikke nogen, der aner, hvad der kommer til at ske, hvis Socialdemokratiet kommer til magten. Der er ingen, der aner, om man vil lave et kasseeftersyn, hvor man lige pludselig finder ud af, at der mangler flere milliarder i kassen, end man egentlig forventede eller regnede med, og derfor brandskatter folk.

Kl. 14:16

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til den konservative ordfører. Så er det hr. Morten Østergaard som radikal ordfører.

(Ordfører)

Morten Østergaard (RV):

Så gik der valgkamp i den, fristes man til at sige. Det er vel sjældent set i Folketingets historie, at der rejses forespørgsler til oppositionens politik, men, nuvel, man bestemmer jo selv, hvordan man forvalter sin tid og sine mandater. Jeg er af den opfattelse, at vi er valgt til Folketinget for at løse problemer, gennemføre ny lovgivning dér, hvor der er behov for at erstatte den, der var i forvejen, og deltage i udvalgsarbejde, og hvad man ellers kunne forestille sig. Men vi kan selvfølgelig også – og det skal der også være lejlighed til – diskutere væsentlige emner.

Jeg synes, det havde været lettere at tage den her debat, hvis regeringen havde fremlagt sin 2020-plan, men jeg kunne forstå ud fra det samråd, der var i Finansudvalget i går, at regeringen endnu en gang har udskudt sin 2020-plan. 2020-planen er som bekendt den, der skal fortælle os, hvor stort problemet er med at finansiere den offentlige sektor frem mod 2020, og hvor store udfordringerne er for dansk økonomi.

Først skulle den være kommet ved årsskiftet, så udskød man den og sagde: Nej, det bliver i starten af marts. Så sagde man: Det bliver i hvert fald i slutningen af marts eller i starten af april. Og i går sagde finansministeren så til Finansudvalget, at det bliver inden for 6 uger, og der er vi jo så fremme ved 1. maj. Jeg skal ikke kunne sige, om finansministeren er blevet inviteret ud til 1. maj og derfor ønsker at gemme de gode sager i 2020-planen til netop 1. maj, men jeg må bare konstatere, at enten aner regeringen ikke, hvad de økonomiske udfordringer er, eller også er der også gået valgkamp i den på regeringskontorerne, og så holder man væsentlige oplysninger om samfundsøkonomien tilbage i stedet for at lægge dem frem til åben debat.

Det synes jeg er stærkt beklageligt, og det giver anledning til at minde om de ord, som Anders Fogh Rasmussen sagde i 2001, hvor han kritiserede den daværende socialdemokratiske regering for ikke at kunne kende forskel på statsapparatet og partiapparatet, fordi man havde været for længe ved magten. Når man holder væsentlige oplysninger om samfundsøkonomien tilbage for Folketinget, som man gør ved at holde 2020-planen tilbage, så er det et udtryk for, at man har været så længe ved magten, at man ikke længere mener, at det er en opgave for regeringen at lægge økonomien frem, som man ser den, men i stedet for gå og putte med den i en eller anden form for valgtaktisk øvelse. Men lad nu det være.

Det, der er Det Radikale Venstres synspunkt i forhold til debatten her i dag om arbejdstid, er, at vi også har valgt at lytte til de økonomer, der rådgiver Folketinget. Jeg vil gerne henvise til overvismand Hans Jørgen Whitta-Jacobsen, som har sagt til Danmarks Radio den 7. januar 2011, og jeg citerer:

»Det er meget mere relevant at lægge de to planer sammen end at betragte dem som alternativer. Selv en ekstremt vidtgående efterlønsreform er ikke nok, så hvorfor ikke supplere, så langt man nu kan komme, med mere arbejdstid.«

Det er grundlæggende Det Radikale Venstres opfattelse. I stedet for den skyttegravskrig, vi nu har været vidne til i timevis her i Folketingssalen, så burde man jo smøge ærmerne op, komme i arbejdstøjet og finde en fælles løsning, som kan skabe grundlag for, at vi får en holdbar økonomi i Danmark, en fælles løsning, som både rummer reformer, der gør, at danskerne bliver længere tid på arbejdsmarkedet, og også meget gerne forskellige politiske tiltag, der kan fremme, at man arbejder mere, mens man er på arbejdsmarkedet. Og hvis det kan ske, som det så ofte gjorde i 1990'erne, da man lavede væsentlige reformer på arbejdsmarkedet i samarbejde med arbejdsmarkedets parter, så vil det være en fantastisk styrke for den situation. Derfor opfordrer jeg Folketingets partier til at gemme valgkampen, indtil der er trykket på knappen fra statsministerens side, og i stedet forbli-

ve i arbejdstøjet, fordi det er monumentale udfordringer, vi står over for.

Når jeg så kigger på, hvad man fra forespørgerne og regeringspartierne samt Dansk Folkeparti og Kristendemokraterne er blevet enige om at lægge frem til debatten i dag, så må jeg sige, at det er højest, højest overraskende. Man har til dagens anledning opfundet et nyt begreb, nemlig kortsigtet holdbarhed. Kortsigtet holdbarhed i dansk økonomi. Jeg ved ikke, hvor man har fundet begrebet henne, men det er formentlig ikke i de økonomiske lærebøger, som tilsyneladende ikke har tynget forslagsstillerne voldsomt.

Økonomisk holdbarhed er et udtryk for, om der er balance mellem statens indtægter og statens udgifter på lang sigt. Det er det, der definerer holdbarhed, og det behøver man ikke at tage mine ord for. Jeg har fundet DREAM-kontoret i Finansministeriet, der arbejder med de her ting – altså Finansministeriets egne folk – og lad mig bare også citere fra deres hjemmeside, hvor de siger:

Begrebet finanspolitisk holdbarhed sammenfatter, om den offentlige sektors indtægter og udgifter svarer til hinanden. En holdbar finanspolitik vil således opfylde, at fremtidige indtægter – givet vedtagne regler for beskatning, offentlige overførsler og forbrug – kan finansiere udgiftstrykket.

Hele den diskussion, vi har, handler om, at vi ikke har holdbarhed, at vi får så store udgifter, at vi, selv om vi havde holdbarhed, ville være nødt til at låne så mange penge, at renteudgifterne var et problem for os. Så kommer man her i dag og siger, at man har skaffet holdbar offentlig økonomi og så på kort sigt. Jamen det er så tudetosset, at man må overveje, hvad forslagsstillerne overhovedet mener med det.

Jeg kan fra det Det Radikale Venstres side sige, at vi har fremlagt en genopretningsplan for dansk økonomi, der sikrer, at vi har overskud på de offentlige finanser, fra det øjeblik, planen bliver effektueret, og indtil 2020, i stedet for de underskud, der kendetegner den nuværende økonomi, hvis den fortsætter, som den er lagt frem. Det er det, vi opfordrer til at man samles om, og så gemmer valgkampen, til valget er udskrevet.

Kl. 14:22

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Der er tre medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger. Hr. Simon Emil Ammitzbøll som den første.

Kl. 14:22

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Jeg er sådan set enig med hr. Morten Østergaard i, at man både skal sørge for at sikre en senere tilbagetrækningsalder, og at man skal sikre, at danskerne i gennemsnit arbejder mere. Derfor synes jeg også, det er fornuftigt, når overvismanden, som hr. Morten Østergaard refererede, siger, at man skal kombinere disse to elementer. Det er faktisk det, der er hele baggrunden for, at jeg og Liberal Alliance har rejst dagens debat.

For hvordan gør man så de to ting? Det med senere tilbagetrækning sker gennem en efterlønsreform, mens det med at få danskerne til at arbejde noget mere sker – hvis man bliver i vismandshjørnet – ved at sænke marginalbeskatningen. Er hr. Morten Østergaard ikke enig med mig i det?

Kl. 14:23

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 14:23

Morten Østergaard (RV):

Jamen man kan da øge arbejdstiden på mange forskellige måder, og man kan også gøre det helt uden lovgivning, nemlig gennem overenskomsttaler.

Men det er rigtigt, at hvis man sænker skatten på arbejde, vil folk også have en øget tilskyndelse til at arbejde, og derfor vil det øge arbejdsudbuddet. Derfor indgår det også som et centralt element i Det Radikale Venstres genopretningsplan, at vi løbende lemper skatten på arbejde til fordel andre beskatningskilder.

Vi har nemlig den intention, at vi ikke lægger noget frem, som ikke ville kunne gennemføres, hvis vi selv havde 90 mandater. Vi er klar over, at der ikke er udsigt til, at vi får det sådan lige med det første, men ikke desto mindre lægger vi det bånd på os selv, at vi aldrig lægger noget frem, som ikke ville kunne gennemføres, hvis vi selv havde 90 mandater. Det synes jeg også at andre partier skulle overveje at lægge til grund for deres politik.

Kl. 14:24

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Simon Emil Ammitzbøll.

Kl. 14:24

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Jeg synes, det var et rigtig godt råd, som hr. Morten Østergaard der tydeligt gav til sine kammerater i rød blok, Socialdemokraterne, SF og Enhedslisten, som vel for ingen af disse partiers vedkommende lever op til netop det råd, og det er jo bare ærgerligt.

Jeg er glad for, at Det Radikale Venstre er optaget af marginalskattesænkninger – jeg er ked af, at S og SF ikke er optaget af det, men vil det modsatte.

Så siger hr. Morten Østergaard, at der er mange ting, man kan gøre for at øge arbejdstiden – der er jo mange elementer, man kan bruge til at gøre mange ting, hvis det endelig skal være. Det, jeg ligesom ville frem til, var det, der bliver sagt i dette citat fra den seneste vismandsrapport:

»Det mest oplagte økonomisk-politiske instrument til højere arbejdstid er en reduktion af marginalsatterne på arbejdsindkomst – udover den sænkning, der følger af den seneste skattereform.«

Så kan det da godt være, at der også findes andre elementer, som er mindre effektive, og som kan være et supplement for at få det til at blive endnu bedre, det afviser jeg overhovedet ikke. Men der er vel ingen tvivl om, at det er korrekt, når vismændene påpeger, at det mest effektive er nedsættelse af marginalsatten på arbejdsindkomster. Er Det Radikale Venstre enig med vismændene i det synspunkt, eller er Det Radikale Venstre uenig?

Kl. 14:25

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 14:25

Morten Østergaard (RV):

Vi er enige med vismændene i, at det er fornuftigt at sænke skatten på arbejde, fordi det øger arbejdsudbuddet. Derfor indgår det i vores skatteplan, som er fuldt finansieret, bl.a. fordi vi har lyttet til et andet af vismændenes gode råd, nemlig at stoppe den løbende udhuling af beskatningen af boliger i Danmark. Vi foreslår altså, at man adresserer den problemstilling ved at ændre i rentefradraget. Det er bare for at tage et eksempel på et område, hvor jeg ved at Liberal Alliance ikke er så optaget af at lytte til økonomerne.

Så vil jeg også sige, at da vi her i Folketingssalen for et par uger siden, den 24. februar, havde en debat om vækst, fremsatte alle oppositionens partier – S, SF, Det Radikale Venstre og Enhedslisten samt hr. Christian H. Hansen uden for grupperne – et forslag til vedtagelse. I den sidste linje står, at vi er enige om, »at der skal skabes en langsigtet holdbarhed og troværdighed i dansk økonomi og råderum til fortsat offentlig realvækst gennem klare prioriteringer og reformer, bl.a. så flere bliver længere på arbejdsmarkedet.«

Der er altså en klar forpligtelse også for oppositionen til at lave reformer, så flere bliver længere på arbejdsmarkedet. Det synes jeg man skal tage ad notam, og man burde i virkeligheden fra regeringens side kvittere for det.

Kl. 14:26

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Hr. Bent Bøgsted for en kort bemærkning.

Kl. 14:26

Bent Bøgsted (DF):

Tak. Jeg synes jo egentlig, at det ville være interessant, hvis hr. Morten Østergaard kunne forklare lidt om den sammenhæng, der er imellem De Radikales politik og så politikken hos den statsministerkandidat, man nu engang støtter, dvs. politikken hos de partier, man støtter skal i regering. For jeg ser, at fru Margrethe Vestager har sagt til Børsen den 3. marts, at hun blankt afviser at være med i det spil, der er med LO. De Radikale vil ikke lægge stemmer til noget, der er aftalt med LO. Det er det, der står:

»De Radikale afviser ganske enkelt at lægge stemmer til LO's varme drøm: En rød regerings vækstplan, hvor der øses milliardbeløb af sted til offentlige investeringer. Først skal der nemlig være 100 pct. sikkerhed for, at en aftale med fagbevægelsen sikrer nødvendige reformer på arbejdsmarkedet (...)«.

Hvordan kan De Radikale så sige, at de støtter en regering, de er totalt uenige med? Alt det, som hr. Morten Østergaard har sagt, og som han mener er radikal politik, er egentlig det, regeringen og Liberal Alliance kommer med. Det hænger ikke sammen, må jeg sige til Morten Østergaard.

Kl. 14:28

Morten Østergaard (RV):

Det er spændende, at det netop er hr. Bent Bøgsted, der præsenterer det her synspunkt, for nogle vil mene, at man også godt kunne knibe en uenighed ind mellem den nuværende regering og så Dansk Folkeparti, når det kommer til behovet for reformer af dansk økonomi. Sådan som jeg har forstået regeringen, er den enig med Det Radikale Venstre i, at efterlønnen burde udfases. Sådan som jeg har forstået hr. Bent Bøgsted, har man nærmest det modsatte synspunkt i Dansk Folkeparti. Det er bare for at sige, at der vist også er uenigheder i egen lejr. Sådan er det jo, fordi de politiske partier er forskellige.

Men det, fru Margrethe Vestager gav udtryk for i Børsen den dag, var det helt naturlige og fornuftige princip, at pengene skal være der, før de kan bruges, forstået på den måde at en trepartsaftale, som S og SF lægger op til og som skal tilvejebringe en forbedring af den offentlige økonomi med 15 mia. kr., naturligvis må være indgået, før man kan begynde at bruge af pengene. Det tror jeg alle vil være enige i.

Kl. 14:28

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Hr. Bent Bøgsted.

Kl. 14:28

Bent Bøgsted (DF):

Jo, jo, men så vil jeg alligevel sige, at fru Margrethe Vestager også slår fast, at det ikke kan nytte noget, at en S-ledet regering først tager hånd om at styrke dansk økonomi, når det måtte passe fagbevægelsen at indgå en aftale. Så er vi igen tilbage ved det der med, at befolkningen overhovedet ikke ved, hvad det er, de køber. Det er ligesom at købe katten i sækken, det er kejserens nye klæder med den plan, der er lagt frem, og som der skal indgås aftale om med LO. Der er ingen, der ved noget om den, og vi kan ikke få noget at vide om den.

Hr. Morten Østergaard lader, som om han ved det, og så ved han det egentlig ikke alligevel. Så i sidste ende bliver han rigtig ked af det, for han støtter egentlig en regering, han ikke er enig med. Det er en S-SF regering, som egentlig helst vil være fri for De Radikale. For hvis nu der skulle ske det, at S og SF fik flertal alene, så ville hr. Morten Østergaard overhovedet ikke have nogen indflydelse på noget som helst. Så ville de bare sige farvel og tak til hr. Morten Østergaard. Det er sådan lidt mærkværdigt, at den politik, som hr. Morten Østergaard står for, er den, man kan genkende hos De Konservative og Liberal Alliance, og at De Radikale så siger, at man skal have en socialdemokratisk statsminister.

Kl. 14:30

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 14:30

Morten Østergaard (RV):

Jeg må starte med at vende tilbage til det, som jeg sagde i mit afsluttende svar til hr. Simon Emil Ammitzbøll, nemlig at det forslag til vedtagelse, vi fremsatte i Folketinget i forbindelse med den vækstdebat, vi havde, jo meget klart er en bekræftelse af, at der på tværs af oppositionen er enighed om, at for at der bliver langsigtet holdbarhed i og troværdighed om dansk økonomi, er vi nødt til at lave klare prioriteringer og reformer, så flere bliver længere på arbejdsmarkedet. Det er jo da i hvert fald til at tage og føle på for både vælgerne og kollegerne her i Folketinget.

Det, der er interessant ved hr. Bent Bøgsteds udmelding, er jo, at regeringen har fremlagt en reform, som den mener gør det nødvendige, og som indeholder en udfasning af efterlønnen. Det er hr. Bent Bøgsted lodret imod, men fordi man kan finde en uenighed mellem Det Radikale Venstre og S og SF, mener hr. Bent Bøgsted ikke, at vi kan pege på fru Helle Thorning-Schmidt som statsminister. Jeg skal bare forstå: Betyder det, at det, hr. Bent Bøgsted i dag meddeler, er, at Dansk Folkeparti trækker deres støtte til den nuværende statsminister? Det ville være en ægte nyhed, og det trænger vi måske til efter så mange timers debat. Men konsekvensen af synspunktet om, at man kun kan pege på nogle, man er hundrede procent enig med, er jo da, at hr. Bent Bøgsted og Dansk Folkeparti er nødt til at trække tæppet væk under den nuværende statsminister, fordi de under ingen omstændigheder vil lægge stemmer til den plan om udfasning af efterlønnen, som statsministeren drager rundt med for tiden.

Kl. 14:31

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der en ny kort bemærkning fra hr. Mads Rørvig.

Kl. 14:31

Mads Rørvig (V):

Tak for det. Jeg vil gerne starte med at kvittere for De Radikales udmeldinger og kvittere for, at De Radikale indgår i et reformsamarbejde, også sammen med regeringen. De Radikale var en del af genopretningspakken, hvor De Radikale hjalp med at få gennemført en dagpengereform. Man har meldt ud, at man er villig til at kigge på en efterlønsreform, som regeringen også har meldt ud om, og det synes jeg er rigtig klogt.

Man kan så undre sig over det realpolitiske paradoks, at jo flere stemmer, det lykkes De Radikale at få ved et folketingsvalg, jo sværere får man ved at gennemføre sin egen politik, fordi man jo altså har bundet sig op på støtte til Socialdemokratiet og SF.

Derfor er jeg lidt nysgerrig, med hensyn til hvor ultimativ man i øjeblikket vil være over for et eventuelt alternativt flertal med hensyn til at stille krav. Vil man forlange, at der kommer en efterlønsreform? Vil man stå fast på, at dagpengeperioden ikke skal rulles tilbage? Vil man nedlægge veto mod, at der bliver indført en millionær-

skat? Hvor går grænsen? vil jeg spørge hr. Morten Østergaard om. Hvad er kravene til Socialdemokratiet og SF?

Kl. 14:35

Kl. 14:32

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 14:32

Morten Østergaard (RV):

Nu var det lige ved at løbe af med hr. Mads Rørvig, hvad angår det med veto mod en multimedieskat. Det er jo som bekendt regeringen, der har indført den, så det finder vi nok en løsning på.

Jeg vil gerne henvise til det her forslag til vedtagelse. Det er ikke første gang, vi har den her formulering med, men det er første gang, det bliver lagt frem så bredt i det nuværende Folketing af et så stort mindretal, som har udsigt til at kunne blive et flertal. Det drejer sig nemlig om det, som S, SF, Radikale Venstre, Enhedslisten og så i øvrigt hr. Christian H. Hansen uden for grupperne fremsatte den 24. februar 2011, nemlig en forpligtelse af hinanden på, at der skal skabes langsigtet holdbarhed og troværdighed i dansk økonomi og råderum til en fortsat offentlig realvækst gennem klare prioriteringer og reformer, bl.a. så flere bliver længere på arbejdsmarkedet.

Det er jo da en meget klar forpligtelse. Man har i regeringspartierne og deres støttepartier endnu ikke kunnet blive enige om at lægge noget tilsvarende frem, hverken i forbindelse med den debat, der var der, eller den debat, der er i dag. Tværtimod kommer man i dag med noget, hvor man til lejligheden har opfundet et nyt økonomisk begreb om, at der er kortsigtet økonomisk holdbarhed. Det er der så heller ikke, for der er et kæmpeunderskud på budgetterne.

Så jeg vil altså sige til hr. Mads Rørvig, at vi støtter en ny regering, bl.a. på grund af den økonomiske politik, der har været ført af den her regering, og som har bragt os til det her punkt med store offentlige underskud, med en overophedning, som gjorde, at krisen har ramt os hårdere end mange andre lande. Og det er en af grundene til, at vi trænger til en ny regering.

Kl. 14:33

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det hr. Mads Rørvig for yderligere en kort bemærkning.

Kl. 14:33

Mads Rørvig (V):

Tak for det. Det synes jeg lyder lidt mærkeligt. Mener hr. Morten Østergaard, at den offentlige gæld ville have været mindre, hvis der havde været en regering ledet af Socialdemokraterne og SF i samme periode? Mener hr. Morten Østergaard virkelig, at Danmark ville have været bedre rustet til krisen, hvis vi havde haft et alternativt flertal?

Vi kan bare konstatere, at i løbet af de sidste 8-9 år har vi set S og SF stå og komme med en masse forslag fra Folketingets talerstol, men forslag, der i hvert fald ikke er kommet, er forslag om at bringe den offentlige gæld yderligere ned. Det er snarere tværtimod sådan, at man har ønsket at bruge flere penge på den offentlige sektor.

Men jeg fik ikke besvaret mit spørgsmål om, hvor det er, grænsen skal gå. Hvor er det, man vil stille krav? Hvor er det, man vil gøre sin indflydelse gældende? Vil man holde Socialdemokraterne og SF fast på deres gamle synspunkt om, at de vil hæve boligskatterne? Hvor er det, man vil gøre sin radikale indflydelse gældende, hvis flertallet engang skulle skifte?

Kl. 14:35

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Morten Østergaard (RV):

Det Radikale Venstre skal have indflydelse på al den førte politik, som vi skal lægge stemmer til. Det siger sig selv.

Men jeg vil gerne korrigere en misforståelse, som jeg glemte at korrigere under mit første svar, og som hr. Mads Rørvig gjorde sig skyldig i, nemlig den, at Det Radikale Venstre skulle være en del af genopretningspakken. Nej, tværtimod forlangte vi, dengang vi gik til forhandlingerne, at der skulle laves reformer. Vi forlangte, at man ikke bare skulle lave en genopretningspakke, hvor man skar ned og hævede skatterne osv., nej, man skulle sørge for at bringe orden i økonomien på lang sigt. Og så blev vi smidt ud af forhandlingerne. Så skulle man ikke være med. Den dagsorden var upassende.

Det er jo først for nylig, at regeringen er begyndt at tale om de her reformer. Og havde man lavet dem dengang, havde man jo undgået de besparelser, man har lavet på uddannelses- og forskningsområdet. Så havde man undgået at sende regningen til børnefamilierne eller til de barnløse eller til dem med handicappede børn, som man har valgt at gøre i stedet for. Så havde man måske også undgået det, som jeg går ud fra at hr. Mads Rørvig også ønsker, man havde nemlig været fri for at sætte skatten op med så mange milliarder, som man har måttet være nødt til at gøre for at få tingene til at hænge sammen.

Ikke desto mindre er virkeligheden den, at hvis vi sammenligner de sidste 10 års økonomiske politik med den politik, som SR-regeringen førte i 90'erne, kan der ikke drives en uafhængig økonomi op her i landet, som ikke mener, at 90'ernes politik var mere ansvarlig end 00'ernes politik, bl.a. fordi man jo tillod en overophedning frem til 2007 og pøsede mere benzin på bålet, da vi var så langt nede.

Det var ved den lejlighed, den daværende statsminister, Anders Fogh Rasmussen, sagde: Økonomerne må skrive lærebøgerne om. Det viste sig at være et falsum. Og det har vist sig, at regeringen ikke har været i stand til at føre en ansvarlig økonomisk politik. Men jeg opfordrer til et bredt samarbejde, også efter et valg, så hr. Mads Rørvig og andre kan deltage i arbejdet med at genoprette dansk økonomi efter 10 år med en borgerlig regering.

Kl. 14:36

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er der en kort bemærkning fra fru Ulla Tørnæs.

Kl. 14:36

Ulla Tørnæs (V):

Tak. Jeg fik ikke helt fat i, hvad det egentlig var sådan mere præcist, hr. Morten Østergaard svarede hr. Bent Bøgsted på spørgsmålet om sammenhængen imellem S-SF's såkaldte plan, »En fair løsning«, og Det Radikale Venstres genopretningsplan. Jeg fik ikke helt lige fat i, hvor der er ligheder, som kan favne. Sådan som jeg læser de to planer, er der tværtimod meget store forskelligheder, så hvis hr. Morten Østergaard vil være så venlig lige at præcisere, hvad det er, der samler i den sammenhæng.

Så kunne jeg også godt tænke mig at spørge hr. Morten Østergaard: Hvad er det, der betrygger hr. Morten Østergaard og Det Radikale Venstre ved S-SF's såkaldte plan, »En fair løsning«, og de manglende svar, som vi har oplevet her i dag på, hvad det egentlig er, man skal drøfte med arbejdsmarkedets parter, og hvordan det er, man kan bidrage med 15 mia. kr. gennem et øget arbejdsudbud? Ved hr. Morten Østergaard noget, som vi andre ikke ved? For hr. Morten Østergaard er jo tilsyneladende meget tryk ved den plan, i og med at hr. Morten Østergaard mener, at der er en sammenhæng mellem den såkaldte plan, »En fair løsning«, og Det Radikale Venstres genopretningsplan?

Kl. 14:38

Så er det hr. Morten Østergaard.

Kl. 14:41

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 14:38

Morten Østergaard (RV):

Ved hr. Morten Østergaard noget, vi andre ikke ved? Man kan vel i virkeligheden ikke helt på forhånd afvise, at man kan finde et område, men der er sikkert også noget, fru Ulla Tørnæs ved, som jeg ikke ved.

Men i forhold til svaret til hr. Bent Bøgsted er det sådan, som jeg også sagde i mit ordførerindlæg, at Det Radikale Venstres synspunkt er, at hverken debatten her eller det næste folketingsvalg handler om den blå eller den røde plan, som man ellers kunne få indtryk af. Vi har gjort overvismand Hans Jørgen Whitta-Jacobsens ord til vores, og jeg citerer igen fra DR Nyheder den 7. januar 2011:

»Det er meget mere relevant at lægge de to planer sammen end at betragte dem som alternativer ... Selv en ekstremt vidtgående efterlønsreform er ikke nok, så hvorfor ikke supplere den, så langt man nu kan komme, med mere arbejdstid«.

Det er det, der er mit synspunkt. Vi er nødt til i fællesskab og gerne så bredt som muligt at finde mindst 90 mandater for rent faktisk at gennemføre noget politik. Regeringen har jo ikke flertal for sin plan, og S og SF har ikke flertal for deres plan. Der skal findes en fælles løsning, som kan gennemføres i Folketinget.

I 1998, da Nyrup lavede sin efterlønsreform, var det med et bredt flertal. I 2006, da man indgik velfærdsaftalen, var det med et bredt flertal. Jeg tør godt love, at hvis der skal ske noget, der for alvor batter noget i samfundsøkonomien, vil det præcis som i 1998 og i 2006 kræve, at et bredt flertal sætter sig sammen og er i arbejdstøjet. Jeg er bange for, at det ikke kan ske på den her side af et valg og med den nuværende statsminister.

Kl. 14:39

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det fru Ulla Tørnæs for yderligere en kort bemærkning.

Kl. 14:39

Ulla Tørnæs (V):

Det var sådan et rigtig klassisk Radikale Venstre-svar, vi her fik, forstået på den måde at Det Radikale Venstre forsøger at generobre pladsen som brobygger imellem rød og blå blok – det må jeg forstå. Men det forholder sig jo sådan, at Det Radikale Venstre entydigt på forhånd allerede har lagt sit æg i den røde kurv, altså den såkaldte plan »En Fair Løsning«.

Det får mig så til igen at spørge hr. Morten Østergaard, om hr. Morten Østergaard virkelig er tryk, ved at de 15 mia. kr., som skal bidrage til den offentlige økonomi, skal skaffes gennem initiativer på arbejdsmarkedet. Og er hr. Morten Østergaard virkelig tryk ved det svar, vi har hørt i dag, hvor det er blevet afvist at drøfte efterløn og det er blevet afvist at forkorte dagpengeperioden yderligere – snarere tværtimod? Det vil sige, at alle de initiativer, som regeringen har taget med henblik på at bidrage til et øget arbejdsudbud, blankt er blevet afvist af S og SF. Hvad er det så, der særligt betrykker hr. Morten Østergaard ved rød blok? Og hvorfor er det, at man så entydigt har lagt sit æg i den kurv? Det kunne jeg godt tænke mig at få et svar på.

Kl. 14:40

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Jeg bliver nok nødt til at sige, at selv om vi diskuterer 12 minutter ekstra om dagen eller 1 time ekstra om ugen, er taletiden her i Folketinget altså ikke forøget, i hvert fald ikke endnu, og det gælder både for spørger og ordfører.

Morten Østergaard (RV):

Det er muligvis en arbejdsskade, for jeg er jo også finansordfører, der gør, at det, der interesserer mig, er bundlinjen, det er tallene. Det, jeg har forstået på S og SF, er, at man forpligter sig til at finde 15 mia. kr. Vi siger, at det er et godt supplement. Hvis man i et 2020-perspektiv vil lave en efterlønsreform, er det et godt supplement indtil 2015 at finde 15 mia. kr. – i øvrigt sammen med arbejdsmarkedets parter. Det er da ganske udmærket.

Men det, der gør, at vi så klart vil sige, at vi foretrækker fru Helle Thorning-Schmidt som statsminister, er jo, når vi sammenligner den regering, vi selv var en del af i 1990'erne, og dens økonomiske meritter med den nuværende regerings økonomiske meritter. Det behøver man ikke at tage vores ord for. Der kan man bare slå op i en avis og se, at hver gang man får økonomer til at sammenligne de to perioder, placerer de de sidste 10 år og særlig tiden under Anders Fogh Rasmussens ledelse blandt de mest økonomisk uansvarlige i nyere tid og 1990'erne blandt de mest økonomisk ansvarlige. Vi afleverede en økonomi, der var holdbar. Det har den ikke været siden, og det er under V og K's ansvar.

Kl. 14:42

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der en kort bemærkning fra hr. Karsten Lauritzen.

Kl. 14:42

Karsten Lauritzen (V):

Det er jo interessant at høre hr. Morten Østergaard. Tilsyneladende går Det Radikale Venstre mere op i, hvem man leger med, eller hvad det er for et sandstøt, man får bygget. Det er jo lidt mærkeligt at høre, at Det Radikale Venstre vil alle de rigtige ting: økonomisk ansvarlighed, efterlønsreform og andre ting, men man vil ikke samarbejde med dem, der så rent faktisk vil sikre de her ting.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Morten Østergaard, hvorfor præcis man ikke kan tilslutte sig den vedtagelse, der ligger her fra en lang række partier i Folketinget, hvor der jo står alle de her ting, som hr. Morten Østergaard har stået og sagt fra talerstolen i sin ordførertale og i spørgsmålene. Hvorfor kan man ikke tilslutte sig den her vedtagelse? Og lad være med at komme med sådan et eller andet om et enkelt ord eller andet. Hvorfor kan man indholdsmæssigt ikke tilslutte sig aftalen?

Kl. 14:43

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 14:43

Morten Østergaard (RV):

To misforståelser. Den første, hr. Karsten Lauritzen gør sig skyldig i, er, at vi ikke skulle ønske at samarbejde med Venstre og Konservative, Liberal Alliance og Dansk Folkeparti og andre. Tværtimod er jeg jo den eneste i dag, der har talt for, at vi samarbejder bredt om at løse de her problemer, præcis som man samarbejdede bredt i 1998, da man lavede en efterlønsreform under Nyrup, og da man – velsagtens som det eneste større brede forlig på det økonomiske område – lavede velfærdsaftalen i 2006; det er i øvrigt det eneste tidspunkt, hvor man markant har forbedret holdbarheden af dansk økonomi under den nuværende regering. Derfor er det, jeg siger, at der ikke kommer til at ske noget på det her område, medmindre man er i stand til at drive folk op af skyttegravene, som vi tydeligvis har set i dag, ind til forhandlingsbordet og løse nogle problemer i fællesskab, og jeg tror, det er det, befolkningen forventer af os.

Så jo, vil jeg sige til hr. Karsten Lauritzen, vi samarbejder meget gerne, men når man spørger, hvem vi peger på som statsminister, svarer vi, at vi peger på fru hr. Helle Thorning-Schmidt, fordi vi ikke synes, at den økonomiske merit, som er opbygget over de sidste 10 år, gør den nuværende regering fortjent til et genvalg.

Så er der spørgsmålet om vedtagelsen: Ud over at det, der står om økonomisk holdbarhed på kort sigt, er noget vrøvl, for det giver simpelt hen ikke nogen mening, må jeg bare sige, at vi jo er imod regeringens genopretningspakke, for så vidt angår det, der ikke er reformer, nemlig de mange besparelser og skattestigninger, og derfor kan vi selvfølgelig ikke deltage i den her vedtagelse.

Kl. 14:44

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Karsten Lauritzen for en sidste kort bemærkning.

Kl. 14:44

Karsten Lauritzen (V):

Det er jo lidt mærkeligt at høre hr. Morten Østergaard sige, at de gerne vil samarbejde bredt, men ikke vil tilslutte sig den her vedtagelse, der ligger, hvor man netop kunne få et samarbejde over midten med de politiske partier, som vil den politik, som hr. Morten Østergaard står og holder skåltaler om fra Folketingets talerstol. Det er mærkeligt, og derfor bliver jeg nødt til at bede hr. Morten Østergaard om at uddybe det lidt, når han siger, han ikke vil være med til besparelser. Er det sådan, at Det Radikale Venstre kategorisk ikke vil være med til at spare nogen som helst steder? Det er jo fair nok, at man vil lave nogle reformer, men hvis vi skal have holdbarhed på lang sigt, kan man ikke udelukke, at der også kommer en enkelt besparelse eller to. Hvis det virkelig er rigtigt, at man slet ikke vil være med til nogen besparelser, så tror jeg, det bliver svært at finde et både snævert flertal og et bredt flertal om Det Radikale Venstres politik.

Kl. 14:45

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 14:45

Morten Østergaard (RV):

Ja, det er jo fascinerende, vil jeg sige til hr. Karsten Lauritzen. Jeg er ikke blevet spurgt, før debatten var gået i gang, om jeg havde lyst til at være med i den her vedtagelse. Det er jo ikke sådan, at man har inviteret til forhandling om vedtagelsen. Og jeg tror måske, at man efter 10 år med blokpolitik, hvis man ønsker et bredt samarbejde, måske skal overveje at invitere til det og ikke bare møde op i Folketingssalen. Det er så, hvad det er.

Så kan jeg konstatere, at der i hvert fald er to af forslagsstillerne, der er decideret imod regeringens politik i forhold til tilbagetrækningsreformen, nemlig hr. Bent Bøgsted og hr. Per Ørum Jørgensen, der jo ikke vil være med til at udfase efterlønnen. Så det er jo ikke det fremadrettede, det drejer sig om.

Så er der spørgsmålet om, om genopretningspakken er fantastisk. Ja, det er den jo, hvis man synes, at det, vi i fremtiden skal leve af, er nedskæringer på uddannelse og forskning. Normalt har vi jo været enige om, at investering i uddannelse og forskning er noget, der giver vækst. Nu har regeringen besluttet sig for, at man, fordi vi har haft en periode med negativ vækst, altså recession, så vil skære ned på uddannelse og forskning. Det er ikke vejen frem, hverken for væksten eller for den offentlige økonomi, og det er også derfor, at hverken Sverige eller Tyskland har skåret ned på uddannelse og forskning.

Så man valgte den forkerte vej, vil jeg sige til hr. Karsten Lauritzen, og man smed Det Radikale Venstre på porten, fordi vi dengang

talte om de reformer, som regeringen taler om i dag. Derfor har vi ingen problemer med at forsvare vores politik.

Kl. 14:46

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren, og så er der ikke flere ordførere. Men så er det beskæftigelsesministeren.

Kl. 14:46

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Det er måske lidt svært at finde passende ord efter den her debat – eller debat er måske i virkeligheden så meget sagt, for det, der jo sådan har været kendetegnende for hele dagen, er, at der mangler svar, og at Socialdemokraterne og Socialistisk Folkeparti i virkeligheden har glimret ved deres fravær. Der har ikke været meget lyst til at forsvare den plan, eller hvad man nu skal kalde de fugle på taget, som oppositionen har fremlagt. Altså, faktisk har man slet ikke haft lyst til at deltage i debatten, i øvrigt en debat, som jo ellers er utrolig væsentlig. Og derfor vil jeg også meget gerne takke Liberal Alliance for netop at have rejst den her debat.

Man altså, man må jo bare sige, at det, der står tilbage ud over de mange manglende svar, ligesom må være den konklusion, at de såkaldte 12 minutter er et luftkastel. 12 minutter lyder jo ikke af ret meget, men bedømt ud fra fagbevægelsens udmeldinger og dagens, ja, man fristes næsten til at sige manglende meldinger fra S og SF, er det utrolig svært at realisere. I S og SF's udspil kan vi hverken få at vide, hvordan man vil få danskerne til at arbejde 12 minutter mere om dagen, eller hvornår man vil gennemføre de såkaldte trepartsforhandlinger, og vi har jo heller ikke kunnet få svar under debatten her i dag.

Nu kan jeg oven i købet se, at Socialdemokraterne har forladt salen, og det tror jeg vist man må sige er en nyskabelse i Folketinget.

Hvis man lytter til fagbevægelsens udtalelser, lyder de 12 minutter som noget, der skal findes i en fjern, fjern fremtid, og som mere har karakter af sådan en enpartsforhandling. Regeringen har derimod helt konkrete og realistiske forslag til, hvordan vi vil håndtere Danmarks økonomiske udfordringer. Vi har allerede med genopretningsaftalen taget fat på at håndtere udfordringerne. Med genopretningsaftalen styrker vi de offentlige finanser med ca. 24 mia. kr. Med regeringens udspil til en SU-reform og reformer af førtidspension og fleksjob, som blev fremlagt i slutningen af 2010, styrker vi de offentlige finanser med 3-4 mia. kr. i 2020, og med regeringens tilbagetrækningsreform styrker vi de offentlige finanser med yderligere 18 mia. kr. i 2020.

Samlet set vil genopretningsaftalen, SU-reformen, førtidspensionsreformen og tilbagetrækningsreformen betyde, at vi styrker de offentlige finanser med ca. 45 mia. kr. i 2020, og dermed har vi om trent anvist løsninger på de skønnede økonomiske udfordringer, som regeringen vil lægge helt præcist frem med 2020-planen i april-maj måned.

Det kan være svært at takke særlig meget for debatten, i og med at den har været fraværende. Man må sige, at de borgerlige ordførere i hvert fald har forsøgt at gøre, hvad de kunne, for at få svar fra S og SF, men viljen har ikke været der, og man må sige, at det vel i virkeligheden også er det, der lidt karakteriserer den situation, vi er i, nemlig at S og SF ganske enkelt ikke ønsker at sætte ord på, hvad det er, de vil gennemføre, hvis de engang får mulighed for at sidde i regeringskontorerne.

Kl. 14:50

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er en kort bemærkning fra hr. Morten Østergaard.

Kl. 14:51

Morten Østergaard (RV):

Jeg skal bare forstå, om regeringen er enig med dem, der på vegne af V, K, O, LA og KD har fremsat et forslag til vedtagelse om, at den offentlige økonomi er holdbar. Jeg forstår, at det er på kort sigt. Det giver ikke så meget mening. Men er regeringen enig i det, og hvad er så pointen med at fremlægge en tilbagetrækningsreform?

Kl. 14:51

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Ministeren.

Kl. 14:51

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Det, der står i det her forslag til vedtagelse, er jo netop en konstatering af, at Danmark har været bragt ud i og er bragt ud i en meget stor økonomisk udfordring på grund af den internationale finanskrisse, som jo har betydet, at vi i Danmark har oplevet en meget stor udfordring, lige så vel som de har i andre lande, men vi er sådan set kommet bedre igennem den internationale finanskrisse end mange andre lande. Derudover ligger der jo i den her vedtagelse et svar på de økonomiske udfordringer, som vi også står over for i fremtiden, bl.a. på grund af de demografiske udfordringer. Det tror jeg sådan set at hr. Morten Østergaard er fuldstændig klar over.

Kl. 14:52

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er yderligere en kort bemærkning fra hr. Morten Østergaard.

Kl. 14:52

Morten Østergaard (RV):

Jeg går ud fra, at ministerens svar skal opfattes som et nej til, at den offentlige økonomi ikke er holdbar, som den er nu, og at der ikke på langt sigt er balance mellem indtægter og udgifter. Sådan må jeg forstå det. Det er bare ikke det, der står i forslaget til vedtagelse. Der står, at man med genopretningsplanen har løst problemet – det er godt nok på kort sigt, og det er så til det, at jeg siger, at det tror jeg ikke at der er mange, der kan få mening i.

Men er det, der har forsinket 2020-planen, at man er ved at opfinde nye økonomiske termer for at dække over de huller, man har lavet, eller som i hvert fald er opstået, mens man har haft ansvaret? Eller hvad er pointen? Hvis den offentlige økonomi var holdbar, var der måske i mindre grad behov for en tilbagetrækningsreform, men jeg kan sige, at vores opfattelse i Det Radikale Venstre er, at der er et behov for reformer, og at man ikke med genopretningspakken har løst problemet, og at man ikke skal være tilfreds, sådan som jeg kan forstå at man er her, med at have et underskud på 57 mia. kr. på årets budget.

Kl. 14:53

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ministeren.

Kl. 14:53

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Man fristes næsten til at være lidt medfølelse i dag, for jeg forstår det sådan set godt, hvis hr. Morten Østergaard har haft en meget, meget svær dag. Derfor skal der heller ingen tvivl være om, at jeg gerne stiller både kaffe og kleenex til rådighed for at få talt ud om den her situation, som Det Radikale Venstre har bragt sig i.

Man har flettet fingre og har sådan set også både forlovet sig og har forsøgt at få sat dato på et giftermål med nogle partier, som end ikke har et svar på de økonomiske udfordringer, som Det Radikale Venstre i øvrigt er enig i at vi har i Danmark. Så langt, så godt.

Så er det jo sådan, at hr. Morten Østergaard udmærket godt ved, at det første afsnit i det her forslag til vedtagelse handler om genopretningsaftalen og handler om, at den regning, der ligger tilbage fra de mange, mange initiativer, som der blev taget under den internationale finanskrisse for at sikre, at vi skulle komme så godt igennem den som overhovedet muligt, blev samlet op med genopretningsaftalen. Resten af forslaget til vedtagelse handler så om de udfordringer, vi står med i fremtiden.

Så man fristes næsten til at sige: Kom dog hjem, kom dog hjem.

Kl. 14:54

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der en kort bemærkning fra hr. Klaus Hækkerup.

Kl. 14:54

Klaus Hækkerup (S):

Nu vil jeg først sige til arbejdsministeren – nej, beskæftigelsesministeren, undskyld, at der ikke er nogen grund til at tale ned til hr. Morten Østergaard. Jeg synes, det er et meget relevant spørgsmål, og jeg forstår stadig ikke, hvad sigtet er for regeringens økonomiske politik. En ting er, at regeringen jo selv har en eller anden forestilling om – tror jeg nok – hvad balance og holdbarhed er. Vismændene har en anden vurdering. EU har en tredje vurdering. OECD har en fjerde vurdering. Så det er ikke så underligt, at man spørger lidt ind til, hvad det er regeringen mener, når den mener, at man har sikret en holdbar offentlig økonomi på kort sigt, og vi samtidig for få måneder siden har vedtaget en finanslov med et underskud på 57 mia. kr.

Jeg synes stadig væk, at jeg savner et svar fra regeringen. Den konservative ordfører kunne jo heller ikke svare på det. Er et underskud på 57 mia. kr. tilfredsstillende, eller er det utilfredsstillende? Hvis det er utilfredsstillende, så er der jo heller ikke sikret holdbarhed på kort sigt. Kan ministeren svare på det?

Kl. 14:55

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ministeren.

Kl. 14:55

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Jeg tror da nok, at hr. Klaus Hækkerup har så meget forstand på økonomi, at hr. Klaus Hækkerup også godt er klar over, at med den genopretningsaftale, som vi gennemførte lige før sommerferien sidste år, samlede vi den regning op, som der lå, for netop at sikre, at op imod 80.000 danskere er sluppet for at få en fyreseddel i hånden på grund af den internationale finanskrisse.

Det er klart, at de initiativer, vi har taget, tillagt den lave rente i den grad har sikret, at vi er sluppet bedre igennem den internationale finanskrisse. Lige så klart er det også, at det har en pris, og det er den regning, vi har betalt. Så kan man bare begræde, at S og SF sad med korslagte arme og ikke ville være med til at tage ansvar for det, lige så vel som at S og SF ikke ville være med til at tage ansvar nu i forbindelse med en tilbagetrækningsreform – må man forstå – netop for at sikre den langsigtede holdbarhed.

Men hvis der er nogen, der retter økonomien op i det her land og så efter en international finanskrisse, er det den borgerlige regering, og det ved hr. Klaus Hækkerup godt.

Kl. 14:56

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er yderligere en kort bemærkning fra hr. Klaus Hækkerup.

Kl. 14:56

Klaus Hækkerup (S):

Jeg vil nu sige, at jeg ikke synes, at jeg fik svar på mit spørgsmål om det her er mystiske forslag til vedtagelse, men jeg vil også godt gøre

op, at ministeren på intet tidspunkt under sin besvarelse af den her forespørgsel har bestridt de oplysninger, jeg gav om: 1) at tilbagetrækningsreformen, afskaffelsen af efterlønnen, vil koste 40 mia. kr. inden for de første 5 år og 2) at det er umuligt at sige noget om virkningen på langt sigt, for det afhænger af beskæftigelsen.

Hvis man flytter alle dem, der er på efterløn over i arbejdsløshedsunderstøttelse, er der tale om en merudgift. Det første punkt har jeg jo fået skriftligt bekræftet fra Finansministeriet, så det er overordentlig interessant, hvis et andet af regeringens medlemmer har en anden vurdering af det, og så vil jeg da meget gerne høre om det. Men den efterlønsreform er ikke noget, der substantielt og væsentligt bidrager til forbedring af den danske økonomi.

Kl. 14:57

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Ministeren.

Kl. 14:57

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Jeg håber da, at hr. Klaus Hækkerup er klar over, hvad det er, han selv siger, for ellers kan jeg sige det helt ordret. Hr. Klaus Hækkerup sagde, at hvis man flytter alle fra efterløn over i arbejdsløshed, så koster det rigtig mange penge. Ja, det kan jeg da kun bekræfte over for hr. Klaus Hækkerup at det gør. Men forudsætningen er jo sådan set den – man kan jo bare tage og kigge ud ad vinduet – at vi står over for nogle kolossale demografiske udfordringer i det her land, og det gør man i øvrigt også i resten af Europa.

Det er jo altså årsagen til, at det er tvingende nødvendigt at komme med en tilbagetrækningsreform som den, vi kommer med; en fuldstændig afbalanceret tilbagetrækningsreform, der gør, at man har god tid til at forberede sig på det, og er man nedslidt, er der lagt op til en seniorførtidspension. Det forventer vi at ca. 20 pct. af dem, der ellers ville være gået på efterløn, skal have. Det er selvfølgelig klart, at hvis man er for syg eller for nedslidt til at være på arbejdsmarkedet, skal man ikke være der, og det er sådan set ligegyldigt, om man er 45, om man er 55, eller om man er 60 år. Man skal selvfølgelig ikke være på arbejdsmarkedet, hvis man er for syg til at være der. Derfor har vi lagt en fuldstændig afbalanceret tilbagetrækningsreform frem, der sikrer dansk økonomi på sigt, og som jo netop også imødekommer den demografiske udfordring, som vi lige så vel som resten af Europa står med.

Kl. 14:59

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Tak til ministeren. Så er det skatteministeren.

Kl. 14:59

Skatteministeren (Peter Christensen):

Jeg vil også takke for debatten i dag og for, at et flertal af Folketingets medlemmer opfordrer regeringen til at tage de nødvendige initiativer til at håndtere de økonomiske udfordringer, som vi ved vi står over for, og det er netop, hvad regeringen gør. Vi forholder os konkret til, at Danmark i 2020 vil have et holdbarhedsproblem på mellem 45 og 50 mia. kr., og vi har lagt konkrete forslag frem til, hvordan vi kan få skabt balance i vores økonomi. Ellers synes jeg egentlig, at debatten mest af alt har mindet om en gammel dansk spillefilm: Der har været utrolig meget tro, utrolig meget håb, måske ikke så meget kærlighed, men konkret har det ikke været.

Men Danmark er altså virkelighed, Danmark er jo ikke et eksperiment. Danmark er en virkelighed, som fortjener respekt. Når jeg har lyttet til Socialdemokratiet og SF's tilgang, har det været en konstant cirklen rundt om at skulle forholde sig til, hvordan man løser de problemer, Danmark står over for. Det eneste, man jo bare er nødt at gøre sig klart, er, at problemerne ikke forsvinder, uanset hvem der har magten i Danmark. Og gør man ingenting, får danskerne regnin-

gen på den ene eller den anden måde. Man kan lade stå til, lade økonomien sejle, og så regulerer markedet det, og så bliver det med inflation og stigende renter; men dem er der jo også nogle, der skal betale, nemlig danskerne – hvem skulle ellers betale dem?

Det at foregøgle danskerne, at man sådan set kan løse det ved at køre en dialog med fagbevægelsen, som så ikke munder ud i alverden, er ikke ærligt over for danskerne, og det synes jeg vi skal være. Regeringen er optaget af, at vi kan blive ved med at bevare det samfund, som vi kender; regeringen er optaget af, at vi fortsat kan have råd til det fælles, til skoler, uddannelse, men det kræver, at vi træffer nogle beslutninger om, at vi bliver længere på arbejdsmarkedet. Og gør vi det, kan vi sådan set fortsætte med det velfærdssamfund, som vi kender.

Socialdemokratiet fik under debatten sagt, at man har lagt »En Fair Løsning« frem, og at det er det, der gælder de næste 4 år. Det betyder jo oversat til dansk, at det først er i 2015, at Socialdemokratiet vil begynde at forholde sig til, at der er en ubalance på mellem 45 og 50 mia. kr. Det er uansvarligt. Det er, som om – og jeg kunne jo også høre det lidt på nogle af de svar, der blev givet af Socialdemokratiet og SF – man kun tænker i valg.

Lad os få det valg, nævner man gang på gang, mens den her debat kører. Vi er alle sammen valgt til at sikre dansk økonomi, og det er ikke noget, der skal indgå i nogle valgovervejelser. Det er noget, som kræver en ansvarlighed, også her og nu. Men man har åbenbart valgt fra Socialdemokratiet og SF's side at køre sådan en tavshedens strategi. Det gælder udlændingområdet, kan jeg lytte mig til, for hver gang, der er en debat, tier man stille; ingen må opdage, at man er uenige. Men det gælder også den økonomiske politik, kan jeg nu konstatere. Hver gang man er uenige, vælger man tavshedens strategi; der skal ikke være nogen konkrete svar; der skal ikke være noget, man kan blive hængt op på; der skal ikke være noget, som nogle danskere kunne synes ville være besværligt.

Så fik SF konstateret, at det er de rige, der skal betale regningen, og jeg vil bare gøre opmærksom på, at ud af den millionærskat, som sådan er symbolet for Socialdemokratiet og SF's skattepolitik, vil det give i omegnen af 900 mio. kr. og udgør altså en meget, meget lille del af det skatteforslag, som Socialdemokratiet og SF har lagt frem.

Men debatten her i dag har handlet om 12 minutter – det skulle den også. Det var det, som Liberal Alliance havde bedt om, men jeg vil til sidst bare markere, at hvis man accepterer 12-minutters-tankegangen og skal nå et resultat, der hedder 45 mia. kr., er det jo nærmere 36 minutter eller, om man vil, en 40-timers-arbejdsuge, der skal til, hvis man skal bruge den samme regnemaskine og sammenligne de forskellige tilgange til den økonomiske politik.

Kl. 15:04

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der en kort bemærkning fra hr. Karsten Hønge.

Kl. 15:04

Karsten Hønge (SF):

Skatteministeren sagde, at Danmark er virkeligt og ikke et eksperiment. Det må jeg give ministeren ret i. Og jeg vil bede skatteministeren om at sætte ord eller en betegnelse på det, der skete igennem 00'erne, hvor regeringen i kroner og øre låste boligskatterne, samtidig med at man lod nogle nye låneformer komme ud på markedet, som gjorde, at vi fik en boligboble. Det har ikke kun ramt de enkelte familier, der nu ikke er i stand til at sælge deres bolig uden at komme til at sidde i gæld, det har også destabiliseret dansk økonomi. Hvad vil ministeren kalde det? Var det et eksperiment, man havde gang i der, eller hvad var det?

Kl. 15:05

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ministeren.

Kl. 15:05

Kl. 15:08

Skatteministeren (Peter Christensen):

I forhold til det med de afdragsfrie lån, som jeg går ud fra er det der tænkes på, vil jeg sige, at det, ligesom alt andet gør det i økonomiske sammenhænge, kom i erkendelse af, at Danmark ikke er en ø. Vi lever i en international verden, og danskerne kunne have fået den type låneprodukter i landene omkring os, og det var en af grundene til, at vi også indførte det i Danmark. Jeg vil kun advare dem, der måtte gå med nogle overvejelser herom, mod at rulle tingene tilbage, fordi markedet har forholdt sig til det, men fjerner vi det, så vil det helt klart skabe en uholdbar situation for boligmarkedet, og det forår, som man måske begynder at kunne ane ude på boligmarkedet, ja, det vil helt sikkert blive til en iskold vinter igen.

Kl. 15:06

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er yderligere en kort bemærkning fra hr. Karsten Hønge.

Kl. 15:06

Karsten Hønge (SF):

Jamen jeg vil da gerne give skatteministeren ret i, at det er rigtig farligt at røre ved det nu, for det er et meget sårbart marked. Men det, jeg vil spørge om, er mere det, om det ikke lige nøjagtig var det eksperiment, et fuldstændig uansvarligt eksperiment, som Venstre og Konservative lavede både med de enkelte boligejere og samfundets økonomi, og som gjorde, at boligmarkedet blev blæst op til den boligboble, som man nu ser falde sammen. Det var den ene ting.

Det andet er: Hvad er årsagen til, at skatteministeren føler behov for at omtale fagbevægelsen så nedladende? Skulle ministeren og regeringen i stedet for ikke være glade for, at vores land har en meget ansvarlig fagbevægelse, der vil være med til at finde frem til nogle løsninger, der ikke er populære i deres egen medlemskreds? Er det netop ikke en indsats, de burde anerkendes for at være villige til at gøre for at fastholde en sammenhæng i dansk økonomi?

Kl. 15:06

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ministeren.

Kl. 15:07

Skatteministeren (Peter Christensen):

Jeg kan ud fra de udtalelser, fagbevægelsen er kommet med, konstatere, at deres synspunkt kun gælder, hvis der kommer en anden regering, og at man heller ikke så meget mere end det er optaget af at finde frem til nogle økonomiske løsninger. Jeg har også ud fra udtalelserne fra fagbevægelsen kunnet konstatere, at det er noget, man vil forhandle om, og at man synes, at det, at man skal bede medlemmerne om at arbejde længere, er en meget svær situation at være i, og at det i hvert fald er noget, man skal have noget for. Det er et synspunkt, som jeg sådan set udmærket forstår, altså det, at en fagbevægelse siger: Vi vil have noget igen. Men det er simpelt hen også svagheden i S og SF's økonomiske politik, for hver gang man giver fagbevægelsen noget igen, ja, så mangler de penge jo i det samlede regnestykke, vel at mærke et regnestykke, som jo kun forholder sig til en tredjedel af den udfordring, der er i det. Den luksus tillader regeringen sig ikke, fordi vi har ansvaret for, at der fortsat er tillid til dansk økonomi – det forholder oppositionen sig ikke til, men vi har et ansvar for, at der er den tillid – og derfor skal vi ikke kun forholde os til en tredjedel af problemet, men til hele problemet, og det har vi også tænkt os at gøre.

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til skatteministeren. Så går vi til anden omgang, og først er det ordføreren for forespørgerne, hr. Simon Emil Ammitzbøll. Og her er taletiden op til 5 minutter.

Kl. 15:08

(Ordfører for forespørgerne)

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Tak for det, og tak for en spændende forespørgsel. Især synes jeg dog, at jeg må takke de andre borgerlige partier og for den sags skyld også mit gamle parti, Det Radikale Venstre, som jo trods alt udviser en vis portion økonomisk ansvarlighed.

Hvad angår diskussionen om, hvordan man bedst sikrer at kunne få folk til at arbejde 12 minutter længere, kan vi jo i hvert fald konstatere, at der stadig kun er det bud, jeg nævnte i min motivationstale i begyndelsen, nemlig at sætte skatten på arbejde ned. Det er det, som sørger for at få folk til at arbejde noget mere. S og SF har ikke ønsket at uddybe deres plan i dag, og det har været en skuffelse, må jeg så bare sige.

Så vil jeg, hvis formanden tillader det, også bruge et par enkelte ord på det angreb, der var på Liberal Alliance fra Det Radikale Venstres og Socialistisk Folkepartis side vedrørende Liberal Alliances egen økonomiske politik. Der blev henvist til nogle skrivelser i Berlingske Tidende i dag, og jeg kan nævne, at det, man har bedt tre økonomer om at gennemgå, er seks helt konkrete forslag fra Liberal Alliance.

Hvad angår de seks forslag, så handler det første om øget udlicitering for 15 mia. kr. Vores kilde er Dansk Industri, som har set på, hvordan man kunne få øget udlicitering, hvis alle kommuner gjorde som de bedste. Det giver 14,7 mia. kr. ifølge Dansk Industri.

Det andet handler om, at man kan finde 10 mia. kr., hvis der bliver mindre sort arbejde. Det er Rockwool Fondens rapport om sort arbejde, som er kilden, skal jeg fortælle, hvis nogle skulle være i tvivl. Man kan endda i dag læse i avisen, at det sorte arbejde er i stigning – det gør det endnu nemmere at finde penge ved at gøre noget ved det sorte arbejde.

Så er det tredje forslag, der handler om færre offentligt ansatte, hvilket vi siger giver 20 mia. kr. Det kommer vi simpelt hen bare frem til ved regne på de tal, regeringen har givet os i et svar på, hvad en offentligt ansat koster, og de færre offentligt ansatte betyder, at antallet kommer ned på det niveau, det var, dengang socialdemokraten Poul Nyrup Rasmussen var statsminister, så det burde jo også være inden for skiven.

Det fjerde forslag handler om at afskaffe efterlønnen. Det er taget fra Arbejdsmarkedskommissionen, hvor to af de pågældende økonomer endda sad.

Så er der det femte forslag om halvering af erhvervsstøtten. Det følger OECD's anbefalinger til Danmark, og der skal jo i øvrigt bare en politisk beslutning til for at gøre det. Det er klart, at der ikke er et flertal i Folketinget for at gøre det, men hvis der er et flertal i Folketinget for at gøre det, er det noget, vi kan beslutte herinde.

Det sidste – og det er det sjoveste – drejer sig om brugerbetaling på forskellige former for sundheds- og velfærdsydelser. To af økonomerne siger, at det kan man gøre, hvis man vil, mens den tredje mener, at beløbet er højt sat. Og denne økonom har endda siddet i Velfærdskommissionen. Jeg vil bare sige, at de tal, vi bruger, er fra Velfærdskommissionen – der er tallet 5,2 mia. kr., hvilket altså er højere end det tal, Liberal Alliance siger. Man kan selv finde og læse det i Velfærdskommissionens rapport fra side 815 og frem, hvis man skulle være interesseret.

Jeg håber, at der også er journalister fra Berlingske Tidende, der en sjælden gang har mulighed for at følge med i debatten og dermed har fået svar på tiltale.

Hvis vi fortsætter med, hvad de økonomiske eksperter siger, så synes jeg, at debatten må slutte der, hvor den lagde ud, nemlig på side 8 i resumeet fra den seneste rapport fra de økonomiske vismænd, der siger, at det her med at øge arbejdstiden er en god idé. De siger ydermere:

»Det mest oplagte økonomisk-politiske instrument til højere arbejdstid er en reduktion af marginalsatserne på arbejdsindkomst – udover den sænkning, der følger af den seneste skattereform.«

Det kan jo ikke siges bedre, end vismændene selv gør. Vi kan helt og fuldt tilslutte os det.

Med disse ord vil jeg gerne takke regeringspartierne, Venstre og De Konservative, samt Dansk Folkeparti og Kristendemokraterne for at være med i et fælles forslag til vedtagelse, der jo netop understreger, at de fem partier, der udgør det borgerlige flertal i Folketinget, alle som et vedstår sig de store økonomiske udfordringer, som Danmark står over for.

Jeg har lagt mærke til, at oppositionen ikke engang har forsøgt at fremsætte et fælles forslag til vedtagelse, og må dermed konstatere, at det har man jo nok måttet opgive, fordi der i virkeligheden ikke er nogen enighed blandt de fire oppositionspartier om, hvad det er for en økonomisk politik, der skal føres bagefter. Det blev illustreret fint her i dag: Enhedslisten holdt sig væk, S og SF kunne ikke forklare deres egen økonomiske politik, og Det Radikale Venstre er vel nærmest enig med de borgerlige partier i, at man både skal have en senere tilbagetrækningsalder og en lavere marginalsat.

Kl. 15:13

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren for forslagsstillerne. Så er det hr. Klaus Hækkerup som ordfører. Undskyld, det er for en kort bemærkning. Værsgo.

Kl. 15:13

Klaus Hækkerup (S):

Tak for det. Jeg skal nok også gå på talerstolen i anden runde for, som jeg blev opfordret til af hr. Simon Emil Ammitzbøll, at svare på det med hr. Morten Bødskov.

Nu siger man, at man vil have 40.000 færre offentligt ansatte, og så siger man, at det var, hvad der var på Poul Nyrup Rasmussens tid. Så vil jeg bare spørge Liberal Alliance, om man slet ikke har opdaget, at antallet af psykisk syge er vokset, at antallet af syge, der frekventerer vores sygehuse, er vokset, at antallet af borgere, der har behov for hjemmepleje, er vokset, at der for øjeblikket sker en betydelig nedskæring f.eks. af hjemmeplejen i kommunerne. Så er mit spørgsmål til Liberal Alliances ordfører: Hvor forestiller man sig de 40.000 offentligt ansatte skal fjernes? Er det i kommunerne? Er det i staten? Er det i regionerne? Hvad er det for forestillinger, Liberal Alliance har på det område?

Kl. 15:14

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Ordføreren.

Kl. 15:14

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Det synes jeg er et meget relevant spørgsmål, for det er jo vigtigt, at det ikke bare bliver ved ordene. Vi har også spurgt regeringen: Hvis man f.eks. vil undgå fyringer, hvordan kan man så gøre det her? Hvor lang tid skal det tage? Der har vi fået det svar, at hvis man over en 10-årig periode vil have 40.000 færre offentligt ansatte, skal man ansætte 930, hver gang der er 1.000, som afgår ved naturlig afgang, enten på grund af pensionering, eller på grund af at de får et andet arbejde.

Hvor skal det så ske i den offentlige sektor? spørger hr. Klaus Hækkerup. Det skal sådan set ske overalt i den offentlige sektor, forstået på den måde at der er masser af bureaukrati, masser af kontrol,

masser af papirarbejde i dag, som vi mener man kan undgå. Det tror jeg i øvrigt også er et synspunkt, vi til en vis grad deler med hr. Klaus Hækkerups eget parti. Jeg vil gerne komme med et konkret eksempel, hvis jeg får et tillægsspørgsmål.

Kl. 15:15

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der yderligere en kort bemærkning fra hr. Klaus Hækkerup.

Kl. 15:15

Klaus Hækkerup (S):

Jeg vil godt sige, at det her ikke klares ved at sige, at det sker ved, at man undlader at besætte stillingerne ved naturlig afgang, for så kan det jo være helt fuldkommen tilfældigt, hvor det falder henne. Sådan noget må da skulle ske ud fra en behovsmæssig vurdering. Hvor er det, Liberal Alliance vurderer, der ikke er behov for folk i den offentlige sektor?

Kl. 15:16

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:16

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Det her viser jo lige præcis, hvad forskellen er på at være socialdemokrat og på at være liberal. Som socialdemokrat kan man simpelt hen ikke forestille sig, at der er nogen opgaver, der kan gøres mere effektivt, end de bliver gjort i dag. Som liberale ved vi, at hvis man ligesom i det private erhvervsliv lægger nogle målsætninger ind for, at man skal kunne klare sig, eksempelvis også med færre medarbejdere, så kan man få kreativiteten og effektiviteten til at blomstre. Vi kommer samtidig med en række forslag til, hvordan man skal bruge mindre tid på administrativt arbejde. Lad mig komme med et eksempel. Der er en undersøgelse fra Dansk Socialrådgiverforening, der viser, at socialrådgivere ved jobcentre kun bruger 21 pct. af deres arbejdstid på borgerkontakt, mens de bruger over halvdelen af deres tid på administration. Det var bare ét eksempel. Man vil kunne finde bunker af eksempler inden for alle områder i den offentlige sektor, hvor der bliver brugt alt for lang tid på bureaukrati.

Kl. 15:17

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren for forslagsstillerne. Nej, det er rigtigt. Det stormer ind med korte bemærkninger, i hvert fald fra hr. Karsten Hønge. Værsgo.

Kl. 15:17

Karsten Hønge (SF):

Jeg synes lige, vi skal tilbage til økonomernes vurdering af Liberal Alliances politik, og det skal vi først og fremmest, fordi det er noget, Liberal Alliance selv hele tiden meget offensivt, næsten aggressivt, bruger, når man refererer til, hvad udvalgte økonomer siger om udvalgte dele af S og SF's politik. Så synes jeg simpelt hen, at hr. Simon Emil Ammitzbøll snakker udenom i forhold til, hvad økonomerne udtaler sig om, for det er jo rigtigt, at økonomerne udtaler sig om de her seks konkrete temaer, men uanset hvor meget hr. Simon Emil Ammitzbøll taler, kommer vi ikke uden om den generelle vurdering fra professor Nina Smith:

»Der er elementer i deres økonomiske politik, som er fugle på taget. Så er der nogle andre elementer, hvor han overdriver effekterne.«

Op professor Michael Svarer siger, at der er betydelig usikkerhed i planen og:

»De offentlige besparelser giver penge, men dér, hvor det skal følges op af adfældsreguleringer, og der skal komme større vækst og

andre gevinster, er det dybest set ikke noget, man kan være sikker på. Så det er fugle på taget«.

Nu er det jo, fordi det er noget, som Liberal Alliance selv bruger meget offensivt. Her er altså en generel vurdering af Liberal Alliances politik. Hvordan kan det hænge sammen?

Kl. 15:18

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:18

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Nu er det jo tydeligt, når man har fulgt debatten, at hr. Karsten Hønge ikke bruger meget tid sammen med økonomer. Det kan man høre både af den ordførertale, der har været, og af den udveksling, vi har haft af synspunkter.

Økonomerne er jo, heldigvis kan man sige, den slags typer, der, på grund af at økonomi ikke er en eksakt videnskab, netop altid siger noget med forbehold for det, under den forudsætning und so weiter osv. Det er lige præcis det, der kommer til udtryk i de her citater.

Hvis vi igen ser på det, de er blevet spurgt om, så siger f.eks. Michael Svarer, som der henvises til, omkring det med efterlønnen: Det er jo det, som Arbejdsmarkedskommissionen sagde.

Han siger omkring brugerbetaling i forhold til den offentlige sektor og sundhedsydelser m.v.: Det kan man gøre, hvis man er villig til det.

Han siger i forhold til halvering af erhvervsstøtten: Hvis man vil tage noget støtte væk, er det jo muligt.

Hold nu op med at prøve at give et falsk billede af virkeligheden. Kom med de konkrete ...

Kl. 15:19

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Vent lige et øjeblik. Hvis der er ministre eller menige medlemmer, der vil have ordet for korte bemærkninger, så skal man trykke sig ind. Det kan være svært at høre taleren heroppe, når der føres separate forhandlinger.

Værsgo at gå videre.

Kl. 15:20

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Jeg manglede sådan set kun tre ord, men tak!

Jeg vil sige, at hvis man ser på de konkrete udtalelser, økonomerne er kommet med om de konkrete ting, vil man se, at det er en anden snak. Så kom bare med alle de her bløde overordnede vurderinger, men jeg tror bare, man skal tage udgangspunkt i, hvad for en form for videnskab økonomi er.

Kl. 15:20

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Karsten Hønge for yderligere en kort bemærkning.

Kl. 15:20

Karsten Hønge (SF):

I det første svar fra hr. Simon Emil Ammitzbøll var det en udenomstale, hvor det faktisk ikke var det, økonomerne mente, for som sædvanlig ved Liberal Alliances folk typisk bedre om alt. De er faktisk dommere til nu også at vide, hvad økonomerne i virkeligheden udtaler sig om. Når det så ikke lykkedes, vælger ordføreren at forfalde til hånende og nedladende bemærkninger til de spillere, der kunne finde på at spørge.

Det flytter nu heller ikke fokus fra, hvad det er, økonomerne tydeligt udtaler. Når man selv slår sig så meget op på at have en sammenhængende økonomisk plan, må jeg sige, at topøkonomerne ikke tror på den. Lige så vel som jeg da nok må sige, at jeg synes, at det

var et noget svagt svar, der kom på, hvad der skulle ske med de 40.000 mennesker, man har tænkt sig at gå ind og fyre inden for det offentlige. Er det pædagogerne, sådan at børnehaverne skal lukke en time tidligere, sådan at virksomhederne ikke kan have arbejdskraften?

Planen bygger på en skattereduktion, der først var på 35 mia. kr. og dernæst pludselig på 70 mia. kr. plus en fyring af 40.000 offentligt ansatte. Man kan ikke undre sig over, at økonomerne netop siger, at den plan ikke hænger sammen. Så kan ordføreren selvfølgelig forsøge sig igen enten ved at tale udenom eller ved at komme med yderligere hånende eller nedladende bemærkninger, men det flytter ikke fokus fra, at planen ikke hænger sammen.

Kl. 15:21

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:21

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Det er sådan set ikke for at håne hr. Karsten Hønge. Jeg synes sådan set bare, at hr. Karsten Hønge ville have fået gavn af at læse hele artiklen i Berlingske Tidende i stedet for at plukke enkelte elementer ud.

Hvis man læser det, som de økonomer siger om de konkrete ting og ikke bare om noget generelt, så er det meget, meget tydeligt at se, at den største udfordring for at få vedtaget Liberal Alliances økonomiske politik er Folketinget. Det er, at der ikke er et flertal i Folketinget for at gøre de ting, som vi ønsker.

Kan økonomer så også komme til at tage lidt fejl? Ja, det kan de faktisk godt. Lad mig citere, hvad Nina Smith har svaret i forhold til vores ønsker om brugerbetaling. Hun har svaret: Det giver ikke 5 mia. kr. at indføre brugerbetaling på lægebesøg.

Men hvis man læser vores økonomiske plan, vil man se, at der er andet end lægebesøg. Der er lige præcis de ting inden for sundheds- og socialområdet, som der er påpeget af den Velfærdskommission, som selv samme Nina Smith har siddet i. Ifølge Velfærdskommissionen giver det 5,2 mia. kr., og vi har så været lidt konservative og anslået det til 5 mia. kr. Sådan er det, hvis man skal diskutere de faktuelle ting, og det er vel det, der er interessant, i stedet for at slynge om sig med forskellige udtalelser. Kom ind i den faktuelle debat, vil jeg sige til hr. Karsten Hønge, hvis ellers man er i stand til det.

Kl. 15:22

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Men det får hr. Karsten Hønge ikke mulighed for, i hvert fald ikke med flere korte bemærkninger. Der er ikke flere, der har tastet sig ind for korte bemærkninger. Tak til ordføreren for forespørgerne.

Så er det hr. Klaus Hækkerup som ordfører for Socialdemokraterne i anden omgang.

Kl. 15:23

(Ordfører)

Klaus Hækkerup (S):

Når jeg tager ordet, er det egentlig, fordi jeg har lovet hr. Simon Emil Ammitzbøll at gøre det, så han kan få lejlighed til at stille mig det spørgsmål, jeg ikke var klædt på til at svare på, da vi startede debatten. Men jeg vil godt sige, at jeg så også synes, at ministrenes besvarelser har givet anledning til nogle enkelte kommentarer.

Det lyder fra regeringens side, at den har fremlagt konkrete forslag til, hvordan vi når balance i 2020. Jeg vil godt sige, at det har vi jo ikke set meget til endnu. Jeg ved ikke, om jeg misforstod beskæftigelsesministeren, der sagde, at 2020-planen kom i slutningen af april eller i begyndelsen af maj. Altså, i går forlød det, da vi havde finansministeren i samråd, at den vil komme inden for 6 uger, og det vil så sige inden 1. maj. Nu lavede beskæftigelsesministeren måske

endnu en forskydning af tidsfristen – det var i hvert fald det, der blev sagt fra talerstolen.

Så sagde skatteministeren, at det, man ønskede fra regeringens side, var at bevare det samfund, vi kender. Til det vil jeg godt sige, at det synes jeg at jeg har svært ved at genkende. Regeringen har lavet konstante nedskæringer. Jeg ved godt, at man dækker det ind under, at meget af det foregår i kommunerne, men det forandrer ikke, at hvis vi tager det serviceniveau, vi har haft gennem 00'erne, så har regeringen gennemført en række nedskæringer, så det derfor er et andet samfund, vi står med i dag, end det, vi stod med 2001.

Det sidste, jeg synes kalder på en kommentar, er skatteministerens advarsel mod at røre ved boligmarkedet. Jeg vil godt sige, at det er jeg sådan set enig med ham i. Vi er i en situation, hvor boligmarkedet stadig væk er sårbart. Vi ved også, at regeringen i forbindelse med forårspakke 2.0 har besluttet og har fået flertal for at begrænse rentefradragsretten for parcelhusejerne, og det vil sige, at der hermed er endnu en risiko for, at de parcelhuse, der i dag er teknisk insolvente, vil blive skubbet ud over kanten og måske ikke kan klare sig. Der er for øjeblikket al mulig grund til – med den politik, regeringen har ført – at være meget forsigtig på boligmarkedet. Så det er vi meget opmærksomme på.

Det var så, hvad jeg ville sige i denne ordførerrunde.

Kl. 15:25

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er en kort bemærkning fra hr. Mads Rørvig.

Kl. 15:25

Mads Rørvig (V):

Jeg må indrømme, at der var en bestemt bemærkning, der fik mig til at markere. Hr. Klaus Hækkerup nævnte, at den borgerlige regering havde skåret ned, i den tid den havde været ved magten siden 2001. Hr. Klaus Hækkerup sidder jo i Finansudvalget og har dyb indsigt i de finansielle forhold her i Folketinget, og vil hr. Klaus Hækkerup ikke bekræfte, at de offentlige udgifter er steget med 70 mia. kr. årligt siden 2001? Så det der med nedskæringer synes jeg at hr. Klaus Hækkerup skal trække tilbage igen.

Kl. 15:26

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:26

Klaus Hækkerup (S):

Nej, det føler jeg ingen grund til at trække tilbage. Det er rigtig nok, at udgifterne er vokset, men når udgiftspreset er vokset, uden at serviceniveauet er blevet ændret, så betyder det jo reelt nedskæringer. Og hvis vi går ud og ser, hvad der sker i kommunerne i de her dage, i det her forår, så kan vi jo se den ene nedskæring efter den anden, vi kan se et udsultet arbejdsformidlingssystem. Der er så mange områder, hvor den offentlige service er blevet reduceret.

Kl. 15:27

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der yderligere en kort bemærkning fra hr. Mads Rørvig.

Kl. 15:27

Mads Rørvig (V):

Det synes jeg simpelt hen kræver et svar fra hr. Klaus Hækkerup. Kommunerne har de penge i 2011, som de også havde i 2010. Kommunerne har aldrig haft så mange penge, som de har i 2011. Man har fastfrosset kommunernes budgetter i 2011, 2012 og 2013. Vi har ikke fastfrosset dem, som man gør i England eller i Tyskland eller andre steder. Nej, når man i dansk terminologi fastfryser, så er det inklusive pris- og lønfremskrivninger.

Hvor mange penge ønsker hr. Klaus Hækkerup at give kommunerne ekstra i 2012, 2013 og 2014, for at man i hr. Klaus Hækkerups øjne får balance, hvis man mener, at der har været nedskæringer i så lang tid? Hvor stort et beløb vil man tage ud af den fælles kasse og give kommunerne ekstra?

Kl. 15:28

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:28

Klaus Hækkerup (S):

Jeg konstaterer bare, at der, når man bevæger sig rundt ude i fædrelandet, sker nedskæringer. Jeg har ikke bevæget mig nærmere ind i en analyse af, hvorfor det sker i en række kommuner. Jeg kunne have en fornemmelse af – men det er som sagt ikke noget, jeg har analyseret – at det måske hænger sammen med det udligningssystem, regeringen har gennemført, som så sammenknyttet med andre bevægelser i den kommunale økonomi bevirker, at der er kommuner, der ser sig nødsaget til at skære ned. Det har jeg som sagt ikke analyseret nærmere. Jeg kunne have en fornemmelse af, at det måske var om ikke hele forklaringen så måske endda en væsentlig del af forklaringen. Jeg kan bare konstatere, at når jeg ser og læser referater fra det, der foregår i kommunerne, så er de i en konstant nedskæringsproces.

Kl. 15:29

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er så en kort bemærkning fra hr. Simon Emil Ammitzbøll.

Kl. 15:29

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Jeg havde jo ellers glædet mig til at få svar fra hr. Klaus Hækkerup, men måske er der en forventning om, at jeg først skulle stille spørgsmålet igen, og så gør jeg da det.

Det drejer sig om det her med vismændene og øget arbejdstid. Der er det altså lidt svært – gider I ikke holde op med at tale, tak! – at få folk til at arbejde mere i gennemsnit. Der har jeg jo henvist til vismandsrapporten og det med, at det mest oplagte politiske økonomiske instrument til en højere arbejdstid er en reduktion af marginalskatterne på arbejdsindkomster. Da vi diskuterede det kl. 10 i formiddags, sammenholdt jeg det bl.a. med, at Socialdemokraterne og SF har været ude ligesom at bruge vismændene som sådan en legitimering af, at den røde plan, »En Fair Løsning«, jo også siger, at man skal arbejde mere. Og dermed giver vismændene så S og SF ret.

Men er det ikke lidt at føre danskerne bag lyset, når man lader, som om vismændene giver S og SF ret, når vismændene nu faktisk siger, at man skal sænke marginalbeskatningen, mens S og SF vil hæve marginalbeskatningen?

Kl. 15:30

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:30

Klaus Hækkerup (S):

Jeg tror, at jeg vil sige til hr. Simon Emil Ammitzbøll, at vi nok er på vej ud i noget ordkløveri her, der ikke fører os nogen steder hen – og slet ikke de af vælgerne, der måtte være tilbage og iagttager den her debat.

Men det, som hr. Morten Bødskov har sagt, er, at hermed kan S og SF konstatere, at beregningerne – ikke forudsætningen for beregningerne, for det er jo et politisk valg, hvad man vil gøre – der er foretaget i »En Fair Løsning«, nemlig spørgsmålet om ændring af satsreguleringsmekanismen og antallet af offentligt ansatte, er på lin-

je med både vismændenes og Arbejdsmarkedskommissionens i vurderingen af forslaget virkning.

Det betyder, sådan som jeg læser det, at det, som de siger, er, at med de forudsætninger, der er lagt ind i beregningerne, vil man også få den virkning ud af det.

Hermed er vi lige præcis tilbage, synes jeg, i det, hr. Simon Emil Ammitzbøll jo ellers meget præcist har været rundt om, nemlig at sige: Vi har besluttet nogle ting herinde i Folketinget. Og så kan vi drøfte f.eks. at fjerne nogle erhvervsstøtteordninger. Så kan vi drøfte, om det er det, vi vil, eller ej. Den diskussion, som hr. Simon Emil Ammitzbøll lægger op til her, er, at hvis vi fjerner erhvervsstøtteordningen, hvor meget sparer vi så egentlig? Det er det, vismændene er inde på. Hvis vi gør det, ud fra de forudsætninger der ligger, så får det den konsekvens. Det synes jeg da er meget fair.

Kl. 15:32

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der yderligere en sidste kort bemærkning fra hr. Simon Emil Ammitzbøll, værsgo.

Kl. 15:32

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Nu er det jo ikke, fordi vi nødvendigvis skal have en længere diskussion om den konkrete pressemeddelelse. Der står nu også tidligere i den, at den nye vismandsrapport bekræfter, at det er en farbar vej. Øges arbejdstiden med 12 minutter om dagen eller 1 time om ugen, forbedres holdbarheden med 0,8 pct. af BNP, svarende til omkring 15 mia. kr.

Det er der, hvor jeg siger: Det er jo meget fint, men hvis man vil bruge det fine vismandsstempel, så skal vi netop gøre det, som hr. Klaus Hækkerup også sagde i sit svar til mig lige før, nemlig diskutere konkret, hvordan det skal ske. Her anbefaler vismændene jo, at den mest effektive måde er at nedsætte marginalskatten på arbejde. Jeg har forstået, at Socialdemokraterne ønsker at hæve marginalskatten på arbejde. Det fremgår jo af »En Fair Løsning« eller »Fair Forandring«, eller hvad det hedder. Det fremgår i hvert fald af Socialdemokratiets økonomiske plan. Det vil sige, at man vil gøre noget, der er kontraproduktivt i forhold til den mest effektive måde at gøre det på.

Så kan man selvfølgelig sige, at der også findes andre tiltag, der kan være gode, og vi har hørt, at man kunne forestille sig, at folk frivilligt kunne arbejde lidt mere osv. osv. Men hvis det skal ske også i den virkelige verden, vil jeg sige til hr. Klaus Hækkerup, hvad foreslår S og SF så?

Kl. 15:33

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:33

Klaus Hækkerup (S):

Lad mig først sige om det med at hæve marginalskatten, at det nok er en sandhed med modifikationer, for vi foreslår jo, at beskæftigelsesfradraget øges, og at der indføres en millionærskat. Og jeg tror, at hvis man sådan lige skal gå tættere på det, som forslaget egentlig indebærer, er det nok en forøgelse af marginalskatten for dem, der tjener mere end 1 mio. kr., og en sænkning af marginalskatten for dem, der vil blive omfattet af det forøgede beskæftigelsesfradrag.

Lad mig så sige til hr. Simon Emil Ammitzbøll, at det jo er et velovervejet forslag, fordi det er det, der giver det største arbejdsudbud. Nu bliver jeg nødt til at sige, at hvis hr. Simon Emil Ammitzbøll betvivler det, må jeg jo henvise ham til at se på det svar, Skatteministeriet har givet på et spørgsmål, jeg stillede i samlingen 2005-06, nemlig spørgsmål S 835, hvor der meget nøje og dygtigt og kompetent redegøres for de beskæftigelsesmæssige virkninger af at

ændre på indkomstskatten. Det synes jeg ærlig talt at Liberal Alliance også skulle lade indgå i sine overvejelser om den fremtidige skatetpolitik.

Nu er kilden givet, så god fornøjelse med de økonomiske studier.

Kl. 15:34

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Det blev så det sidste ord, tror jeg, i denne debat, for jeg kan konstatere, at der ikke er flere, der har bedt om ordet. Hermed er forhandlingen sluttet.

Afstemning om det fremsatte forslag til vedtagelse vil som nævnt først finde sted tirsdag den 22. marts 2011.

Det næste punkt på dagsordenen er:

12) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 76:

Forslag til folketingsbeslutning om at ændre EU's traktater således, at Europa-Parlamentets rejsecirkus mellem Bruxelles og Strasbourg afvikles.

Af Per Clausen (EL) m.fl.

(Fremsættelse 25.02.2011).

Kl. 15:34

Forhandling

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Forhandlingen er åbnet. Den første, der får ordet, er udenrigsministeren.

Kl. 15:35

Udenrigsministeren (Lene Espersen):

Det er ikke særlig ofte, at regeringen og Enhedslisten er enige i spørgsmål om EU, men Enhedslisten og regeringen er faktisk fuldstændig enige i, at det er fuldstændig fjollet, at Europa-Parlamentet skal rejse frem og tilbage mellem Bruxelles og Strasbourg. Det synspunkt er jeg også sikker på at alle Folketingets øvrige partier deler. Det er nemlig ikke en ny problemstilling, tværtimod har vi her i Folketinget drøftet spørgsmålet om Europa-Parlamentets placering mange gange igennem mange år.

Som bekendt fastslår protokol nr. 6 i traktaten, at Europa-Parlamentet har hjemsted i Strasbourg og holder de 12 månedlige plenarforsamlinger der, mens yderligere plenarforsamlinger, udvalgs møderne samt gruppemøderne holdes i Bruxelles. Dette rejser mellem Bruxelles og Strasbourg er på en række områder uhensigtsmæssig.

For første vurderes det at koste cirka 180 mio. euro om året at flytte mellem de to byer, hvilket svarer til knap 1,4 mia. dkr., og i disse økonomiske tider, hvor de europæiske regeringer er hårdt presset og skal bruge penge, fremstår dette ressourcespild endnu mere absurd.

For det andet er det upraktisk og tidkrævende at skulle transportere medlemmerne af Europa-Parlamentet, medarbejderne og materialet frem og tilbage mellem Strasbourg og Bruxelles. En nylig undersøgelse viser, at 90 pct. af de medlemmer af Europa-Parlamentet og medarbejdere i Europa-Parlamentet, der deltog i undersøgelsen, gerne vil have et samlet hjemsted for Europa-Parlamentet.

For det tredje er det ud fra en miljømæssig betragtning også uhensigtsmæssigt at have placeret Europa-Parlamentets aktiviteter i to byer. Rejseaktiviteten frem og tilbage vurderes at udlede 19.000 t CO₂ årligt. Det svarer til cirka 2.000 danskeres samlede årlige CO₂-udledning.

Endelig er den europæiske befolkning naturligvis uforstående over for Europa-Parlamentets rejseri. Over 1 million europæiske borgere har derfor også skrevet under på, at Europa-Parlamentet skal have hjemme et sted. Denne irrationelle ordning koster i befolkningens opbakning til det europæiske samarbejde, og som stærk tilhænger af det europæiske samarbejde er det frustrerende, at dette rejseri gang på gang tager opmærksomheden fra de diskussioner, der er afgørende for vores fremtid, nemlig hvordan vi igennem det europæiske samarbejde kan løse de fremtidige udfordringer, som vi i Danmark og i Europa står over for. Med Lissabontraktaten har vi netop fået forbedret rammerne for EU-samarbejdet, bl.a. har Europa-Parlamentet fået øget indflydelse på en lang række områder til gavn for det europæiske demokrati, og derfor er det ekstra ærgerligt, at vi fortsat skal forholde os til dette spørgsmål.

Lad mig gøre det helt klart: Regeringen finder, at Europa-Parlamentet bør have et hjemsted, nemlig i Bruxelles, og at alle Europa-Parlamentets møder bør afholdes der. Det har regeringen også gjort klart mange gange tidligere, og der er heller ikke nogen i Europa, der kan være i tvivl om det. Jeg synes derfor også, det er positivt, at Europa-Parlamentet har søgt en løsning inden for traktaten, hvor man lægger to plenarmøder i forlængelse af hinanden i oktober måned og dermed i hvert fald sparer en omgang rejseri om året.

At rejseriet imellem Strasbourg og Bruxelles er uhensigtsmæssig er jeg sikker på at alle Folketingets partier er fuldstændig enig i. Samtidig tror jeg også, at alle Folketingets partier og alle de personer, der er til stede i Folketingssalen i dag – det gælder også Enhedslisten – er fuldstændig klar over, at der ikke er nogen chance for at få det ændret inden for en overskuelig fremtid. En ændring af Europa-Parlamentets hjemsted vil kræve enstemmighed mellem alle EU's 27 lande, og det betyder altså, at et land kan blokere for en ændring. Og for at sige det som det er, vil Frankrig ikke opgive, at Europa-Parlamentet er placeret i Frankrig. Det har stor betydning for Frankrig og for Strasbourg som by at have Europa-Parlamentet placeret der, og det har også en vigtig symbolsk betydning for både Frankrig og Tyskland, nemlig som et symbol på forsoning mellem de to lande efter anden verdenskrig.

Med beslutningsforslaget B 76 om at pålægge regeringen at fremsætte forslag i Rådet om en ændring af traktaten ved Enhedslisten godt, at man i givet fald vil sende regeringen ud på en umulig mission, som på forhånd er dømt til at mislykkes. Så på trods af at regeringen finder, at Europa-Parlamentets rejseri er dybt uhensigtsmæssigt, er det ikke den kamp, vi skal kaste os ud i og bruge vores kræfter på. Der har også i de sidste årtier været enighed om blandt Folketingets partier, at det ikke var her, at Danmark skulle bruge sine kræfter i forbindelse med forhandlinger om Amsterdamtraktaten, Nicetraktaten, forfatningstraktaten og Lissabontraktaten. Lige nu står Danmark og Europa over for mange store udfordringer. Vi skal igen have gang i økonomien. Vi skal ruste EU til en ny global verdensorden. Og det kræver altså, at vi fra dansk side lægger vores kræfter de steder, hvor vi gør en reel forskel.

Der er måske nogle, der vil argumentere for, at vi, hvis vi rejser spørgsmålet, sætter sagen på dagsordenen og lægger pres på den franske regering. Jeg er dog langt fra sikker på, at det vil gavne sagen at rejse spørgsmålet i Rådet på nuværende tidspunkt. Der er et kommende præsidentvalg og et parlamentsvalg i Frankrig næste år, og man risikerer tværtimod ved at rejse sagen på nuværende tidspunkt, at Frankrig låser sig endnu mere fast, og at man derfor også undergraver muligheden for en eventuel bevægelse fra fransk side på længere sigt.

Jeg kan forsikre om, at regeringen løbende har blik for, om der skulle være små åbninger, der giver mulighed for at fremme en bevægelse hen imod et samlet hjemsted for Europa-Parlamentet. Det vil vi selvfølgelig have blik for. Og det er f.eks. positivt, at Europa-

Parlamentet nu har prøvet at finde en kreativ løsning inden for traktatens rammer, der i hvert fald sparer en omgang rejseri årligt.

Jeg kan dog desværre ikke se, at der på nuværende tidspunkt er mulighed for at fremme denne sag gennem fremsættelse af et forslag til traktatændring, som der lægges op til i beslutningsforslaget. Tværtimod vil det vanskeliggøre muligheden for at fremme danske interesser på områder, hvor vi rent faktisk gør en forskel. Endvidere risikerer vi ved at rejse sagen i Rådet på nuværende tidspunkt at skade eventuelle fremtidige muligheder for at arbejde hen imod et samlet hjemsted. Derfor kan regeringen ikke støtte beslutningsforslaget.

Kl. 15:41

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er foreløbig et par korte bemærkninger. Først er det fru Pia Adelsteen.

Kl. 15:41

Pia Adelsteen (DF):

Jeg kunne godt tænke mig at spørge ministeren, om det spørgsmål nogen sinde er blevet rejst i Rådet, og i bekræftende fald, om ministeren så kan fortælle noget om hvornår, specielt set i lyset af, at vi jo for så vidt alle sammen er enige om, at det er noget pjat med alt det her rejseri – og alle ulemperne har ministeren sådan set også opremset.

Men hvis det ikke er det rigtige tidspunkt nu, hvornår er det det så? Også set i lyset af, at der kommer en traktatændring, synes jeg da, det var praktisk at rejse spørgsmålet.

Kl. 15:42

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det udenrigsministeren.

Kl. 15:42

Udenrigsministeren (Lene Espersen):

Der har jo været meget stor diskussion af det ikke bare her i Danmark, men også i nogle andre EU-lande, og jeg tror, det er alle bekendt, hvad vores holdning til spørgsmålet har været. Men mig bekendt, som jeg også sagde i mine bemærkninger til beslutningsforslaget, har der ikke under nogen af de skiftende regeringer, der har været de sidste årtier, været noget ønske om under traktatforhandlinger at rejse spørgsmålet, da der ikke var nogen sandsynlighed for, at man ved de lejligheder kunne få overbevist Frankrig om, at det var en god idé. Og derved ville vi jo spille forhandlingskapital på en sag, som vi ikke fik igennem.

Kl. 15:42

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er yderligere en kort bemærkning fra fru Pia Adelsteen.

Kl. 15:43

Pia Adelsteen (DF):

Men det, jeg hører ministeren sige, er, at man aldrig har rejst spørgsmålet i Rådet, at man aldrig har taget det op, fordi man simpelt hen mister politisk indflydelse. Sådan ser ministeren på det. Men man får jo heller ikke noget ændret, hvis man ikke rejser spørgsmålene. Og jeg er godt klar over, at det her er en varm kartoffel for nogle, men hvis man ikke desto mindre gerne vil have ændret nogle ting – nogle ting, som i hvert fald stort set alle europæere synes er fuldstændig tåbelige, som vi her i Folketinget er et stort flertal der synes er totalt tåbelige, som man bruger mange penge på, og som europaparlamentarikere synes er tåbelige; altså, det er i realiteten meget få mennesker, der synes, det her ikke er fjollet – så er det da mærkeligt, at man ikke bruger tid og kræfter på at rejse spørgsmålet i Rådet, synes jeg.

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det udenrigsministeren.

Kl. 15:43

tion svagere, end den ville have været, hvis man ikke havde gjort det.

Derfor har skiftende regeringer valgt at sige, at vi har den holdning, vi har, og den lægger vi ikke skjul på, men hvis vi skal rejse sagen, er det, fordi vi rent faktisk tror, vi kan få noget ud af det.

Kl. 15:46

Udenrigsministeren (Lene Espersen):

Jeg tror sådan set, vil jeg sige til fru Pia Adelsteen, at det er en erkendelse af, at det ikke er muligt at få Frankrig flyttet fra det principielle standpunkt, og derfor er det jo heller ikke noget, som de andre lande har syntes det var værd at tage op. Der kan man ligesom sige, at det at rejse en sag, der så bare falder til jorden med et brag, er der jo ikke nogen, der har nogen som helst interesse i.

Men som jeg også sagde før, tror jeg da, at der er mange lande, der ligesom Danmark har blik for, at hvis chancen skulle byde sig for, at der på et eller andet tidspunkt blev mulighed for en byttehandel, hvor man kunne få det her i spil, var det selvfølgelig fornuftigt at arbejde på det. Som tingene er lige nu, tror vi, det vil være decideret kontraproduktivt, umiddelbart før at franskmændene skal have både præsidentvalg og parlamentsvalg, at komme løbende og rejse det her på et møde, for så vil franskmændene i hvert fald være tvunget til ganske markant at gå ud og garantere, at det ikke kommer til at ske. Det er noget, der betyder noget for dem.

Men man kan sige, at vi jo ikke holder mund med at sige, at vi synes, at det er noget fjollet noget, og det vil selvfølgelig stadig væk være vores synspunkt.

Kl. 15:44

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er der en kort bemærkning fra hr. Frank Aaen.

Kl. 15:44

Frank Aaen (EL):

Jo, men desværre holder regeringen jo mund. Altså, når man skal holde en tale her i Folketingssalen, er der ingen grænser for, hvor klogt det er at stoppe rejseriet, men når det så kommer til der, hvor sagen skal rejses, nemlig i Rådet, bliver det ikke rejst. Det var det, der provokerede Enhedslisten til at fremsætte det her forslag, for da det kom frem, hvor meget det her koster både i penge og i miljøomkostninger, sagde den franske diplomat, der repræsenterede udenrigsministeriet i Frankrig, at det ikke kunne komme på tale, og at der i øvrigt aldrig har været et eneste land, der har rejst sagen i Rådet.

Det er jo næsten at gøre nar ad os at bruge det argument, at det ikke har været rejst en eneste gang, til at sige, at der heller ikke er nogen, der ønsker at få det ændret. Og man får jo ikke ændret noget i den her verden uden at rejse et spørgsmål, vel?

Kl. 15:45

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det udenrigsministeren.

Kl. 15:45

Udenrigsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til hr. Frank Aaen, at timingen jo er afgørende. Jeg er da sådan set enig i, at hvis muligheden byder sig og det rigtige tidspunkt er der, skal man fremme sagen – gerne med flere, der støtter op om den – hvis der er mulighed for at få Frankrig i bevægelse. Men det bare at rejse sagen på et dårligt timet tidspunkt gør jo, at man sådan set får begravet sagen endnu dybere i den franske muld, end man ville have gjort, hvis man ikke havde sagt noget. Det er jo det, der er hele udfordringen: Det er jo netop, at hvis man rejser sagen på det forkerte tidspunkt, eller uden at man har nogen som helst form for fornemmelse af, at det er muligt at få Frankrig flyttet, så gavner det sådan set ingen; så er det faktisk med til at gøre ens posi-

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Frank Aaen for endnu en kort bemærkning.

Kl. 15:46

Frank Aaen (EL):

Argumentet er, at det ikke er det rigtige tidspunkt at rejse sagen på. Så har det åbenbart aldrig været det rigtige tidspunkt, for sagen er aldrig blevet rejst. Det er da flovt, at vi har en så rasende uklog vedtagelse, som der er på det her område, hvor man 11 gange om året skal flytte Parlamentet. Vi er alle sammen enige om, at det er en dum ordning, og den sag bør vi selvfølgelig rejse.

Der er jo en ret god chance lige nu. Der er faktisk en mulighed nu, fordi Tyskland og Frankrig ønsker en traktatændring. Og så er det jo lige præcis på det tidspunkt, man kan sige til Tyskland og Frankrig: Det er i orden, men så skal vi også have den her ting med.

Kl. 15:47

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det udenrigsministeren.

Kl. 15:47

Udenrigsministeren (Lene Espersen):

Min vurdering er som sagt, at det at rejse sagen på et tidspunkt, der ligger lige før et fransk præsidentvalg og parlamentsvalg, er helt og aldeles håbløst, og det kommer der ikke noget som helst godt ud af. Men Frankrig har været meget stålsat på – bl.a. på grund af den historiske betydning, det har – at holde fast i Strasbourg som hjemsted. Det er holdningen til det fra fransk side.

Det betyder så ikke, at vi ikke skal have øjnene åbne for, at man skal prøve at rejse det, hvis der viser sig en åbning på et tidspunkt. Men det er som sagt, synes jeg, kun, hvis det er produktivt i forhold til det, vi ønsker at opnå, nemlig at få sat en stopper for det fjollede rejsecirkus, der er i dag.

Men at gøre det som et slag i luften, der bare, om man så må sige, cementerer kløfterne imellem de to synspunkter, synes jeg er nyttesløst.

Kl. 15:48

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til udenrigsministeren. Så går vi i gang med ordførerrækken, og den første ordfører er hr. Flemming Møller som ordfører for Venstre.

Kl. 15:48

(Ordfører)

Flemming Møller (V):

Dette forslag om at pålægge regeringen snarest at stille forslag i Rådet om ændringer til Lissabontraktaten, således at Europa-Parlamentets rejsecirkus mellem Bruxelles og Strasbourg skal holde op, er for mig at se et fuldstændig overflødigt forslag.

Jeg skal dog starte med at erklære mig enig i, at det er en meget uhensigtsmæssig måde, man flytter frem og tilbage på. Det er både dyrt og besværligt og set med danske øjne på alle måder en dårlig idé, det er der vist ikke nogen her der er i tvivl om. Og derfor er der sådan set heller ikke så meget grund til at sende signaler ud om, at vi ønsker det ændret, for det ved alle.

Jeg er også enig med ministeren i, at det ikke er så enkelt at flytte rundt på, for når det er traktatfæstet, kræver det enstemmighed. Og det er jo sådan, at man i EU ganske godt kender den danske hold-

ning, så der er såmænd ikke så meget grund til at gøre opmærksom på den. Det er for mig at se ren signalpolitik. Når alle er enige om, at det skal holde op, så giver det jo ikke så meget mening, at Enhedslisten gerne vil sende det signal, at de mener, det skal holde mest op.

Jeg mener heller ikke, at forslaget medvirker til at begrænse mængden af cirkus i politik. Tværtimod har jeg nærmest på fornemmelsen, at det breder sig, også til det danske Folketing, og derfor kan Venstre altså ikke støtte det forslag.

Kl. 15:50

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Der er en kort bemærkning fra hr. Frank Aaen.

Kl. 15:50

Frank Aaen (EL):

Det der med cirkus i det danske Folketing kan jeg da kun skrive under på. Vi kan bare se på den debat, der lige har været her i 4 timer, og som man jo godt kan give den betegnelse, men så er der meget politik, der er cirkus.

Altså, når der nu i øjeblikket gennemføres forhandlinger om traktatændringer, når stop for det her vanvittige cirkus kræver en traktatændring, og når traktatændringer oven i købet ønskes af Frankrig og vi skal sige ja til deres ønske, hvis traktaten skal ændres, er der så noget bedre tidspunkt at foreslå, at en del af ændringen skal være, at det her tossede rejsecirkus bliver ophævet?

Kl. 15:51

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 15:51

Flemming Møller (V):

Ja, det er da rigtigt, at den debat, der var før, var underholdende, men det er jo ikke ensbetydende med, at det er cirkus. Den var faktisk meget meningsfuld efter min mening.

Men i øvrigt vil jeg sige, at fordi der er en forhandling om traktatændringer, er det jo ikke ensbetydende med, at man skal tage alle mulige ting op. Det er jo også, som ministeren netop gjorde opmærksom på, lige før et fransk præsidentvalg, og så er det måske ikke lige det rigtige tidspunkt at tage fat i det her. Der kunne man måske nok risikere, at nogen fik malet sig op i et hjørne i stedet for at være imødekomende. Det betyder meget med timing, og det her er jo nærmest forhandlingsstof.

Kl. 15:51

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Der er yderligere en kort bemærkning fra hr. Frank Aaen.

Kl. 15:51

Frank Aaen (EL):

Jo, men om 2 år er der et andet valg. Vi har selv valg hvert tredje år, så der er altid et valg, og det er der også jævnlige i Frankrig. Om det er til parlamentet eller til præsidentposten, så er der altid et valg på vej, og det gør jo, at man aldrig nogen sinde kan rejse spørgsmålet.

Så vil jeg sige, at ordføreren i sin ordførertale sagde, at det var et overflødigt forslag, fordi alle er enige om det. Må jeg lige minde om, at nogle gange er det, at alle er enige, ikke det samme, som at et forslag om at gøre noget ved det er overflødigt. Lad mig bare minde om, at alle partier er enige om, at landbrugsstøtten i EU skal afvikles, men den bliver aldrig afviklet. Tværtimod stiger den år for år. Det er jo et andet sted, hvor man siger, at det behøver vi ikke at snakke om, for det er alle enige i. Men det viser sig, at det aldrig nogen sinde kommer til handling, og det, vi foreslår, er, at der kommer lidt handling.

Kl. 15:52

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 15:52

Flemming Møller (V):

Det er rigtigt, at der altid kommer et valg igen. Men man kan være tættere på eller længere fra det, og derfor skal man time sin forhandlingsposition, så man får mest muligt ud af det.

Med hensyn til om det er overflødigt, når alle er enige, vil jeg sige, at det da er overflødigt at diskutere det her i det danske Folketing, når vi alle sammen er enige om, at det skal fjernes. Når vi har gjort opmærksom på, hvad vi ønsker, og i øvrigt er indstillet på at tage en forhandling, når lejlighed byder sig, så er der jo ikke så meget mere at diskutere.

Med hensyn til landbrugsstøtten er det jo på samme måde, nemlig at vi også er enige her, og derfor nytter det heller ikke noget, at man profilerer sig ved at mene, at man er mest imod landbrugsstøtten, når vi alle sammen er imod. Det er ikke et spørgsmål for Folketinget.

Men det er jo sådan, at i Europa-Parlamentet og i Europa i øvrigt er man ikke tilhænger af mindre landbrugsstøtte. Specielt på venstrefløjen er man meget modstander af at ændre på landbrugsstøtten.

Kl. 15:53

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er der en kort bemærkning fra fru Pia Adelsteen.

Kl. 15:53

Pia Adelsteen (DF):

Jeg kunne godt tænke mig at spørge Venstres ordfører, hvornår det rigtige tidspunkt så kunne være. For alt andet lige har vi været igen nem rigtig mange traktater, hvor det her har stået. Den seneste traktat har vi ikke engang fået lov til at stemme om i Danmark. På intet tidspunkt har man ligesom rejst sagen i Rådet, altså dér, hvor den skal rejses. Der har hr. Frank Aaen bestemt en pointe i, at det jo er vigtigt at rejse en sag. Da jeg blev politiker, fik jeg også vide, at det kunne jeg ikke gøre noget ved, for sådan plejer man at gøre. Jeg startede i et byråd, hvor man sagde: Vi plejer at gøre sådan. Så tænkte jeg, at det jo ikke var for at gøre, som vi plejer, at jeg var gået ind i politik; det var for at ændre nogle ting. Det er vel også det, man gør med at have en holdning.

Nu når der bredt set i Danmark er den holdning, at det altså er noget pjat – og i øvrigt har ikke kun Danmark, men også mange andre lande, den holdning – så bør da man arbejde for, at der skal gøres noget. Det eneste sted, arbejdet foregår, er i Rådet, så hvornår er det rigtige tidspunkt?

Kl. 15:54

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 15:54

Flemming Møller (V):

Det rigtige tidspunkt er i hvert fald ikke nu. Hvornår det kommer, tør jeg ikke sige, men det er på et tidspunkt, hvor man forhandler traktaten. Det er klart. Men med hensyn til det franske præsidentvalg vil jeg sige, at det har betydning i den her sag, og det har også en betydning, at man netop er indstillet på at køre den kommende, meget begrænsede traktatændring som en meget begrænset traktatændring. Så derfor vil det passe rigtig dårligt ind.

Kl. 15:55

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Der er yderligere en kort bemærkning fra fru Pia Adelsteen.

Pia Adelsteen (DF):

Men sådan som jeg hører svaret, er det, at det rigtige tidspunkt aldrig kommer. Det har aldrig været der, og det kommer aldrig. På trods af at et rigtig stort flertal mener, at det her ikke skal eksistere, så kommer det rigtige tidspunkt aldrig, og det har aldrig været. Så vi skal altså bare sidde og sige, at vi ingenting gør. Det kan jeg forstå ordføreren mener.

Kl. 15:55

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:55

Flemming Møller (V):

Jeg håber da ikke, at det aldrig kommer, men det er da klart, at en hvilken som helst dansk regering bør gribe muligheden, hvis der viser sig en mulighed for at ændre på det her, fordi der netop er opbakning hele vejen rundt til at få de her ting ændret. Det har jeg da tillid til at en hvilken som helst dansk regering vil gøre.

Kl. 15:55

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og den næste er fru Yildiz Akdogan som ordfører for Socialdemokratiet.

Kl. 15:56

Kl. 15:56

(Ordfører)

Yildiz Akdogan (S):

Jeg vil gerne starte med at sige, at vi i Socialdemokratiet heller ikke er tilhængere af, at Europa-Parlamentet har to hjemsteder. Det er blevet fremhævet af udenrigsministeren, og jeg vil egentlig gerne gentage det. Vi er ikke tilhængere af det rejsecirkus, der foregår. Det er økonomisk uhensigtsmæssigt, og det koster, som der blev sagt, 180 mio. euro. Det er også uhensigtsmæssigt ud fra en miljøtilgang. 19.000 t CO₂-udledning er i hvert fald ikke noget, vi synes er o.k.

Man kan sige, at man ville ønske, at tingene var anderledes, men når det er sagt, er det selvfølgelig også vigtigt at understrege og ikke mindst forholde sig til realiteterne. For en ting er ønsketænkning, noget andet er, hvad vi reelt kan gøre, og hvordan vi kan gøre det. Hvis vi ser på forløbet af den debat, der har været, kan vi jo se, at det ikke er en ny debat. Den har kørt i årevis, og igen er spørgsmålet så, hvordan vi bedst kan løse det.

I Socialdemokratiet mener vi, at det er bedst at inddrage vores dygtige europaparlamentarikere og støtte dem i arbejdet for en begrænsning af mødedagene i Strasbourg. Der er faktisk også allerede sket en forbedring, i form af at EU har skåret ned på rejserne. Europa-Parlamentet vedtog den 9. marts i år at reducere antallet af ture til Strasbourg fra 12 til 11 fra næste år. Selv om det er et lille skridt, er det trods alt et skridt i den rigtige retning.

Så i Socialdemokratiet er vi helt enige i, at det ikke er hensigtsmæssigt at have to hovedsæder, både et i Strasbourg og et i Bruxelles, men vi mener ikke, at løsningsforslaget anviser den rigtige fremgangsmåde, bl.a. på grund af timingen. Europa er i en historisk vanskelig situation, og fokus bør være på den fremtidige politiks indhold.

Desuden er der også tre faktorer, som man bør forholde sig til. Den ene er, at der i EU ikke er blevet åbnet op for en diskussion af den brede traktatændring. Det er kun en lille, målrettet traktatændring med henblik på at styrke medlemsstaternes finansielle stabilitet og mulighed for at skabe bæredygtig vækst. Den anden er, at planen med det europæiske rådsmøde den 24.-25. marts er, at det skal handle om, hvilken økonomisk politik der skal føres i medlemsstaterne. Den tredje er, at forslaget om ét hjemsted for Europa-Parlamentet

kræver konsensus blandt medlemslandene, og som det blev sagt tidligere, er Frankrig altså akilleshælen her. Lige nu med et fransk valg og en Le Pen, som stormer frem, er det måske ikke lige det, vi skal tage op her og nu.

Så hvis jeg skal konkludere på, hvor den socialdemokratiske gruppe står, så vil jeg sige, at vi altså mener, at det er vigtigt at forholde sig til den realitet, vi befinder os i. Vi synes, at man bør støtte europaparlamentarikerne i deres kamp mod det her flyttecirkus. Det er meget bedre end at slå ud i luften og bruge unødigt energi på noget, som vi alligevel ikke kan ændre.

Med de ord vil jeg sige, at vi fra Socialdemokratiets side ikke kan støtte forslaget.

Kl. 15:59

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er et par korte bemærkninger. Først er det hr. Frank Aaen.

Kl. 15:59

Frank Aaen (EL):

Jeg vil spørge: Gør det indtryk, når en talsmand for det franske udenrigsministerium hånligt siger til forslaget om at droppe det her rejsecirkus, at der ikke engang er nogen, der har rejst det i Rådet? Gør det ikke indtryk, at franskmændene med den arrogance, som franskmændene jo er verdensmestre i, når det passer dem, også kan bruge det i den her sag? Eller skulle vi måske lige sige, at selvfølgelig er det rejst, og at det kun er Frankrigs aldeles egoistiske holdning, der påfører både miljø og pengekasen en unødigt byrde?

Kl. 16:00

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Ordføreren.

Kl. 16:00

Yildiz Akdogan (S):

Jo, det gør indtryk, men som jeg også sagde i min indledning, kan vi sagtens se de problematikker, der er forbundet med at have to hovedsæder. Det er ikke den optimale løsning, men vi er også nødt til at forholde os til de realiteter, vi befinder os i her og nu, og de realiteter siger altså, at vi ikke kan rykke franskmændene her og nu, plus at vi befinder os i en meget, meget kritisk økonomisk situation i Europa. Spørgsmålet er, hvor vi kan bruge vores energi mest hensigtsmæssigt – på noget, vi ikke kan gøre noget ved, eller på noget, hvor vi faktisk kan have indflydelse, netop i forhold til den nye traktatændring, som bl.a. Tyskland og Frankrig foreslår?

Kl. 16:00

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Hr. Frank Aaen.

Kl. 16:00

Frank Aaen (EL):

Jo, det er korrekt. Europa har mange problemer. Vi mangler penge. Så kunne man jo spare 1,3 mia. kr. ved at stoppe det her cirkus. Vi har problemer med miljøet, som der skal gøres en indsats over for. Ved at træffe en beslutning på det her område vil der blive sparet 19.000 t CO₂ om året. Det var da også en gevinst at tage med, både økonomisk og miljømæssigt. Så problemerne i Europa taler også kun for at gøre det her.

Kl. 16:01

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Ordføreren.

Kl. 16:01

Kl. 16:04

Yildiz Akdogan (S):

Som jeg sagde, anerkender jeg den problematik, der er omkring det her rejsecirkus, og også de udfordringer, vi står over for. Men når det er sagt, er det altså også vigtigt at understrege, at vi støtter der, hvor vi ved det kan have en positiv effekt. Vi har faktisk set, at Europa-Parlamentet har været med til at rykke. Det tager lang tid, men de er med til at rykke. Der er allerede blevet sparet en dag. Det er ikke den helt store ændring, men det er i hvert fald en ændring og et skridt i den rigtige retning. Vi tror, at det rykker meget mere, hvis vi inddrager europaparlamentarikerne og støtter deres kamp for at afslutte det her rejsecirkus.

Kl. 16:01

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Så er der en kort bemærkning fra fru Pia Adelsteen.

Kl. 16:02

Pia Adelsteen (DF):

Jeg undrer mig bare over, at man ikke vil være med til at forsøge at få det her ændret. En ting er holdningen, men det er lidt gratis bare at sige: Vi er imod det her, men vi vil i øvrigt ikke arbejde for at gøre noget.

Ordføreren sagde, at man kunne ønske sig, at det var anderledes. Ja, det kan man, men man kan også prøve på at få det ændret. Jeg kan simpelt ikke forstå, at det er meget ømfindeligt for Socialdemokraterne, som i øvrigt i mange andre sager, bl.a. når vi taler reduktion af CO₂-udslip, er meget villige til at presse hårdt på og gå fra 20 til 30 pct. osv. Hvorfor vil man ikke være med til at presse på?

Kl. 16:02

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Ordføreren.

Kl. 16:02

Yildiz Akdogan (S):

Så har ordføreren ikke rigtig hørt efter, hvad jeg har sagt. Vi vil også gerne presse på, spørgsmålet er, hvor vi skal gøre det, og hvilke metoder og midler vi skal tage i brug. Det giver altså ikke mening bare at sige: Nu vil vi tage det op i Rådet. Det rykker ikke nogen steder. Vi ved, at det kan have betydning og effekt, hvis vi støtter Europa-Parlamentet i deres kamp, for det her er faktisk også en sag, som mange europaparlamentarikere er meget, meget interesseret i og obs på. Hvad med at støtte dem og få dem til at arbejde for det? Det har jo haft en positiv effekt. Det er blevet reduceret fra 12 til 11 dage. Det synes jeg også vi skal holde fast i.

Kl. 16:03

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Fru Pia Adelsteen.

Kl. 16:03

Pia Adelsteen (DF):

Der er ingen tvivl om, hvor det skal foregå, for det skal foregå i Rådet. Det er jo der, man skal rejse sagen. Men hvis man aldrig rejser sagen, kan jeg da måske godt forstå, hvis Frankrig læner sig tilbage og siger: Når der ikke er nogen, der tager sagen så alvorligt, så man overhovedet vil rejse den i Rådet, hvorfor skulle vi så ændre det? Der er jo ikke noget pres på Frankrig, overhovedet. Det er Socialdemokraterne så også med til at sige er o.k. Det er jo det, man siger. Jeg synes, at det er helt o.k., at man støtter europaparlamentarikerne, helt bestemt, selvfølgelig skal vi det. Det cirkus burde være stoppet for mange, mange år siden. Men hvorfor vil man ikke tage fat i hovedet i stedet for kun halen?

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Ordføreren.

Kl. 16:04

Yildiz Akdogan (S):

Jeg kan ikke forstå, hvordan ordføreren kan få det til at lyde, som om vi ikke støtter op omkring, at der skal ske noget her.

Som sagt: Parlamentet kan godt rykke her. Det er også vigtigt at holde fast i, at Frankrig også bør presses. Men der vil vi hellere have, at man netop prøver at overlade det til Parlamentet og ikke mindst befolkningen. Der er allerede 1 million borgere, der har skrevet under på, at de synes, det her rejsecirkus skal stoppe. Jeg tror på, at vi kan rykke meget mere, hvis vi også prøver at få civilsamfundet med på det. Jeg er slet ikke i tvivl om, at hvis befolkningen i Frankrig måske også pressede på, kunne det godt være, at der ville ske et ryk.

Men igen: Vi står over for et valg i Frankrig, og det er en meget kritisk situation, vi befinder os i generelt i Europa. Vi ved godt, at lige nu er det ikke der, hvor fokus ligger. Skulle vi ikke spare kræfterne og prøve at rykke der, hvor vi ved det kan have en betydning, og hvor Danmark kan spille en meget, meget vigtig rolle?

Kl. 16:05

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Tak til ordføreren. Den næste i ordførerrækken er fru Pia Adelsteen fra Dansk Folkeparti.

Kl. 16:05

(Ordfører)

Pia Adelsteen (DF):

Der skal ikke være nogen tvivl om, at vi i Dansk Folkeparti bakker op om forslaget. I traktaterne, de forskellige traktater, vi nu engang har haft gennem mange år, står der, at der skal være de her 12 plenarforsamlinger i Strasbourg, og det gør så, at man bruger omkring 1,4 mia. kr. hvert år. Man har 6-7 store lastbiler til at transportere ting frem og tilbage mellem de her to steder, Bruxelles og Strasbourg, det koster en masse på miljøet, det koster en masse tid, og den helt almindelige logik er jo egentlig, at det bare burde stoppe.

Så ligger der selvfølgelig nogle franske ønsker om, at det skal være sådan, som det er, og det er jo også derfor, det står i traktaten. Men jeg synes bestemt, at forslagsstillerne har en pointe, når man samtidig ved, at det lige nu er Tyskland og Frankrig, der ønsker en traktatændring, altså at der er en åbning i traktaten, og at man så bruger den lejlighed til at presse på. Hvis man ikke presser, får man altså ingenting ændret.

Når man sådan hører ordførertalerne, og det kommer nok til at vare ved efter den her tale også, hører man, at alle jo er enige om, at det her er et flyttecirkus, og at det burde stoppe, men man har altså åbenbart ikke tænkt sig at gøre noget ved det.

Nu har Europa-Parlamentet selv taget initiativ til at gå fra 12 til 11 samlinger eller har i hvert fald samlet to af plenarmøderne, så det kun bliver til én rejse til Strasbourg, men Frankrig har med det samme meddelt, at de så vil trække Europa-Parlamentet for EU-Domstolen, fordi de mener, det er et traktatbrud. Så kan man jo spørge ministeren, om man så vil sende Danmarks bidrag til sådan en domstols-sag af sted, for det synes da jeg er væsentligt, selvfølgelig også hvad der skal stå i det, men hvis vi alle sammen er enige, kan det vel heller ikke være det store problem.

Jeg synes faktisk, det er fint, at man tager den her sag op, det synes jeg. Det er godt nok tit, vi diskuterer flyttecirkus – eller tit og tit, men det kommer da op med jævne mellemrum – og jeg synes, det er problematisk, at der ikke bliver gjort noget. Det er problematisk, at man ikke tager det op i Rådet, og jeg synes, det er synd, at man ikke

gør det ved en lejlighed, hvor der alligevel er en åbning, og hvor man måske kunne få presset noget igennem.

Men vi støtter det i hvert fald i Dansk Folkeparti.

Kl. 16:07

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Tak til ordføreren, der er ikke nogen, der har bedt om korte bemærkninger. Den næste er fru Pia Olsen Dyhr fra Socialistisk Folkeparti.

Kl. 16:07

(Ordfører)

Pia Olsen Dyhr (SF):

SF er og har længe været en stor modstander af Europa-Parlamentets rejsecirkus mellem Bruxelles og Strasbourg. Vi har både været det i Folketinget, og vi har også arbejdet for det i Europa-Parlamentet, for omkostningerne forbundet med Europa-Parlamentets plenarforsamlinger i Strasbourg er ikke bare en belastning for miljøet i forbindelse med det enorme CO₂-udslip, det kræver at fragte politikere, medarbejdere og dokumenter fra Bruxelles til Strasbourg, men det er også en unødvendig stor økonomisk belastning for EU. At betale 180 mio. euro for at fragte europaparlamentarikere og assistenter, og hvad der ellers hører til, fra Bruxelles til Strasbourg er fuldstændig horribelt, for ikke at tale om et unødvendig stort besvær, der bydes politikere og medarbejdere i Europa-Parlamentet.

Så alt taler for indholdet i Enhedslistens forslag, hvis jeg alene skulle forholde mig til det. Men det er jo ikke kun det, vi skal forholde os til. Vi er også nødt til at forholde os til den politiske virkelighed, som forslaget skal indgå i, og den aktuelle situation, og der er intet i øjeblikket, der tyder på en større traktatændring, som forslaget kan sættes i forbindelse med, tværtimod. Det, der skete i forbindelse med ændringsforslaget til traktaten om krisemekanismen, blev jo netop en lille traktatændring, som forholdt sig isoleret til den del, og der var ingen ønsker fra nogen om at åbne en større diskussion af det. Så jeg tror desværre, vi må se i øjnene, at en afvikling af det såkaldte rejsecirkus i Europa-Parlamentet vil kræve lange og seje forhandlinger med franskmændene på flere politiske niveauer.

Stemningen i Europa-Parlamentet er heldigvis ved at vende, efter at man i mange år har været passive modstandere af rejsecirkuset, til, at flere og flere klart udtrykker deres utilfredshed i fuld åbenhed. Den utilfredshed synes jeg selvfølgelig vi skal bakke op om, og jeg er derfor også af den overbevisning, at hvis en traktatændring skal have en gang på jorden, skal den ikke komme i form af at snigløbe franskmændene på et rådsmøde, men gennem den modstand, som jævnt og stigende og måske mest hensigtsmæssigt kommer fra Europa-Parlamentet selv, og det folkelige pres skal også komme via Europa-Parlamentet.

Derfor kan vi ikke støtte Enhedslistens forslag, selv om vi egentlig er helt enige med Enhedslisten om indholdet.

Kl. 16:10

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Tak til ordføreren. Der er ingen, der har bedt om korte bemærkninger, så vi går videre til fru Helle Sjelle fra Det Konservative Folkeparti.

Kl. 16:10

(Ordfører)

Helle Sjelle (KF):

Ja, det er jo ikke nogen ny problemstilling, som Enhedslisten sætter fokus på her i dag, tværtimod har vi her i Folketinget drøftet spørgsmålet om Europa-Parlamentets placering mange gange igennem årene, og derfor virker det også, som om der er stor enighed blandt partierne: Rejsecirkuset er spild af ressourcer, og det er også kommet frem under de talrige debatter.

Når det omfattende rejsecirkus ikke bare kan ændres med et snuptag, skyldes det jo, at den todelte placering af Europa-Parlamentet er nedskrevet i traktaten. Det bør selvfølgelig ikke afholde os fra aktivt at forsøge at ændre forholdene, men det bør kalde på lidt realitetssans. Forståelsen for forholdene i EU er et element, som desværre har manglet blandt nogle af partierne her i dag. De foregående talere har fremhævet utallige problemer ved rejseriet, og jeg skal blot følge det samme og nævne et par stykker.

For det første er ikke nogen tvivl om, at det er spild af penge. Parlamentet bruger en stor del af sit budget på at flytte frem og tilbage. Det er uforholdsmæssigt mange penge at bruge på at flytte. Tag er man i betragtning, at vi står midt i en økonomisk krise, er det her ressourcespild jo helt uforståeligt.

For det andet er det besværligt og upraktisk for parlamentarikere og deres medarbejdere at rejse frem og tilbage. Som flere også har henvist til, viser en undersøgelse blandt ansatte ved Parlamentet, at 90 pct. helst var alt rejseriet foruden.

For det tredje har vi i Europa et stort ansvar for at være miljøbevidste. Set i det lys er det et helt forkert signal at sende, når vi overbelaster klimaet med al den forurening, som rejseriet også medfører. Det utvivlsomt største problem med rejsecirkuset er dog, at det fjerner fokus fra de udfordringer, som EU egentlig står over for. Vi burde ikke stå her og snakke om, hvorvidt man skal rejse eller ej, det er en fejlprioritering og spild af vores tid. I stedet burde vi f.eks. diskutere, hvordan EU skal håndtere Libyen og de flygtningestrømme, som uundgåeligt vil ramme de europæiske grænser. Diskussionen om Europa-Parlamentets rejseri har for længst opbrugt sin opmærksomhedskvot.

Derfor er det også vores holdning, at Europa-Parlamentet kun bør have et hovedsæde, nemlig i Bruxelles. Det vil løse de økonomiske, praktiske og miljømæssige problemer, som rejseriet forårsager, og dermed styrke Parlamentets legitimitet. Jeg ved, at regeringen og udenrigsministeren har gjort sin og Danmarks holdning helt klar over for vores europæiske kollegaer, og derfor er der ikke meget mere, vi kan gøre lige nu, men naturligvis vil jeg gerne fremhæve, at vi skal være parate til at støtte tiltag, der kan sætte en stopper for det her rejseri. Enhedslistens forslag kan vi dog ikke støtte her i dag.

Kl. 16:13

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Tak til ordføreren. Vi går videre til den næste. Det er hr. Niels Helveg Petersen fra Det Radikale Venstre.

Kl. 16:13

(Ordfører)

Niels Helveg Petersen (RV):

Det er for Det Radikale Venstre selvindlysende, at Europa-Parlamentet burde have et hjemsted og kun et. Ikke mange enkeltsager har vel i EU's historie været diskuteret så intenst som netop den kostbare, besværlige og urimelige traktatbestemmelse om flere hjemsteder for Europa-Parlamentet. Europa-Parlamentet selv har jo diskuteret det ved utallige lejligheder. Blandt europaparlamentarikerne er der et tårnhøjt flertal for, at de kun burde have et sted at mødes.

Det er ikke lykkedes for Europa-Parlamentet. Der er overvældende fransk modstand. Jeg kan da også fortælle, at jeg personligt, både i min tid som kabinetschef i Europa-Kommissionen og som udenrigsminister, på min krop har følt det urimelige i disse flere hjemsteder. Senest under konventet, der forberedte, hvad der nu hedder Lisabontraktaten, blev der gjort et forsøg på at ændre traktaten på dette punkt. Det lykkedes ikke. At stille et forslag i Rådet nu ville være et slag i luften. Der er ingen grund til, at Danmark skal bruge kræfter på et helt nytteløst slag i luften. Hvis der opstår situationer, hvor man realistisk kan gøre sig håb om at ændre dette, skal vi selvfølgelig være der som søm og udnytte muligheden.

Kl. 16:14

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Tak til ordføreren. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Frank Aaen.

Kl. 16:15

(Ordfører for forslagsstillerne)

Frank Aaen (EL):

Ja, det er lidt besynderligt at stå her og sige tak til regeringen og til samtlige partier for deres fremragende argumentation imod Europa-Parlamentets rejsecirkus og så også at kunne konstatere, at der ikke er et eneste parti, der støtter Enhedslistens forslag om at gøre noget ved det. Det er jo lidt af et paradoks.

Som EU-modstander kan jeg sige, at jeg jo kunne være glad for, at rejsecirkuset bare fortsætter, for der er ingen tvivl om, at ude i forsamlingshusene er det her jo noget, som folk en gang imellem snakker om og synes, at det er et godt eksempel på bureaukratiet i EU, at det er fuldstændig håbløst, og at det oven i købet er håbløst at komme af med. Men så kynisk er jeg dog ikke i min politiske tankegang, at jeg synes, det er klogt at lade det rejseri fortsætte. Det er enormt dyrt, og til dem, der ikke lige har en eurolommeregner i baglommen, er det da et tal, der er blevet nævnt af nogle stykker, og det svarer til 1,3 mia. kr. Det er upraktisk. Der er jo ingen tvivl om, at Europa-Parlamentets produktivitet – hvis man kan tillade sig at bruge det ord om et parlament – jo forringes af, at de skal ud at køre i lastbil, bus og tage med fly de der nu 11 gange om året for at kunne passe deres arbejde. Det er dårligt for miljøet. Det koster 19.000 t CO₂ at have det cirkus kørende.

Så hørte jeg under debatten, at man sagde, at det er noget, Europa-Parlamentet skal tage op. Jamen det har de jo gjort. Det er jo dem, der har sørget for at få sat fokus på nogle af de her tal og facts. Men når man så laver en undersøgelse blandt Europa-Parlamentets medlemmer og sekretærer, der arbejder i Parlamentet, og spørger: Synes I, det vil være en god idé at droppe rejseriet til Strasbourg? så siger 91 pct., at de synes, det er en rigtig god idé. Ja, Sverige har sådan nogle Gaddafilignende tal for deres stemmeafgivning. Der er hundrede procents enighed om, at det her skal stoppe. Og hvad der måske er overraskende, er, at når man spørger franskmændene i Parlamentet, er det 73 pct., der svarer, at det her må stoppe.

Så der er altså massiv, bred enighed om det. Så må man jo spørge, hvorfor det ikke bliver gennemført. Jamen det gør det jo ikke, fordi Europa-Parlamentet ikke engang har autoritet til at kunne bestemme sit eget mødested. Det er også en underlig ting, at man har et parlament, som ikke kan bestemme, hvorhenne det vil mødes, men i en traktat, de ikke kan ændre på, bliver tvunget til at holde deres møder bestemte steder på bestemte tidspunkter.

Det er også derfor, det er underligt at skulle høre, at det her tidspunkt ikke lige er det rigtige. For det eneste rigtige tidspunkt er, når man er ved at ændre i traktaten, og når man oven i købet er ved at ændre traktaten på grund af finansielle problemer, må det da være helt oplagt at komme og sige: Jamen her er 1,3 mia. kr. til at hjælpe på problemerne. Men nej, det må endelig ikke blandes sammen, det her rejseidioti er det vigtigst at man bare gør til det mindst mulige, som så i øvrigt er en stor sag, nemlig ændringen vedrørende styring af finanserne i Europa.

Så jeg vil sige, at det er stærkt utilfredsstillende, at man, når man oven i købet har lejlighed til at kunne gøre det, så ikke engang gør det, men afviser et forslag om at pålægge regeringen at bruge den her anledning til det. Og der blev sagt, at det kommer som en tyv om natten, men det mener jeg jo ikke det gør. Det er jo en diskussion, der har været ført i lang, lang tid i Europa-Parlamentet, i de enkelte lande, det er en velkendt problemstilling, og selvfølgelig kan regeringen da lægge den på bordet og sige, at den også synes, at den helt åbenlyse fejl ved EU-traktaten bør rettes, når muligheden er der.

Jeg synes, at selv om det kun bliver til et spørgsmål om, at man får en debat om det i Rådet, ville det under alle omstændigheder være fint, hvis man kunne lukke munden på den franske embedsmand fra deres udenrigsministerium, når han håner dem, der gerne vil ændre på det her rejseri, ved at sige, at det spørgsmål aldrig nogen sinde har været rejst. Jamen altså, det må vi da i hvert fald have sikret ikke gentager sig en anden gang.

Men altså desværre er vi ude i noget med en sag, som bliver debatteret rigtig mange gange, hvilket flere har sagt, men som ikke bliver ændret. Hvor mange gange har vi ikke diskuteret de mange fejl i EU's regnskaber; alle de uregelmæssigheder, der år efter år kan konstateres, når revisorerne kigger på EU's regnskaber, er også noget, vi taler om år efter år, men der sker meget lidt. Når vi snakker landbrugsstøtten afskaffelse, er det noget, der bliver talt om år efter år, og der går det modsat, for landbrugsstøtten fra EU vokser, og her, hvor det drejer sig om noget, som stort set alle er enige om, sker der heller ingenting. Det er skammeligt, og man skal være – indrømmet – en meget, meget kynisk EU-modstander for at sige, at her er et af de mere folkelige, måske halvplatte argumenter.

Jeg synes, det her er noget, som alle – både modstandere og tilhængere af EU – ikke bare burde snakke om, men gøre noget ved.

Kl. 16:21

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Tak til ordføreren.

Da der ikke er flere, som har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Europaudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

13) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 6:**Forslag til folketingsbeslutning om hurtigst muligt at trække Danmarks og NATO's tropper ud af Afghanistan.**

Af Frank Aaen (EL) m.fl.

(Fremsættelse 28.10.2010).

Kl. 16:21

Forhandling

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Forhandlingen er åbnet. Udenrigsministeren.

Kl. 16:21

Udenrigsministeren (Lene Espersen):

Enhedslisten har igen i år fremsat forslag til folketingsbeslutning om hurtigst muligt at trække de danske tropper og NATO's tropper hjem fra Afghanistan, om at øge den civile indsats i landet og om at etablere freds- og forsoningsaftaler. I beslutningsforslaget foreslås også en international fredsbevarende styrkeindsats.

Debatten i dag kommer på et tidspunkt, hvor regeringen, Dansk Folkeparti, Socialdemokraterne, Radikale Venstre og Liberal Alliance har indgået et bredt forlig om Helmandplanen for 2011 og 2012. Helmandplanen er kommet på plads på baggrund af tætte og konstruktive drøftelser med forligskredsen. Forligspartierne har vist stor ansvarlighed og vilje til at træffe de nødvendige beslutninger i planlægningen af den danske indsats. Der er hermed på tværs af Folketinget fortsat bred politisk opbakning til vores indsats i Afghanistan.

Det er vigtigt både i forhold til de danske soldater og til den indsats, de yder, og det er vigtigt for vores internationale omdømme som ansvarligt medlem af NATO og FN.

Jeg er fortsat af den overbevisning, at Enhedslistens forslag hviler på forkerte præmisser. Vi har i de sidste år prioriteret den civile indsats højt – den indsats, som Enhedslisten nu foreslår, at vi skal fokusere på. Med Helmandplanen for 2011 og 2012 er vi netop blevet enige om at øge vores udviklingsbistand til Afghanistan med 100 mio. kr. over 3 år, nemlig fra 2011 til 2013. Dermed bliver Afghanistan den næststørste modtager af dansk udviklingsbistand.

Vi ved alle, at et stabilt Afghanistan bedst sikres ved at have en regering på plads, ved at der er en nogenlunde fungerende stabstruktur, og ved at befolkningen tilbydes rimelige levevilkår. Tilskyndelserne til at tilslutte sig oprørerne mindskes, hvis regeringen leverer resultater. Derfor er størstedelen af den danske bistand fordelt gennem afghanske institutioner, således at afghanerne selv får ejerskab og selv kan varetage regeringsudøvelsen og udviklingen fremadrettet. Hermed er vi med til at skabe forudsætningerne for stabilitet og for et bæredygtigt og suverænt Afghanistan, der selv kan sikre sig mod terrorisme.

For så vidt angår Enhedslistens forslag om freds- og forsoningsaftaler, er jeg i princippet enig, men jeg må konstatere, at forslaget er overflødigt, for arbejdet er allerede i gang og har været det længe. Vi giver også fra dansk side støtte til forsoningsprocessen ved at bidrage til den internationale reintegrationsfond og til aktiviteter, der fokuserer på Helmandprovinsen, for vi skal naturligvis medvirke til, at flere afghanere skal bevæge sig væk fra vold og ustabilitet og i retning af et flertal, som ønsker fred og udvikling. Men støtten skal naturligvis leveres på den betingelse, at de giver afkald på vold, tager afstand fra terrorisme og respekterer den afghanske forfatning, herunder ikke mindst de rettigheder, den giver den afghanske befolkning. I forhold til forsoningsprocessen er det vigtigt, at vi er realistiske i vores forventninger om fremskridt. Vi står ikke umiddelbart foran et gennembrud.

Afghanistan er nu den næststørste modtager af dansk udviklingsbistand. Enhedslisten overser, at en forudsætning, for at vi kan yde den bistand, er tilstedeværelsen af ISAF-tropperne, for selv om der er fremskridt i Afghanistan, er der fortsat lang vej endnu. Men det er samtidig klart, at det er vigtigt med klare perspektiver for vores indsats. Det er jo derfor, at den afghanske regering og det internationale samfund på NATO-topmødet i Lissabon i november 2010 blev enige om en plan for afghansk ansvarsoverdragelse. Ifølge den plan vil afghanerne ved udgangen af 2014 selv overtage det fulde sikkerhedsansvar i Afghanistan. Regeringen og forligspartierne er set i det lys blevet enige om, at Danmark ved udgangen af 2014 ikke længere har kampenheder i Afghanistan.

Med Helmandplanen er vores fokus fremadrettet nu på, hvad der skal nås, for at ansvaret på bæredygtig vis kan overdrages til afghanerne, for det er klart, at hvis vi bare slap tøjlerne nu, ville det have fatale konsekvenser, for afghanerne er ikke klar endnu. Det er derfor, at hovedprincipperne i Helmandplanen for 2011 og 2012 er omlægning og kapacitetsopbygning med henblik på at skabe fundamentet for en bæredygtig ansvarsoverdragelse til afghanerne.

Når vi frem mod 2014 i stigende grad træder i baggrunden, er vi nødt til at sikre, at afghanerne har de nødvendige kapaciteter. Det gælder inden for sikkerhed, hvor vi gennem kampgruppen og vores polititræning er med til at uddanne de afghanske sikkerhedsstyrker, så de selvstændigt kan varetage landets sikkerhed, men det gælder i høj grad også i forhold til udviklingsbistanden. Ambitionen er et stabilt Afghanistan, der har en nogenlunde fungerende stabstruktur, og som giver mulighed for sin befolkning. Det er også den bedste forsikring mod tilbagefald i Afghanistan.

Kl. 16:26

Enhedslisten overser med forslaget om at erstatte ISAF med en FN-styrke, at ISAF faktisk er indsat på mandat fra FN. Forslaget er også ude af trit med virkeligheden, for med planerne for ansvarsoverdragelsen er vi nu for alvor på vej mod en afghanisering af samfundet. Det er afghanerne selv, der skal løfte ansvaret, også sikkerhedsansvaret. Derfor skal vi ikke udskifte en international styrke med en anden. I stedet skal vi hjælpe med at styrke og dygtiggøre de afghanske sikkerhedsstyrker.

Med Helmandplanen er regeringen og forligspartierne nået til enighed om, at omlægningsprocessen fra kamp- og partnerrollen til trænings-, uddannelses- og rådgivningsrollen skal igangsættes allerede nu og skal intensiveres i løbet af 2011 og 2012. I takt med at indsatsen med at træne, uddanne og rådgive de afghanske sikkerhedsstyrker øges, vil de danske soldater helt i tråd med den danske Afghanistanstrategi for 2008-2012 træde gradvis i baggrunden og lade de afghanske styrker gå forrest. Det afgørende er jo, at de afghanske soldater dygtiggøres og sættes i stand til selv at overtage ansvaret.

Omlægningen muliggør gennemførelsen af en mindre reduktion af det samlede danske styrkebidrag i 2011 i størrelsesordenen 30 soldater, og i andet halvår af 2012 gennemføres en yderligere reduktion af det samlede danske styrkebidrag ned til ca. 650 personer. Dermed er der lagt helt klare planer for udviklingen i den danske militære indsats i Afghanistan.

Vi er alle enige om, at de danske soldater ikke skal blive en dag længere i Afghanistan, end det er nødvendigt. Og den dag rykker stadig nærmere. Det er vores klare vurdering, at der er tale om bæredygtige justeringer, der understøtter den overordnede målsætning for transitionen, nemlig at give afghanerne øget ansvar. Jeg skal på denne baggrund og på regeringens vegne opfordre til, at nærværende beslutningsforslag afvises.

Kl. 16:28

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Der er et par korte bemærkninger. Først er det fra hr. Frank Aaen.

Kl. 16:28

Frank Aaen (EL):

Der er lige kommet en bog fra professor Mikkel Vedby Rasmussen, der er leder for Center for Militære Studier, og han konkluderer i sin bog »Den gode krig?«, at krigen har været god for Taleban, selv om bevægelsen har lidt store tab. Det er i dag umuligt at forestille sig en fremtid i Afghanistan uden Taleban. Giver den konklusion ministeren anledning til at overveje, om den måde, som krigen i Afghanistan har været ført og føres på, har været en succes?

Kl. 16:28

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Ministeren.

Kl. 16:28

Udenrigsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige, at noget af det, som Mikkel Vedby Rasmussen har fat i i sin bog, jo netop er, at der skal være en strategi for indsatsen. Danmark er faktisk et af de få ISAF-lande, der har haft en langsigtet strategi for indsatsen i Afghanistan, nemlig strategien for 2008-2012. Den er nøje afstemt med Afghanistan, med NATO og det internationale samfunds planer.

Jeg tror også, at det er meget væsentligt at få sagt, at udviklingsbistanden jo ikke skal vurderes på, hvor mange flag man sætter på en eller anden bygning. Danmark er rent faktisk et af de få lande, der opfylder målsætningen om, at mindst halvdelen af den internationale bistand til Afghanistan skal gives direkte til afghanerne og dermed anvendes i overensstemmelse med afghanernes egne prioriteter. Det er den eneste måde, man kan sikre en bæredygtig udvikling i Afgha-

nistan på, og derfor synes vi, at det er forældet, hvis man tror på, at måden, man skal måle det på, er, hvor mange bygninger der har et dansk flag og dansk ledelse. Det har ikke været formålet.

Den danske støtte har bidraget til, at Helmand nu har 115 fungerende skoler, 100.000 studerende modtager undervisning, heraf godt 24.000 piger. Det er et stort fremskridt sammenlignet med 2001, hvor ingen piger gik i skole. Der var 5.200 piger, der gik i skole i 2005 og 13.000 i 2007. Så det går fremad. Men det er selvfølgelig klart – og det vil jeg gerne understrege – at der skal stor risikovillighed til, når man er i et land, der er så skrøbeligt som Afghanistan. Men det er altså ikke et argument for at stoppe vores bistand.

Kl. 16:30

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Hr. Frank Aaen.

Kl. 16:30

Frank Aaen (EL):

Et af kritikpunkterne i bogen »Den gode krig?« er, at man har vekslet imellem forskellige målsætninger, herunder altså også har prioriteret forkert, men det var jo ikke det, jeg spurgte til f.eks. omkring udviklingshjælp. Jeg spurgte til det med Taleban, for jeg har forstået, at selv om der har været mange forskellige målsætninger, har det været en gennemgående målsætning, hvis der har været nogen, at bekæmpe Taleban, og her er konklusionen altså, at Talebans store tab til trods har det været en god krig for Taleban. I 2001 var bevægelsen miskrediteret af den brutale håndtering af regeringsansvaret og samarbejdet med fanatikere i Al-Qaeda, men nu er de tilbage på banen. Er det en succes for dansk deltagelse i krigen i Afghanistan, eller er det en måde at konstatere en fiasko på?

Kl. 16:31

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Ministeren.

Kl. 16:31

Udenrigsministeren (Lene Espersen):

Der er ingen tvivl om, at Taleban og de øvrige grupper i det afghanske samfund, som forsøger at bekæmpe ISAF-styrkerne og skabe uro og også angribe regeringen, har været en meget stor udfordring. Jeg synes nu, på trods af de meget vanskelige udfordringer, det er at føre guerillakrig mod Taleban-typerne, at det er lykkedes for ISAF's styrker i meget høj grad at være med til at presse Taleban, men det er selvfølgelig klart, at der stadig væk er meget lang vej endnu, før de er endelig bekæmpet.

Noget af det, som jeg faktisk synes er noget af det meget befriende ved de beslutninger, som vi også har været med til at træffe, har jo netop været, at man skulle indlede en forsoningsproces, for talebanere er jo ikke ens. Der er nogle ekstremistiske typer, som skal retsforfølges og stoppes, men der er også masser af almindelige mennesker, der måske først og fremmest har valgt Taleban, fordi de var de eneste, der kunne hjælpe dem til at få noget at leve af. Alle disse almindelige mennesker, der ikke er hardcore-talebanere, men som nærmere er det, man kalder 5 dollar- eller 10 dollar-talebanere, og som er til at overbevise om, at de ikke skal være det længere, skal man selvfølgelig favne og give plads til som led i en national forsoningsproces. Det kunne man måske have ønsket var startet noget tidligere, men ikke desto mindre er den proces i gang, og det synes jeg er vigtigt.

Kl. 16:33

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Tak til udenrigsministeren. Så går vi i gang med ordførerrækken, og den første er hr. Michael Aastrup Jensen fra Venstre.

(Ordfører)

Michael Aastrup Jensen (V):

Ganske sympatisk, men ikke særlig realistisk. Så kort kan det siges, for hvor ville verden dog være et dejligt sted at leve, hvis blot de fundamentalistiske krigere stak en blomst i geværløbet og opgav deres kamp for sharia. Det gør de desværre ikke, og derfor har dette beslutningsforslag ikke særlig meget med virkeligheden at gøre. I den virkelige verden forholder tingene sig ganske anderledes, og det er åbenbart en verden, der befinder sig meget langt væk fra Enhedslistens partikontorer.

Jeg har selv haft det privilegium at besøge Afghanistan, at tale med de almindelige afghanere og hilse på vores udsendte tropper, der gør en fremragende indsats. Det overordnede budskab fra Afghanistan er, at det ikke er nemt, men at det absolut går den rigtige vej. Det går den rigtige vej, fordi vi er til stede, fordi vi er med til at presse Taleban, fordi vi er med til at beskytte den række af initiativer, som det internationale samfund har sat i gang, og fordi vi er med til at uddanne morgendagens garanti for et stabilt og sikkert Afghanistan. Alt i alt gør vi en forskel. Og når jeg siger »vi«, mener jeg selvfølgelig først og fremmest vores udsendte soldater.

Uden deres arbejde, deres gejst og deres ønske om at gøre en forskel, ja, da kunne vi meget vel blot pakke sammen og rejse hjem. Men at pakke sammen og rejse hjem nu, midt i den vigtigste danske mission nogen sinde, ville være fatalt. Det ville være fatalt for de lærerstuderende, jeg havde fornøjelsen af at tale med på deres seminarium i Lashkar Gah, fatalt for de mere end 2 millioner piger, der er kommet i skole siden Talebans fald, og fatalt for de tusinder af kvinder, der i dag kan engagere sig i deres landsbyers ve og vel. Alting ville have været så meget lettere, hvis fundamentalisterne løb hjem til deres såkaldte skoler, eller endnu bedre: hvis de opgav deres formørkede syn på tilværelsen og ikke mindst på kvinder. Men det gør de ikke.

Beviset finder vi i Pakistan. Her troede regeringen at den kunne handle med dem. Det kunne den pakistanske regering også godt, men fundamentalisterne kunne ikke nøjes med den finger, som den pakistanske regering havde rakt dem, de rev hele armen af, og inden vi fik set os om, stod de og deres krigere et par hundrede kilometer fra hovedstaden og ikke mindst fra det pakistanske atomvåben.

Enhver forhandling kræver en god forhandlingsposition. Overlader vi det afghanske folk til fundamentalisterne og en håndfuld FN-soldater, sætter vi dem i den værst tænkelige forhandlingssituation.

I Venstre bakker vi fuldt op om den brede aftale, vi netop har indgået med en række af Folketingets partier, en aftale, hvor vi arbejder hen imod en overdragelse af Afghanistan til afghanerne, ikke til fundamentalisterne. Venstre kan således ikke støtte dette beslutningsforslag.

Jeg skal desuden fra den konservative ordfører, hr. Helge Adam Møller, da han er til præsidiemøde, på hans partis vegne sige, at De Konservative helt og aldeles afviser Enhedslistens forslag.

Kl. 16:36

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Der er et par korte bemærkninger til ordføreren. Den første er fra hr. Frank Aaen.

Kl. 16:36

Frank Aaen (EL):

Det er jo det glansbillede, som vi har hørt fra regeringen og regeringspartierne i årevis: hu hej, hvor det går, stor succes. Så står jeg her med en helt frisk bog, der konkluderer, hvad der er sket, hvad der er kommet ud af krigen. Jeg tager et andet citat:

Krigen i Afghanistan tegner til at blive et nederlag for NATO-styrkerne. De mål, som Danmark og dets allierede satte sig i 2006, vil ikke blive nået i 2014.

Det er altså ikke en eller anden venstreorienteret marxistisk analyse. Det er en professor, der er chef for Center for Militære Studier, som regeringen jo selv ofte bruger til at indsætte i udvalg og som ekspert. Jeg synes, det er fint, men det er altså konklusionerne af hans arbejde. Gør det ikke indtryk?

Kl. 16:37

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Ordføreren.

Kl. 16:37

Michael Aastrup Jensen (V):

Det, der gør indtryk på mig, er, at vi havde en situation efter 11. september 2001, hvor terrorister brugte afghanske terrorleje til at lave angreb på vestlige mål. Derfor var det også et krystalklart FN-mandat, der åbnede op for den operation, der stadig væk er i gang, og som jo også er i gang på en måde, sådan at det er i et nært samarbejde med den afghanske regering ifølge Kabulaftalen og ikke mindst også det, man besluttede i Lissabon på NATO-topmødet. Så nu er vi i en situation, hvor vi taler med afghanernes demokratiske regering, sådan at der kommer en overdragelse i løbet af 2014, så det er afghanerne, der overtager den overordnede sikkerhed selv, og vi er jo allerede godt i gang med den transformation. Det er fakta.

Så kan det da godt være, at der i løbet af den proces er gjort forskellige fejltrin. Det sker desværre en gang imellem, men det overordnede mål er jo stadig væk det samme, nemlig at afghanernes sikkerhedsstyrker skal bygges op, så de kan håndtere sikkerheden selv over for terrorister som f.eks. Taleban.

Kl. 16:38

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Hr. Frank Aaen.

Kl. 16:38

Frank Aaen (EL):

Så fik vi igen sådan en glansbillededælgning af udviklingen, som regeringen har bildt sig selv ind, men det spørgsmål, jeg har stillet, svarer ordføreren ikke på.

Gør det ikke indtryk, når nu en professor konkluderer, at de mål, Danmark og NATO har sat sig, ikke vil blive nået, og at Taleban er på vej tilbage? De var faktisk slået ud i 2001, men nu er de tilbage på banen igen. Det er analysen, som laves på et center, der ikke har andet arbejde end at studere, hvordan det går militært. Hvorfor bliver man bare ved med at holde den samme tale, når konklusionen er den modsatte, når virkeligheden fremlægges i et studium? Jeg mener, at det jo næsten er en forbrydelse bare at fortsætte krigen ud ad samme spor, som man har lagt ud, når man så klart får at vide, at det står til at blive endnu en fiasko.

Kl. 16:39

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Ordføreren.

Kl. 16:39

Michael Aastrup Jensen (V):

Hr. Frank Aaen var desværre ikke en del af den delegation fra Udenrigspolitisk Nævn, som her for kort tid siden var i Afghanistan og ikke mindst i Helmandprovinsen og med deres egne øjne, inklusive undertegnede, så de store fremskridt, der er sket. Vi talte både med almindelige afghanere og med provinsregeringen, som klart fortalte, at Taleban er kommet i knæ, og at vi nu er i en situation, hvor vi er ved at bygge hele provinsen op, som den aldrig er set før. Det er alt-

så tydelige fremskridt, som kun kan lade sig gøre, fordi der er kommet en stabil sikkerhedssituation i Helmand.

Hvis vi skulle følge Enhedslistens forslag, ville alle de store mål, vi har nået, helt komme i fare på den måde, at Taleban kunne komme tilbage og begynde at ødelægge alt det, vi har gennemført. Der var nul piger, som gik i skole under Taleban; i dag er der 2 millioner. Hvis dets formørkede menneskesyn skulle vinde, taber vi alt, hvad vi har bygget op. Der må jeg indrømme, at det er derfor, at jeg er så kraftigt imod Enhedslistens beslutningsforslag. Heldigvis er det også totalt imod det, et bredt flertal har vedtaget i Helmandplanen.

Kl. 16:41

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Der er også en kort bemærkning fra hr. Klaus Hækkerup.

Kl. 16:41

Klaus Hækkerup (S):

Venstres ordfører brugte flere gange betegnelsen, at det var fatalt, hvis vi trak os ud; hvis de ca. 750 mand, Danmark har i Helmand, forlod området.

Så er mit spørgsmål: Bliver det ikke fatalt, når USA pr. 1. juli i år begynder at trække sig ud – 5.000, 10.000, 20.000 eller måske endda 30.000 mand? Er det så ikke fatalt?

Kl. 16:41

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Ordføreren.

Kl. 16:41

Michael Aastrup Jensen (V):

Allerførst vil jeg gerne rose, at Socialdemokratiet jo er med i den Helmandplan, som et bredt flertal står bag her i Folketinget, og som klart går ind og laver den transformation, som vi alle sammen er enige i, nemlig at afghanerne overtager mere og mere af sikkerheden selv, når de får bygget deres sikkerhedsinstitutioner op. Hvis vi kigger på det, som amerikanerne indtil videre har talt om at ville gøre, så vil de til at trække nogle af de tropper ud, der er den såkaldte Search, som det hedder på amerikansk. Det vil sige, at nogle af de ekstra tropper, som de har tilført Afghanistan, trækker de tilbage. Det vil jeg ikke kalde en meget stor tilbagetrækning. Jeg vil tværtimod kalde det for en transformation ligesom det, vi også lægger op til.

Kl. 16:42

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Hr. Klaus Hækkerup.

Kl. 16:42

Klaus Hækkerup (S):

Vil det sige, at Venstres ordfører for alvor mener, at 750 danskere yder en større krigsindsats og skræmmer talebanerne langt længere væk end f.eks. 5.000 amerikanske soldater?

Kl. 16:42

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Ordføreren.

Kl. 16:42

Michael Aastrup Jensen (V):

Nu er situationen den, at de danske soldater faktisk gør en kolossal indsats, og det ved jeg at i hvert fald mange andre i Socialdemokratiet også anerkender. Jeg er helt klart af den opfattelse, både efter selv at have mødt dem og efter at have oplevet situationen på jorden, at vores soldater gør en indsats, som også er nødvendig for vores allierede, ikke mindst Storbritannien og USA.

Så ja, vi gør en forskel, og vi gør en forskel, som er ønsket, ikke bare af vores allierede – jamen det hjælper ikke noget at ryste på hovedet. Vi er i en situation, hvor vores danske soldater gør en forskel. Og jeg må sige, at jeg er lidt beskæmmet over, at vi har et folketingsmedlem fra Socialdemokratiet, som åbenbart er totalt imod et flertal og Socialdemokratiet, som jo heldigvis står bag den Helmandplan, som jeg også er stor fortaler for. For vi er i en situation, hvor det er nødvendigt, at vi ikke lader de formørkede Talebankræfter vinde, og derfor skal vi stå bag den Helmandplan, der siger, at en transformationsfase er det bedste.

Kl. 16:43

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Spørgeren har haft sine to ture, så jeg vil gerne have lov til at gå videre i ordførerrækken. Tak til ordføreren for Venstre, og den næste ordfører er hr. Jeppe Kofod, Socialdemokraterne.

Kl. 16:43

(Ordfører)

Jeppe Kofod (S):

Tak. Først må jeg konstatere, at beslutningsforslaget, som Enhedslisten også selv skriver det, stort set er en gentagelse af beslutningsforslaget, som vi behandlede i forrige folketingssamling, om, at Danmark og de andre NATO-lande hurtigst muligt skal trække deres tropper ud af Afghanistan.

Må jeg starte med at slå fast, at Socialdemokraterne jo heller ikke ønsker, at vi skal have danske soldater i Afghanistan én dag mere, end det er nødvendigt. Vores politik er helt klar, nemlig at vi ønsker at gøre afghanerne i stand til hurtigst muligt at overtage ansvaret for egen sikkerhed og kontrollen med deres eget land. Og vores mål er jo også meget klart: Det er som bekendt et Afghanistan, hvor al-Qaeda eller andre terrorgrupper ikke får et fristed til at angribe os fra, som det skete den 11. september 2001, og at vi bidrager til at skabe stabilitet i en af de mest farlige regioner, måske den farligste region, i verden. Det er altså i vores klare interesse at skabe et stabilt Afghanistan.

Vi har fra Socialdemokratiets side siden 2001 konsekvent fokuseret på at gøre en indsats og en forskel i Afghanistan, og jeg vil gerne sige, at noget af det, som jeg synes er værd at begræde, er, at der, hvor der var et såkaldt åbent vindue, og hvor man kunne have gjort en stor forskel efter 2001, nemlig da Talebanregimet blev fjernet, valgte verdenssamfundet ikke at afsætte tilstrækkelige ressourcer til Afghanistan, hverken militært, civilt eller økonomisk. Tværtimod indledte man en ulovlig angrebskrig i Irak i 2003, og fokus kom til at være derovre. Så, alt for sent, opdagede man de kæmpeproblemer, som man stod i i Afghanistan, og så begyndte man at diskutere strategier der.

Derfor har det også været vigtigt for os at sige, at vores mål er et stabilt Afghanistan, som jeg nævnte, og at midlerne til det er en blanding af militær stabilisering, en politisk indsats for at opbygge en velfungerende afghansk stat og selvfølgelig en øget civil indsats med udviklingsbistand.

Altså, jeg synes, at vi nogle gange, også i den her debat, skal huske på, at Afghanistan i dag vel i realiteten er værre stillet, end Tanzania, som har modtaget rigtig meget dansk udviklingsbistand, var for 30 år siden. Vi har at gøre med et af verdens allerfattigste lande med analfabetisme, stor arbejdsløshed og stor fattigdom, og det er også derfor, at vi, bl.a. i Afghanistanplanen for 2008-2012, pressede på og også fik ind, at vi i den strategiperiode fra dansk side skulle gå fra en militær indsats med fokus på kamp til en trænings- og uddannelsesindsats for de sikkerhedsstyrker, der er i Afghanistan, og en øget civil indsats. Jeg kan se i beslutningsforslaget, at det er noget, Enhedslisten lægger meget vægt på, nemlig den civile indsats.

Det seneste, vi har været med til at vedtage bredt, er Helmandplanen for 2011-12, og også her sker der en omlægning, ja, allerede næ-

ste år faktisk. Der omlægger vi fuldstændig vores kampgruppe til en trænings- og uddannelsesgruppe, der skal træne afghanske sikkerhedsstyrker, og vi øger den civile indsats i et af verdens allerfattigste lande.

Derfor vil jeg gerne sige, at Enhedslistens forslag vil vi afvise. Det er ikke ansvarligt. Det, der er ansvarligt, er, at vi finder en vej til at hjælpe det afghanske folk til en fremtid i stabilitet og tryghed. Man kan sige, man har at gøre med et af de lande i verden, der har oplevet borgerkrig. Flertallet af befolkningen har faktisk aldrig oplevet andet end krig, og vi har altså en forpligtelse til at hjælpe også der.

Jeg har selv besøgt Afghanistan mange gange, seks gange faktisk siden 2005, og har oplevet det første frie parlamentsvalg efter Talebanregimets fald, hvor jeg var valgobservatør, og jeg kan sige, at jeg i hvert fald mener, det ville være helt forkert, hvis man vedtog Enhedslistens forslag her. Så ville man vende ryggen til det afghanske folk og de behov, de har, og det ville jeg synes var dybt tragisk.

Jeg er enig i, at verdenssamfundet har svigtet på et afgørende tidspunkt, fordi man fokuserede på Irakkrigen. Jeg er enig i, at der ikke er tilført tilstrækkelige ressourcer til Afghanistan, men vi synes, at vi med den plan, vi har vedtaget, Helmandplanen for 2011-12, og med det pres, som vi har lagt i flere år for en ny strategi i Afghanistan, nu er kommet meget af vejen. Det betyder jo også, at Danmark efter 2014 ikke vil have en kampsoldat tilbage i Afghanistan, og det er vi selvfølgelig meget tilfredse med.

Så med de ord vil jeg afvise Enhedslistens forslag og håbe, at Enhedslisten ligesom andre partier går ind og bakker op bag den brede aftale, der er. Jeg tror, det er vigtigt for den indsats, som ikke bare soldaterne gør, men også de andre danske udsendte i Afghanistan, altså også de civile. De gør en kæmpe indsats for at bidrage til, at et af verdens allerfattigste lande kan komme ud af den negative udvikling, det har været i i mange, mange år.

Kl. 16:49

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Der er en kort bemærkning fra hr. Frank Aaen.

Kl. 16:49

Frank Aaen (EL):

Det der med at bakke op om Helmandplanen er selvfølgelig et godt tilbud. Jeg synes i den forbindelse, det er mærkeligt, at den aldrig har været til åben diskussion i Folketinget. Den er blevet vedtaget af forligspartierne bag lukkede døre, den bliver godkendt af Folketinget bag lukkede døre i Udenrigspolitisk Nævn, og så fortsætter man bare – med min udlægning – krigen frem til 2014. Det mener jeg ikke er en proces, der er en værdig måde at føre krig på, og jeg synes, det er meget beklageligt. Man kunne have haft en offentlig debat om det, og man kunne også inddrage befolkningen i sådan en diskussion om, hvorvidt det nu er klogt. Jeg har faktisk rejst det flere gange over for regeringen, nemlig at vi skal have en åben debat i Folketinget, inden man vedtager den videre strategi, men det er ikke sket.

Jeg vil stille hr. Jeppe Kofod et spørgsmål: Er det korrekt, at det her er en plan for krig frem til 2014, forstået på den måde, at der undervejs trækkes nogle soldater hjem, 30 i 2011 f.eks., der sendes også kamphelikoptere eller helikoptere til Afghanistan undervejs, og kampvognene skal være i Afghanistan til 2014? Er det ikke korrekt, og er det ikke krig?

Kl. 16:50

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Ordføreren.

Kl. 16:50

Jeppe Kofod (S):

For det første vil jeg gerne sige til hr. Frank Aaen, at det ville være fantastisk, hvis hr. Frank Aaen læste planen, for det, hr. Frank Aaen siger, er faktisk ikke korrekt. Det, der faktisk er tale om, er, at vi næste år omlægger den danske kampgruppe i Afghanistan til en trænings- og uddannelsesgruppe, der i stedet for at gå i kamp skal træne og uddanne de afghanske sikkerhedsstyrker. I øvrigt øger vi også polititræningen og den civile indsats, som jeg nævnte tidligere, markant. Det er noget, vi fra Socialdemokratiets side har ønsket længe. Vi var allerede for over halvandet år siden ude at kræve en ny strategi, en strategi, der gik fra kamp til træning af afghanske sikkerhedsstyrker. Hvorfor det? Fordi det er vigtigt, at Afghanistan bliver i stand til at levere sikkerheden for eget land. Det er mere bæredygtigt, at det er afghanske sikkerhedsstyrker, politi og militær, der står for sikkerheden, end at det er udenlandske soldater. Derom tror jeg vi er meget enige, og derfor skal vi i gang med den her indsats så hurtigt som muligt.

Så nej, vi vil ikke have kampvogne til 2014, som hr. Frank Aaen siger, for det står der ikke noget om i planen der skal være. Tværtimod står der faktisk i den aftale, der er lavet, at partierne igen i 2012 sætter sig sammen og diskuterer, hvad der skal ske frem mod 2014. Så den her Helmandplan for 2011 og 2012 handler faktisk om 2011 og 2012, og det er det, der er aftalt, og der er en omlægning af den danske indsats fra kamp til træning.

Kl. 16:51

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Hr. Frank Aaen.

Kl. 16:51

Frank Aaen (EL):

Nu skal jeg give hr. Jeppe Kofod den korrekte sidehenvielse, når jeg lige får fundet den. Men det er uden for enhver debat, at der står, at det vil være en god idé at have kampvognene i Helmand frem til 2014, at man skal have støtteenheder, som det hedder, der er aktive frem til 2014, ja, faktisk også efter 2014. Med støtteenheder menes der enheder, der kan gå ud at hjælpe afghanske styrker i kamp. Det er derfor, jeg mener, at det er en fejlagtig overskrift, nemlig at det er en tilbagerækningsplan, man har givet Helmandplanen, for det er faktisk en plan for at blive i Afghanistan 4 år mere med en meget væsentlig militær styrke, nemlig næsten lige så stor som den, vi har i øjeblikket. Det er korrekt, at der er sket nogle forbedringer med bl.a. det, Socialdemokratiet har været med inde over; det er korrekt, at der sker en drejning, men hovedindsatsen frem til 2014 vedbliver at være militær indsats.

Kl. 16:53

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Ordføreren.

Kl. 16:53

Jeppe Kofod (S):

Jeg er glad for, at vi er kommet så langt, så Enhedslisten anerkender, at der er sket en drejning, som jeg tror var det ord ordføreren brugte. Der sker faktisk et paradigmeskift i den indsats, vi har i Afghanistan på den militære side. Vi går fra en meget kamporienteret indsats, hvor danske soldater risikerer deres liv i den grønne zone, som vi har set, og desværre har mange mistet livet, til at fokusere på uddannelse og træning af afghanske enheder, så de selv kan stå for sikkerhedsansvaret. Det er en markant omlægning. Det er noget, vi har efterlyst, det tror vi er det, der skal til, det er bæredygtigt, for den dag, vi forlader Afghanistan med de militære midler, skal der være en af-

ghansk sikkerhedsstyrke, både militær og politi, der er i stand til at varetage sikkerheden i eget land.

Derudover, og det synes jeg er vigtigt, har vi altså lagt op til en markant øgning igen af den civile indsats, og det synes jeg Enhedslisten burde anerkende. I beslutningsforslaget lægger man meget vægt på at øge den civile indsats, og det er vi fuldstændig enige i, og det er også det, vi har kæmpet for at få igennem, for som jeg nævnte tidligere, er Afghanistan et af verdens fattigste lande, så udfordringerne er kæmpestore. Vi har været i Tanzania i mange, mange år, men det har ikke betydet, at udfordringerne er blevet mindre, og det samme gælder Afghanistan, så vi skal altså i gang der.

Så jeg vil gerne afvise, at det her er en plan for en øget militær kamp. Tværtimod er det altså en omlægning og en exit af kamptropper i Afghanistan, der helt klart står i Helmandplanen for 2011 og 2012.

Kl. 16:54

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Tak til ordføreren. Den næste i ordførerrækken er hr. Søren Krarup fra Dansk Folkeparti.

Kl. 16:54

(Ordfører)

Søren Krarup (DF):

Tillad mig i al korthed at betegne dette forslag til folketingsbeslutning som et paradeforslag, hvortil vi naturligvis siger et klart og tydeligt nej.

Når man som jeg er medlem af Forsvarsudvalget og derfor får lejlighed til at læse de spørgsmål, som gennem udvalget stilles til forsvarsministeren, kan snart ingen provokation eller ingen genistreg fra hr. Frank Aaen komme bag på en. Disse uendelige spørgsmål, denne endeløse strøm af forsøg på provokation og dette ubegrænsede spild af tid – hvor må forsvarsministeren dog være tålmodig, siger man til sig selv. Og når man samtidig er så gammel, at man husker hr. Frank Aaens yngre dage med hans utrættelige tjeneste for Danmarks Kommunistiske Parti, og når man også har læst Mette Herborgs kronik fra sommeren 2001 om hr. Frank Aaens ophold i Afghanistan under den sovjetiske besættelse, jeg er lige ved at sige hans deltagelse i besættelsen, og om afhøringen af egyptere, der var taget til fange af de sovjetiske tropper, så er man ganske uden illusioner, når man møder et sådant forslag til folketingsbeslutning fra hr. Frank Aaen, der vil trække de danske soldater ud af Afghanistan øjeblikkeligt. Man siger til sig selv: Godt, at hr. Frank Aaen sidder i samme magtesløshed i dag som i 1980, da han repræsenterede Danmarks Kommunistiske Parti. Godt, at dette mest er et komisk nummer, som ingen virkelighed fører med sig.

Tværtimod er forholdet jo gudskelov det, at de danske soldater i Afghanistan er omfattet af en vældig og lykkelig sympati i det danske folk. Jeg husker endnu flagdagen i september sidste år, og jeg oplever igen og igen, hvorledes danskerne omfatter deres sønner i Afghanistan med den største kærlighed og yder dem deres største støtte. Disse danske soldater, som udfører en yderst farlig tjeneste i dette fjerne vanskelige land, er vore forsvarere imod en frygtelig trussel og en farlig terrorisme rettet mod den vestlige verden og dermed også imod Danmark. De beskytter deres folk og deres familie. De sætter livet på spil, og somme tider ofrer nogle af dem jo også livet, for at den islamiske terrorisme ikke skal kunne drive sit blodige spil på danske gader og stræder. De er vor værg og vor beskyttelse, og vi er stolte af dem, for hvilken højnelse af vort folkelige liv betyder de ikke?

På ny er offervilje og modstandsvilje kommet i højsædet i Danmark, på ny kan vi være stolte af at være danske. Jeg har i det forløbne år læst Tom Buk-Swientys fremragende bøger om krigen i 1864, »Slagtebænk Dybbøl« og »Dommedag Als«, og endnu en gang oplever man her den lammelse, som dette frygtelige nederlag

til de to tyske stormagter påførte Danmark. Det er ikke for meget sagt, at det i mere end 100 år prægede danskerne og bestemte dansk forsvarspolitik manifesteret i den ydmygende 9. april 1940 – bunden af danmarkshistorien.

På denne baggrund er vores soldaters indsats i Afghanistan et lykkeligt vidnesbyrd om, at lammelsen fra 1864 er brudt. På ny tør Danmark forsvare sig med våben i hånd, på ny tør danske soldater ofre sig for deres land og deres folks frihed. Vi er stolte af dem, og vi betragter deres indsats i Afghanistan med respekt og ubetinget solidaritet, og vi siger et kategorisk nej til dem, der vil fornægte deres indsats og bestride dens betydning.

Kl. 16:58

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Tak til ordføreren. Der er ingen korte bemærkninger. Så går vi videre til den næste i ordførerrækken, som er fru Trine Mach fra Socialistisk Folkeparti.

Kl. 16:59

(Ordfører)

Trine Mach (SF):

Da hr. Holger K. Nielsen ikke kan være til stede i salen i dag, er jeg blevet bedt om på vegne af SF at læse en tale op fra ham vedrørende forslag til folketingsbeslutning om hurtigst muligt at trække Danmarks og NATO's tropper ud af Afghanistan.

SF har som bekendt stemt imod den danske krigsindsats i Afghanistan. Det er helt uklart for os, hvad målet med indsatsen i Afghanistan er, og vi har ikke troet på en militær løsning. Vi har derfor sympati for Enhedslistens beslutningsforslag, men med hensyn til selve løsningen på problemet mener vi ikke, at det fremsatte beslutningsforslag er den rette vej at gå.

SF mener ikke, at det vil være forsvarligt at trække tropperne hjem fra Afghanistan fra den ene dag til den anden, og vi kan således ikke give opbakning til Enhedslistens forslag om, at alle danske soldater senest skal trækkes hjem sommeren 2011. Vi har nu engang et ansvar over for den afghanske befolkning, og vi mener, at det forvaltes bedst gennem en tilbagetrækning, hvor fokus skifter fra den militære indsats til en mere civil indsats.

SF har udarbejdet et tipunktsprogram for en ændring af den danske Afghanistanindsats, hvori der lægges vægt på en omstrukturering af den militære indsats, så der sker en opprioritering af kapacitetsopbygning og en styrkelse af den civile side. Den danske indsats i Afghanistan skal også omprioriteres, således at der skæres ned på antallet af kamptropper og de erstattes af kapaciteter, der kan varetage uddannelsen af afghanske sikkerhedsstyrker.

Som bekendt kom regeringen for nylig med dens variant af en exitstrategi. Den kalder den bare Helmandplanen. Men sagen er, at det reelt er en exitstrategi, og at den til forveksling ligner SF's udspil fra 2009. Derfor er SF som udgangspunkt tilfreds med den kurs, som forligskredsen har lagt frem til 2012.

Kl. 17:00

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Niels Helveg Petersen som ordfører for Det Radikale Venstre.

Kl. 17:01

(Ordfører)

Niels Helveg Petersen (RV):

Radikale Venstre kan ikke støtte Enhedslistens beslutningsforslag. Vi har sammen med andre partier, et bredt flertal her i Folketinget, netop indgået en aftale om vores strategi i Helmand for 2011 og 2012, som indebærer, at antallet af kamptropper halveres til februar 2012, og at de sidste kamptropper ophører med deres indsats i august 2012. Til gengæld erstattes kamptropperne af instruktører og træne-

re, som skal træne og uddanne afghanske tropper. De danske soldater får herved anden opgave, end de har i dag, en mere tilbagetrukket rolle, og det er vi meget tilfredse med. Derudover øger Danmark den civile bistand. Vi øger bistanden til civil genopbygning af et ødelagt land, et ødelagt og fattigt land, og også den side af sagen er vi meget tilfredse med.

Enhedslistens forslag er på et punkt ganske mærkeligt. For det første er det urealistisk at forestille sig, at Sikkerhedsrådet ville beslutte sig for at oprette en FN-styrke, og i den forbindelse kunne man jo så spørge hr. Frank Aaen, om hr. Frank Aaen så i øvrigt ville støtte dansk deltagelse i en FN-styrke, hvis det kunne besluttes. For det andet er det, som om man helt glemmer, at den militære indsats i Afghanistan jo hviler på et meget klart og skarpt FN-mandat, som har eksisteret lige siden 2001.

Jeg vil slutte med at sige, at der ikke er nogen militær løsning på problemerne i Afghanistan. Jeg tror, at alle er enige om, at målet nu må være med udgangspunkt i den tilstedeværelse, der er, at søge en politisk løsning af problemerne. Det er ikke nemt, men det forsøg gøres, og jeg er helt sikker på, at der allerede nu gøres betydelige anstrengelser for at nå frem til en politisk løsning. Den øverstkommanderende i Afghanistan, general Petraeus, har netop rapporteret om indsatsen i Afghanistan. Han sagde, og jeg siger det på engelsk: The progress is fragile and reversible. Jeg oversætter det til noget i retning af, at fremskridtene er skrøbelige, og at det kan gå baglæns. Det er hans vurdering af situationen, som den er i dag i Afghanistan. Den tror jeg er realistisk og et godt udgangspunkt for at vurdere den fremtidige indsats.

Kl. 17:03

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til den radikale ordfører. Så er det hr. hr. Klaus Hækkerup som privatist.

Kl. 17:04

(Privatist)

Klaus Hækkerup (S):

Også jeg har ligesom hr. Frank Aaen lagt mærke til, at forleden dag kom professor Mikkel Vedby Rasmussens nye bog om krigen i Afghanistan, »Den gode krig?«. Heri konkluderer han, at danske politikere har ført vælgerne bag lyset ved at foregøgle, at Danmark kunne vinde terrorkrigen i Afghanistan. Der kunne også være mange andre, der drog disse konklusioner, men Vedby Rasmussen er ud over at være professor ved Københavns Universitet i international politik leder af Centeret for Militære Studier. Analysen må derfor tillægges betydelig vægt, så meget desto mere som det også svarer meget godt til de observationer, man kan gøre af krigens forløb bare i år.

I år har Talebans forårsoffensiv taget nye og skræmmende udtryksformer. Oprørerne bruger selvmordsbomber, der skaber meget stor ødelæggelse og meget betydelig terrorfrygt, og de er i gang med at gennemføre en snigmordskampagne. Således er f.eks. den stedfortrædende guvernør i Kandaharprovinsen for nylig blevet dræbt af en selvmordsbomber, og Taleban har taget ansvaret for attentatet.

Det er ikke tiltalende, der er ikke rart, men spørgsmålet er, om vi kan vinde over dem. Men spørgsmålet er også, hvad den afghanske præsident, Hamid Karzai, siger om dem. Han har, synes jeg, gjort problemet større ved at insistere på, at Taleban ikke skal beskyldes for volden i Afghanistan, og at de er oprørte brødre. Min engelske kilde bruger udtrykket upset brothers snarere end dødbringende fjender. Det er den mand, vi tror vi støtter i Afghanistan. Støtter vi ham så også som en mand, der gerne vil demokratiet? Det synes jeg under ingen omstændigheder man kan påstå, når man ser hans forsøg på at manipulere med valgresultatet fra parlamentsvalget sidste år; når man ser på, at de medlemmer, der sad i den uafhængige valgklagekommission, er blevet sigtet med uspecificerede sigtelser for at intimidere dem til at gøre valget om. Vi taler om en mand, der viser

meget stor tilbageholdenhed over for at respektere de demokratiske spilleregler, for nu at sige det ganske mildt.

Hvad er situationen så i dag? Ja, vi kan tage udgangspunkt i den tale, præsident Obama holdt den 1. september 2009 på West Point Military Academy, hvor han erklærede, at tilbagetrækningen af amerikanske tropper ville påbegynde i juli i år. Indeværende år er afgørende for Afghanistankrigen. Vi når op på 130.000 ISAF-soldater, knap 150.000 afghanske soldater og ca. 115.000 afghanske politifolk. Hvis det ikke lykkes dem at udstrække sikkerhedsnettet ud over Kabul, Kandahar og Helmand mod syd, sådan som det er planlagt, over store dele af de nordlige områder, er krigen tabt. Hvorfor er den det? Fordi der ikke er nogen vilje til eller ønske om at sende yderligere styrker udefra til Afghanistan, slet ikke fra USA, hvor meningsmåling efter meningsmåling fortæller den øverstkommanderende i Det Hvide Hus, at der i befolkningen er stor og stigende modstand mod krigen i Afghanistan.

Forsvarsminister Gates har besøgt Afghanistan i begyndelsen af den her måned og udtalte, at han syntes, at USA var i en god position og parat til at påbegynde tilbagetrækningen af tropper fra Afghanistan i juli i år. Den tvivl, nogle måske har haft om at Amerika ville gøre det, kan altså afvises. I forhold til sin størrelse synes jeg rolig man kan sige at Danmark har ydet en formidabel indsats i Afghanistan. Vi er desværre også det land, der har haft relativt flest døde. Danmark har ydet sit bidrag, og derfor ville det være naturligt, at vi, når USA begynder at trække sig ud af Afghanistan, også begynder at trække os ud og lade de afghanske sikkerhedsstyrker overtage ansvaret. Det er også min opfattelse, at vi for at sikre de opnåede civile resultater, og her lægger jeg især vægt på, at den forbedrede stilling for kvinder og piger ikke går tabt, fortsætter med økonomisk hjælp til Afghanistan adskillige år endnu, hvis den demokratiske og samfundsmæssige udvikling i øvrigt tilsiger det.

Jeg har sympati for den tankegang, der ligger bag beslutningsforslaget. Det er imidlertid mere vidtgående i sit krav om øjeblikkelig tilbagetrækning, end jeg synes skal ske. Samtidig er det meget massivt i sin fortsatte satsning på udviklingen og på, at udviklingsbistanden skal være ubetinget. Jeg vil derfor hverken stemme for eller imod forslaget, hvis det bringes til afstemning i salen.

Kl. 17:09

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til hr. Klaus Hækkerup. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Frank Aaen.

Kl. 17:10

(Ordfører for forslagsstillerne)

Frank Aaen (EL):

Den eneste, jeg i hvert fald kan sige lidt tak til, er jo så den sidste ordfører, og det er så hermed gjort.

Jeg har nævnt et par gange i debatten, og hr. Klaus Hækkerup sagde det også nu her, at Mikkel Vedby Rasmussen, professor og leder af Center for Militære Studier, netop har udgivet en bog, »Den gode krig?«, og med fare for, at Mikkel Vedby Rasmussen mener, at jeg ligesom bruger ham for meget i debatten her, synes jeg alligevel, at der er så mange fremragende citater i hans studie, hvor han altså har kigget på krigen fra 2006 til 2010, at jeg vil bringe et par af dem videre her fra talerstolen. F.eks.: Krigen i Afghanistan tegner til at blive et nederlag for NATO-styrkerne. De mål, som Danmark og dets allierede satte sig i 2006, vil ikke blive nået i 2014.

Så siger han: Alligevel har krigen i Afghanistan på mange måder været en god krig. Generalerne har haft en god krig, for de har lært at føre krig. Han konkluderer videre: Talebans store tab til trods har det været en god krig for Taleban. I 2001 var bevægelsen miskrediteret af dens brutale håndtering af regeringsansvaret og samarbejdet med fanatikere i Al-Qaeda. Siden har Taleban kæmpet sig tilbage. Det har været en god krig for diplomaterne, for det har givet Dan-

mark status i NATO og over for USA. Politikerne har haft en god krig, fordi de er blevet bedre i stand til at kunne forberede den næste krig – jeg må så sige, at det håber jeg ikke der bliver. Så det har altså været en god krig efter Mikkel Vedby Rasmussens opfattelse, men ikke for afghanerne og heller ikke for NATO, skriver han så i øvrigt også.

Jeg synes, at det meget godt sammenfatter, at der jo ikke er brug for det, vi har talt om i dag, nemlig Helmandplanen. Det er jo en videreførelse med nogle ændringer, det erkender jeg, men en videreførelse af de ting, der hidtil har ligget i strategien for Danmark. Det burde man nok tænke noget mere over end det, der er lagt op til med Helmandplanen, og det, der er sagt her i dag. Jeg vil i hvert fald sige, at det glansbillede, som særlig Venstres ordfører gav her fra talerstolen, ikke har noget som helst med den virkelige udvikling i Afghanistan at gøre.

Så et par ord om Helmandplanen, som også har været inde i debatten. Jeg synes, at det er fantastisk, at når man laver en plan for de videre 2 års krig i Afghanistan, gør man det på en sådan måde, at den aftale så udarbejdes bag lukkede døre af forligspartierne, som er samtlige partier i Folketinget på nær SF og Enhedslisten, og jeg kan forstå, at SF alligevel synes, at den næsten er blevet til SF's plan. Det er jo så SF's afgørelse. Men altså, det blev lavet bag lukkede døre, og når den skal vedtages i Folketinget, som den slags planer skal, sker vedtagelsen også bag lukkede døre, nemlig i Udenrigspolitisk Nævn. Den bliver ikke forelagt Folketinget til debat, den bliver ikke forelagt befolkningen til debat, før den er vedtaget. Det synes jeg er meget udemokratisk, dybt problematisk. Det er i øvrigt også med til at mindske den folkelige opbakning bag indsatsen, hvis det er det, man ønsker sig. Men jeg tager det altså mere som et udtryk for, at man ikke havde lyst til at få nogen bred diskussion om den fortsatte krig i Afghanistan, bl.a. fordi det flertal, der tidligere har været i befolkningen for at fortsætte krig i Afghanistan, er forsvundet og blevet til et flertal for tilbagetrækning.

Hvad ligger der så i planen, som jo er kaldt en plan for tilbagetrækning? Jo, der ligger altså det, som jeg har sagt i de korte bemærkninger, 4 års krig, og så håber man efter de 4 år ved udgangen af 2014, at der har man fået den afghanske hær til at overtage NATO's krig, for det er jo det, planen går ud på. Man siger godt nok, at det er afghanerne, der skal tage ansvaret for deres egen sikkerhed, men det er jo implicit, at det er det, som ISAF har kæmpet for og kæmper for og arbejder for frem til 2014, som man ønsker, at afghanerne skal overtage.

Kl. 17:15

I hvert fald frem til udgangen af 2012 vil der stadig væk være ca. 700 soldater i Afghanistan. Det er i hvert fald det, man kan kalde en langsom tilbagetrækning. Den starter også kun med 30 i løbet af indværende år. Hvor mange der skal være frem til 2012 og til 2014, fremgår ikke klart af planen, men man kan i hvert fald se, at der i perioden skal tilføres helikoptere til det danske kontingent i Afghanistan, og at de kampvogne, Danmark i dag har i Afghanistan, skal blive – som jeg også sagde i mine korte bemærkninger – i Afghanistan frem til 2014.

Hvis det er sådan, at det her skal være en træningsindsats, hvorfor så så mange soldater? Regner man med, at alle de danske soldater, der er i Afghanistan, skal træne afghanere? Nej, så mange ville der jo ikke være brug for, hvis det bare var det, der var opgaven. Det er selvfølgelig, fordi de skal deltage i kamphandlinger i det, man kalder støttebidrag, som skal ud at hjælpe afghanerne med at føre de kampe, de kommer ud i. De skal altså være der frem til 2014, står der klart i Helmandplanen. Der står oven i købet, at de eventuelt kan være der til efter 2014. Så kampbidraget fra Danmark er der ikke sat en slutdato på endnu.

Hvad er det så, vi foreslår? Jo, vi foreslår, at den skæve udvikling, der er i Afghanistan, hurtigst muligt ændres, og at det gøres ty-

deligt, ved at vi erklærer en tilbagetrækning. Jeg tror, at det er det eneste, der kan få gang i en politisk udvikling, der bryder med den negative spiral, som der efter min opfattelse er i Afghanistan i dag. Vi skal sige, at vi vil trække os tilbage, at vi vil prøve at hjælpe med til igangsættelse af politiske forhandlinger med lige fra regeringen i Kabul til Taleban, men ikke mindst lokale forhandlinger, hvor det er folk i en region, der taler sammen om, hvordan de kan sørge for, at deres region udvikler sig mere fredeligt og socialt og økonomisk bedre end i dag. Jeg er sikker på, at man i mange regioner i Afghanistan kan få gang i sådan en udvikling.

Man vil med et signal om en tilbagetrækning jo i høj grad også fritage Taleban et af deres vigtigste kort, nemlig det, at de kan sige, at det, de kæmper mod, er den udenlandske tilstedeværelse. For vi ved fra land efter land, der har været udsat for en langvarig besættelse og har haft et stort bidrag af udenlandske soldater i deres land, at de bliver mere og mere utilfredse med at være besat og have udenlandske soldater i deres eget land, fordi alle folk har det ønske at bestemme over deres egen udvikling og deres egen fremtid og ikke have udenlandske soldater til at gøre for dem. Så der skal altså gang i fred og forsoning baseret ikke alene på de store linjer, men også og ikke mindst på regionale aftaler.

Der er heller ingen tvivl om, at hvis vi i stedet for at bruge alle de her penge på militær og krig brugte dem til udviklingsbistand, kunne der virkelig sættes gang i en udvikling i Afghanistan, der ville sige sparto til, hvad der nogen sinde er set i et land. Jeg er sikker på, at den mulighed for at sige til dem, at hvis de holder fred, kan de også få udvikling og penge til at skabe udvikling, så også vil fremme udviklingen. Afghanerne er jo ikke et mærkeligt folkefærd på den måde, at de ikke også bare ønsker sig en bedre fremtid, at de ikke også bare ønsker sig, at deres børn kan leve på en bedre måde, end de selv har levet. Så selvfølgelig kan man sætte gang i en anden udvikling.

Man skal i den proces tage hensyn til de eksisterende sociale strukturer i Afghanistan. Der er jo i de planer, der er i dag, i al for høj grad lagt op til, at det er et vestligt demokrati, som vi forstår det, der skal gennemtvinges gennem Kabul. Det er jeg sikker på er en fuldstændig forfejlet strategi. Der må man tage meget mere udgangspunkt i det lokale område og i de lokale strukturer.

Der skal også arbejdes for en regional aftale. Altså, man kan ikke forestille sig en fredelig udvikling i Afghanistan, uden at man f.eks. også har Pakistan med i udviklingen på en eller anden måde. Det skal man arbejde for, men også det kræver nogle nye signaler i forhold til det, man gør i dag.

Jeg vil slutte af med at sige, at der ikke er nogen nemme løsninger på det, der sker i Afghanistan. Der vil ske mord, der vil ske skrækkelige ting i Afghanistan mange år endnu, men jo længere tid vi fortsætter med den strategi, vi kører med i øjeblikket i Afghanistan, jo vanskeligere bliver det at ændre udviklingen til det bedre i Afghanistan.

Kl. 17:19

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren for forslagsstillerne.

Da der ikke er flere, som har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Forsvarsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

14) 1. behandling af lovforslag nr. L 163:

Forslag til lov om offentlig adgang til miljøoplysninger.

Af miljøministeren (Karen Ellemann).

(Fremsættelse 03.03.2011).

Kl. 17:20

Forhandling

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Forhandlingen er åbnet. Hr. Eyvind Vesselbo som ordfører for Venstre.

Kl. 17:20

(Ordfører)

Eyvind Vesselbo (V):

Det er vigtigt, at offentligheden har så god mulighed som overhovedet muligt for at få oplysninger om de ting, der sker i den offentlige sektor. Det er derfor, justitsministeren har fremsat et forslag til ny offentlighedslov, og det lovforslag, som vi nu drøfter, er ligesom en pendant til den offentlighedslov, som justitsministeren har fremsat. Man kan sige, at det er en specialiseret udgave af den generelle offentlighedslov, for det er nemlig sådan, at der på miljøområdet er større krav om offentlighed end på så mange andre områder.

Det er derfor, at man nu benytter lejligheden til at lave en speciel offentlighedslov på miljøområdet, som jo tager udgangspunkt i den generelle offentlighedslov, men hvor hele miljøområdet er bygget ind med de direktiver og konventioner, som er vedtaget på det her område, og hvor der er en lempeligere og større adgang til oplysninger, end der er i den generelle offentlighedslov. Det drejer sig om miljøoplysningsdirektivet og Århuskonventionen. Direktivet og konventionen bliver nu indbygget i en speciel offentlighedslov på miljøområdet.

Det er stort set de samme elementer, der er med i den her miljøoffentlighedslov. Man kan bare sige, at der vil være en større mulighed for at få oplysninger på miljøområdet, bl.a. om emissioner fra virksomheder. Der vil være flere virksomheder, der indgår, som skal levere oplysninger på det her område.

Alt i alt må man jo sige, at miljøområdet bliver tilgodeset på en meget, meget fornuftig måde og netop ud fra de ting, der tidligere er vedtaget. Der bliver altså på den her måde en større offentlighed. Vi kan støtte det her lovforslag, fordi man ligesom holder trit med de ting, som allerede er vedtaget, samtidig med at vi får en ny offentlighedslov.

Kl. 17:23

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til Venstres ordfører. Så er det fru Mette Gjerskov som ordfører for Socialdemokraterne.

Kl. 17:23

(Ordfører)

Mette Gjerskov (S):

Vi har foran os et lovforslag om offentlighedens adgang til miljøoplysninger. Og det lyder jo rigtig, rigtig godt, ud over at det, der lægges op til, jo langt hen ad vejen er begrænsninger i offentlighedens adgang til miljøoplysninger. Jeg har noteret mig, at journalister på Åbenhedstinget har kritiseret det her meget voldsomt, men det, jeg faktisk synes er det allerallervigtigste, er, at der lige nu foregår et lovarbejdeovre i Retsudvalget under justitsministeren, som handler om en samlet offentlighedslov, L 90.

Der ligger på nuværende tidspunkt – eller der gjorde i hvert fald i går morges, da jeg var inde at tjekke – 145 spørgsmål. Den sag er førstebehandlet. Udvalget har været ude at rejse i de nordiske lande

for at finde gode og ordentlige løsninger, fælles løsninger for et samlet Folketing, som handler om en samlet offentlighedslov, og så er det da et meget problematisk tidspunkt at komme med en særlovgivning på miljøområdet på. Jeg mener klart, at behandlingen og vedtagelsen af det her lovforslag skal afvente, at man når frem til en samlet løsning for hele offentlighedsloven i Retsudvalget.

Når det så er sagt, er der jo også nogle helt, helt konkrete ting. Det kan vi jo se af vores høringsnotat. Lad mig først bemærke, at vi i noget, der er så detaljeret og så vigtigt som en offentlighedslov – for her taler vi jo om borgernes mulighed for at få information om, hvad det egentlig er, politikerne og regeringen render rundt og laver, hvad det er, der foregår i ministerierne, hvad det er for nogle beslutninger, der bliver truffet, for det er jo det, offentlighedsloven handler om – får tilsendt et høringsnotat, hvoraf det fremgår, at der er foretaget justeringer i lovforslaget, bl.a. efter drøftelse med justitsministeren. Lovforslaget er altså ændret, efter at det har været sendt i høring, og det fremgår ikke voldsomt tydeligt, hvor det er, det er ændret, efter at det har været sendt i høring.

Som udgangspunkt mener jeg, at hvis man ændrer væsentligt i et lovforslag, må det sendes til fornyet høring, eller også må der gives nogle ordentlige begrundelser, og det har vi ikke fået her. Der er så også en lang række konkrete ting. Man kan jo se, at Dansk Industri kritiserer indskrænkninger i retten til aktindsigt, som kan være problematisk for virksomhederne, og der kan også være retssikkerhedsmæssige betænkeligheder. Det handler især om de interne faglige vurderinger i ministerierne. Det handler også om, at man her lemper i forhold til, hvad konventionerne siger, og ikke sørger for at besvare en anmodning om aktindsigt hurtigt, altså inden 7 dage.

I det hele taget må jeg sige, at det også bliver kritiseret og nævnt, at det strider mod nugældende rettigheder, at der ikke fremover vil kunne opnås aktindsigt i miljøoplysninger, der udveksles mellem ministerier og mellem ministerier og folketingsmedlemmer. Journalisthøjskolen kritiserer det. Jeg synes faktisk, at der er en lang, lang række kritikpunkter i det her lovforslag, som er særdeles bekymrende i forhold til det helt grundlæggende demokratiske princip, vi har, nemlig at borgerne skal være klar over, hvad det er, magthaverne render rundt og laver.

Udgangspunktet er, at vi skal afvente videre behandling af det her lovforslag, til L 90 er afsluttet i Retsudvalget, og at hvis ikke regeringen er indstillet på det, hvis ikke ministeren er indstillet på det, stemmer vi fra Socialdemokratiets side nej på det foreliggende grundlag. Der er for mange kritikpunkter, der mangler den helt, helt overordnede afklaring af offentlighedsloven.

Kl. 17:27

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til den socialdemokratiske ordfører, og så er det fru Tina Petersen som ordfører for Dansk Folkeparti.

Kl. 17:27

(Ordfører)

Tina Petersen (DF):

Da vores ordfører på området ikke kan være til stede i dag, har jeg lovet at læse følgende op om L 163 på Dansk Folkepartis vegne:

DF er glad for, at det offentlige får adgang til alle de miljøoplysninger, som eventuelt skulle ligge på en sag. Vi vil gerne understøtte formålet med det her lovforslag, netop det at sikre information og ytringsfrihed, sikre, at borgerne deltager i demokratiet, og sikre offentlighedens kontrol med den offentlige forvaltning – og selvfølgelig også gerne det, at det er medierne, der formidler de rigtige miljøoplysninger til offentligheden. Som det sidste ønsker vi selvfølgelig også at kunne have tillid til den offentlige forvaltning. Det mener vi bliver opnået bl.a. ved den lovgivning, som der er lagt op til her.

Man kan sige, at både KL og Danske Regioner bliver omfattet af denne lovgivning. Dansk Folkeparti har generelt den holdning, at de

oplysninger, der foreligger, skal kunne indhentes af relevante personer, som er berørt af sagen, og som har en vis interesse i sagen, for at tjene miljøet bedst muligt og sikre, at der ikke sker overgreb på miljøet. Men for DF er det også vigtigt, at retten til aktindsigt jo ikke omfatter alt i de interne dokumenter, der måtte være. Det synes vi også er en god ting at få præciseret.

Så alt i alt synes vi, at lovforslaget, der ligger her, lægger op til en god præcisering af den gældende lovgivning, samtidig med at man selvfølgelig går et skridt videre på miljøområdet. DF sætter det her meget højt, og vi glæder os til det videre udvalgsarbejde.

Tak for ordet.

Kl. 17:29

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til Dansk Folkepartis ordfører, og så er det fru Trine Mach som ordfører for SF.

Kl. 17:30

(Ordfører)

Trine Mach (SF):

En grundlæggende præmis for som borger meningsfyldt at kunne deltage i den offentlige debat og for at få et demokratisk samfund til at fungere er princippet om offentlighed i forvaltningen. Man skal som borger og som journalist kunne søge aktindsigt og på den måde både opnå viden og information og udøve den nødvendige kontrol med magten og administrationen. Kodeordene er altså åbenhed, indsigt og demokratisk kontrol. Og hver gang vi kan udvide adgangen til information og indsigt, hver gang vi kan øge åbenheden, og hver gang vi begrænser lukketheden, tager vi skridt i den rigtige retning.

Hvad angår det foreliggende lovforslag, er det i udgangspunktet godt, at det sigter mod en øget forståelighed og brugervenlighed for både myndigheder, virksomheder og borgere. Det er alt sammen vældig fint. Men for det første vil jeg sige, at det helt overordnet forekommer meget underligt, at vi skal køre den her behandling, sideløbende med at der pågår en behandling af forslaget til offentlighedslov, et lovforslag, som SF har flere indvendinger imod, indvendinger, som stadig er relevante for nærværende forslag om offentlig adgang til miljøoplysninger.

For det andet er nærværende forslag ikke helt i sync med de præmisser, der er om, at offentlighedsloven skal sikre videst mulig virkeliggørelse af de førnævnte principper: åbenhed, indsigt og demokratisk kontrol.

Når man kigger på høringssvarene, er der jo nogle, der er ganske kritiske, og de er absolut værd at lytte til, for de påpeger nemlig, at offentlighedens adgang til væsentlige oplysninger rent faktisk indskrænkes. Det gælder bl.a. naboers mulighed for at få adgang til oplysninger om f.eks. giftstoffer i udledninger fra virksomheder. Det er rigtigt, at man skal tage hensyn til intellektuelle ejendomsrettigheder, men princippet om størst mulig åbenhed fordrer vel, at adgang til miljøoplysninger bør sikres med respekt for de saglige beskyttelses hensyn.

Der er også kritikpunkter, når det gælder dokumenter, som udveksles mellem ministerierne, og interne dokumenter i ministerierne. Det var et kritikpunkt, som SF og flere andre rejste, netop i forbindelse med førstebehandlingen af forslaget til offentlighedslov. Det samme gælder, når vi ser på dokumenter, som bliver udvekslet mellem ministerier og folketingsmedlemmer.

Så er der heller ikke foretaget en selvstændig vurdering af overensstemmelsen med EU-retten og Århuskonventionen. Miljøstyrelsen vurderer, at miljøoplysningsdirektivet er vanskeligt at fortolke præcist, og vi ved ikke, om Miljøstyrelsens fortolkning, og dermed baggrunden for ministerens vurderinger, er korrekt, før der eventuelt er faldet en dom ved EU-Domstolen. Der er høringssvar, der påpeger, at forslaget formentlig er i strid med vores internationale forpligtelser.

Så finder vi også, at det fremkalder forundring, at den udliciteringsregel, som indgår i forslaget til ny offentlighedslov, altså det, at offentlige myndigheder er forpligtet til at indhente oplysninger om opgaver, der er udliciteret, faktisk ikke er med i det her forslag. Det er uklart, hvorfor den ikke er med, og det er også uklart, hvordan man som borger så kan blive sikret adgang til information og indsigt.

For SF er det et centralt mål at skabe bedre borgeradgang til miljøoplysninger. Det følger af direktivet og Århuskonventionen, at borgerne har krav på adgang til oplysninger om miljøets tilstand med bredt defineret. Efter vores opfattelse bør den adgang ske gennem én portal, Danmarks Miljøportal, som p.t. ikke fungerer optimalt, og på sigt sådan, at man for hver enkelt matrikel f.eks. kan søge oplysninger om luftkvalitet, støj, jordforurening osv. Det er en af de ting, vi gerne vil sætte fokus på i processen fremover, og ikke mindst er vi interesseret i få afdækket, hvad ministerens og regeringens ambitioner er for Danmarks Miljøportal.

Når alt det her er sagt, vil jeg sige, at det helt grundlæggende er svært for os at være helt positive over for det her lovforslag. Vi har de samme forbehold og de samme indvendinger, som vi havde i forbindelse med forslaget til offentlighedslov, og vi vil foreslå, som også Socialdemokraternes ordfører var inde på, at vi først tager endelig stilling til det her, når behandlingen af forslaget til offentlighedslov er endeligt afklaret.

Kl. 17:33

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til SF's ordfører. Så er det hr. Tage Leegaard som ordfører for Det Konservative Folkeparti.

Kl. 17:34

(Ordfører)

Tage Leegaard (KF):

Dette lovforslag er en følge af loven om offentlighed i forvaltningen. Hensigten med lovforslaget er at skabe en lov, som er mere enkel og som følge deraf mere brugervenlig.

Det fremgår klart af lovforslaget, at det altid skal give samme retsstilling som offentlighedsloven, dog med den undtagelse, at det kan være nødvendigt at fastsætte særregler for miljøoplysninger. Sigtet er klart, nemlig at understøtte ytringsfriheden, at inddrage borgerne i demokratiet, at understøtte kontrollen med den offentlige forvaltning, at styrke formidlingen af miljøoplysninger og øge tilliden til sagsbehandlingen i det offentlige.

Det er altid vigtigt med så meget gennemsigtighed i det offentlige arbejde som muligt, og derfor støtter Det Konservative Folkeparti lovforslaget.

Kl. 17:34

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til den konservative ordfører. Så er det hr. Johs. Poulsen som ordfører for Det Radikale Venstre.

Kl. 17:35

(Ordfører)

Johs. Poulsen (RV):

Det er altid vigtigt, at offentligheden har så god indsigt i det offentlige sagsbehandling og opgaver som overhovedet muligt, tror jeg var nogenlunde det, hr. Tage Leegaard sagde afslutningsvis, og det er jo rigtigt. Derfor er det også vigtigt, at man får det her lovforslag bedømt i det lys.

I sit afsæt er det jo korrekt, at en forenkling, en nemmere forståelse og en samling af en lang række bestemmelser, der i dag henviser til rigtig mange forskellige ting, alt andet lige kan give en større klarhed over, hvordan loven fungerer, og derfor er formålet med at lave loven sådan set også rigtigt. Problemet er bare, at der i den indholdsmæssige del er lagt op til at lave en lang række ændringer, der

tilsyneladende vil komme til at betyde næsten det modsatte, nemlig at en lang række af de fremskridt, der dog er sket i de senere år, som det også noteres af forskellige parter i høringssvarene, vil blive bombet tilbage igen.

F.eks. skriver man jo, som jeg også tror fru Mette Gjerskov var inde på, i høringssvaret fra Åbenhedstinget, at hvis Folketinget skulle vedtage en ny miljøoplysningslov, der ligner det fra høringsudkastet, bliver miljøåbenheden bombet mange år tilbage; der er tværtimod behov for at tydeliggøre den retstilstand, som Ombudsmanden efter så mange år har etableret. Det er jo i alt fald modstridende udsagn, og jeg tror, der er god brug for, at man i udvalgsarbejdet nøje får undersøgt, om der egentlig er hoved og hale i udsagnene, og hvilke udsagn der er rigtige.

Der er jo ikke sådan, at det udelukkende er Åbenhedstinget, der fremfører synspunkter af den her karakter, også mange andre peger på, at der kan være problemer med lovforslaget, som det er forfattet, selv om det altså har det udgangspunkt, at man siger, at det skal være enklere og nemmere at forstå.

Folk, vi må gå ud fra har forstand på jura, nemlig Advokatrådet og Danske Advokater, siger, selv om de har forståelse for og også tilslutter sig, at man samler lovgivningen i én lov, samtidig, som det så tilsyneladende er, at det ikke bør udelukkes, at anmodning om aktindsigt i miljøoplysninger også fremover behandles efter anden lovgivning, hvor denne måtte hæmme den videre adgang til aktindsigt i miljøoplysningsloven.

Det er jo da også et udsagn, når folk, der i alt fald må anses for at være de yderste eksperter udi fortolkningen af jura, siger, at hvis man vedtager det her, kan man faktisk have det forhold, at man i anden lovgivning har en videre adgang, og den kan man eventuelt lukke af med en vedtagelse af den her lovgivning. Det synes vi er problematisk, og både de forhold, jeg her har nævnt, og andre forhold, der er nævnt i høringssvarene, har vi brug for at få belyst yderligere. Jeg synes også, at det, som to af ordførerne har været inde på, nemlig den manglende koordinering med den lovbehandling, der foregår omkring offentlighedsloven, er et problem.

Derfor er det også sådan, at vi fra Radikale Venstres side synes, at det rigtigste i første omgang må være, at man tager endelig stilling til det her lovforslag og den her lovgivning, når man ved, hvordan det ender med offentlighedslovens vedtagelse og det indhold, der måtte være tilbage dér. Så vi ønsker også at afvente den del af det.

Kl. 17:38

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til den radikale ordfører. Så er det miljøministeren.

Kl. 17:38

Miljøministeren (Karen Ellemann):

Lad mig starte med at takke ordførerne for indlæggene og så selvfølgelig bekræfte, hvad der også er blevet sagt, at det her forslag til en ny miljøoplysningslov er affødt af justitsministerens lovforslag til en ny offentlighedslov og ændringer i bl.a. forvaltningsloven.

Formålet med justitsministerens forslag er jo at skabe en mere tidssvarende offentlighedslov og udbygge princippet om åbenhed og demokratisk kontrol med den offentlige forvaltning. Lovforslaget har 26 elementer, som udbygger princippet om åbenhed i forvaltningen, mens det kun indeholder 5 elementer, der begrænser det. Med det her forslag går man på miljøområdet ligesom i dag endnu længere og giver bedre muligheder for at få adgang til oplysninger.

Det er sådan, at den gældende miljøoplysningslov i dag i høj grad henviser til paragraffer i den gældende offentlighedslov og forvaltningslov. Det er derfor, der er behov for en opdatering af miljøoplysningsloven, for med sine mange henvisninger er den gældende lov vanskeligt tilgængelig. Det er sådan set det, jeg gerne vil lave om på, sådan at loven bliver mere forståelig og brugervenlig for både virksomheder, myndigheder og borgere.

Lovforslaget her er så bygget op på samme måde som forslaget til ny offentlighedslov, men det kan nu læses selvstændigt, da de relevante bestemmelser fra offentlighedsloven nu er indskrevet i miljøoplysningsloven.

Med hensyn til spørgsmålet om paralleliteten til eller samhörigheden med offentlighedsloven vil jeg gerne her bekræfte, at det bliver på den måde, at det her lovforslag ikke kan færdigbehandles, tredjebehandles, før det andet også er færdigbehandlet. Der er altså en parallelitet i de to lovbehandlinger.

Lovforslaget skal ligesom den gældende lov gennemføre miljøoplysningsdirektivet og Århuskonventionen i dansk lovgivning, og det betyder, at der jo netop er en række særregler på miljøområdet. Det betyder imidlertid også, at der ved udformningen af lovforslaget har måttet tages hensyn til miljøoplysningsdirektivet.

Udgangspunktet for lovforslaget er som i den gældende lov, at den borger eller virksomhed, som anmoder om aktindsigt, skal have den samme retsstilling som følger af forslaget til offentlighedsloven. Det her udgangspunkt modificeres så af de regler, som er nødvendige af hensyn til miljøoplysningsdirektivet. De indholdsmæssige ændringer i forhold til gældende ret sker, bortset fra enkelte præciseringer, udelukkende som følge af lovforslaget om offentlighedsloven.

Særreglerne om miljøoplysninger vedrører bl.a. de omfattede myndigheder, definitionen af miljøoplysninger, en afvejningsregel, sagsbehandlingsfrister og emissionsoplysninger – jeg skal nok vende kort tilbage til det.

Det betyder, at der, hvor princippet om åbenhed i offentlighedsloven foreslås udbygget, skal dette selvfølgelig også gælde for miljøoplysninger. Det gælder f.eks. spørgsmålet om, hvor præcist man skal kunne angive det, man gerne vil have aktindsigt i, retten til dataudtræk, sagsbehandlingsfrister og indsigt i visse interne dokumenter og oplysninger m.v. På de punkter, hvor offentlighedsloven foreslås begrænset i forhold til den gældende offentlighedslovs princip om åbenhed, gælder dette kun for miljøoplysninger, hvis det ikke strider mod miljøoplysningsdirektivet og Århuskonventionen.

Ligesom offentlighedslovforslaget indeholder lovforslaget eksempelvis undtagelse af oplysninger i forbindelse med ministerbetjening og brevveksling mellem ministre og folketingsmedlemmer. Det vurderes, at den type undtagelser ligger inden for direktivets ramme, og de hensyn, der begrunder disse undtagelser, gælder selvfølgelig også på miljøområdet.

Det nævnte udgangspunkt er dog fraveget på et punkt. KL og Danske Regioner bliver med Justitsministeriets lovforslag omfattet af offentlighedsloven, mens dette ikke foreslås i miljøoplysningsloven. Det skyldes, at direktivet ikke som i forslaget til ny offentlighedslov giver mulighed for at betragte brevveksling mellem kommuner eller regioner og de pågældende foreninger som intern.

Den afbalancerede løsning, som er foreslået i offentlighedslovforslaget, kan derfor ikke anvendes i miljøoplysningsloven. Aktindsigt i dokumenter hos KL og Danske Regioner skal således afgøres efter offentlighedsloven, også når der er tale om miljøoplysninger.

KL 17:43

Herudover indeholder lovforslaget som hidtil en række særregler, som er nødvendiggjort af miljøoplysningsdirektivet og Århuskonventionen, og disse særregler gælder også i dag. Det drejer sig bl.a. om, at afgrænsningen af de myndigheder og organer, som loven finder anvendelse på, fortsat er bredere end den, der er foreslået i offentlighedsloven.

Lovforslaget indeholder endvidere en definition på miljøoplysninger, som er meget bred, og som omfatter alle oplysninger vedrørende miljøet.

Lovforslaget har en afvejningsregel, som medfører, at myndigheden altid konkret skal afveje de offentlige interesser, der varetages ved udlevering, over for de interesser, der varetages ved at afslå udlevering, og undtagelserne skal altid anvendes restriktivt. Disse reg-

ler er endnu mere restriktive, når det drejer sig om emissionsoplysninger. Det betyder, at oplysninger, som myndighederne ligger inde med om f.eks. udledninger fra en virksomhed, stort set altid vil skulle udleveres.

Herudover er der i lovforslaget angivet absolutte frister for sagsbehandlingsfristen, som supplerer offentlighedslovens fristregler.

Overordnet set giver lovforslaget ligesom den gældende miljøoplysningslov vid adgang til miljøoplysninger. Så lovforslaget er altså dermed stadig væk en vigtig del af den danske implementering af Århuskonventionens regler om adgang til miljøoplysninger.

Med disse ord ønsker jeg selvfølgelig, at vi får en god behandling af forslaget i udvalget, og jeg har selvfølgelig fuld forståelse for de udsagn, der er kommet om behandlingen af offentlighedsloven i regi af Retsudvalget.

KL 17:45

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Vi har lige en kort bemærkning fra fru Mette Gjerskov.

KL 17:45

Mette Gjerskov (S):

Jeg vil gerne kvittere for, at ministeren siger, at vi afventer Retsudvalgets behandling, men så synes jeg bare, at det havde været smart, at vi havde ventet med den her første behandling, til Retsudvalget er færdig. Men det er så, hvad det er.

Det, jeg hører ministeren stå og gøre, er, at hun holder antallet af lempelser op mod antallet af stramninger i det her lovforslag. Det synes jeg er en dybt useriøs måde at se på offentlighedsloven på, for vi har nogle mennesker fra Åbenhedstinget – det er nogle journalister – som siger, at de vil få et problem med at få centrale miljøoplysninger, og at borgerne vil få problemer med at få at vide, om der er gift på den virksomhed, som de er naboer til, hvad der sker ved en ulykke, hvad de skal stille op, om der er en sundhedsrisiko, og om der er nogen grund til at være bange. Det er jo sådan nogle ting, det er helt centralt at borgerne kan få at vide. Jeg kan bare slet ikke høre, at ministeren overhovedet kommenterer den alvorlige kritik, der har været af det her lovforslag.

KL 17:46

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ministeren.

KL 17:46

Miljøministeren (Karen Ellemann):

Jeg synes sådan set, at jeg i min tale har redegjort for, at miljøoplysningsloven netop går videre end offentlighedsloven, og at Århuskonventionen osv. selvfølgelig også skal overholdes.

Når jeg nævner, hvor mange forslag i offentlighedsloven der er lempelser, og hvor mange der er stramninger, er det netop på baggrund af fru Mette Gjerskovs ordførertale, for hun får det til at lyde, som om det hele handler om stramninger. Det gør det sådan set ikke. Der, hvor det handler om stramninger, er som et eksempel med hensyn til undtagelsen af interne oplysninger i forbindelse med ministerbetjeningen.

Det er blot for at sige, at elementerne i hele offentlighedsloven altså ikke handler om en begrænsning, men netop handler om at skabe en tidssvarende offentlighedslov og dermed også paralleliteten til miljøoplysningsloven. Det er sådan set det, det er vigtigt at holde fast i. Her kommer vi altså til at tale om en langt mere brugervenlig lov end den gældende lov. I forhold til vejledninger og adgang til oplysninger kan jeg altså ikke genkende de udtryk om, at det ikke skulle leve op til Århuskonventionen. Det er klart vurderingen, at det gør det.

Kl. 17:47

Kl. 17:49

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak, så er det fru Mette Gjerskov for endnu en kort bemærkning.

Kl. 17:47

Mette Gjerskov (S):

Det burde da gøre indtryk på en miljøminister, når vi står med nogle bemærkninger om, at det her betyder, at man begrænser naboers ret til at få at vide, om der f.eks. er udledninger fra kemiindustrien. Ansatte og naboer til en virksomhed nægtes adgang til oplysninger om giftstoffer, der kan medføre risici. Det er altså forskningschef ved Journalisthøjskolen, Oluf Jørgensen, som har sagt det.

Har han taget fuldstændig fejl? Er alle de her journalister på helt forkert spor, og har de slet ikke fattet ministerens lovforslag? Eller hvad er det, vi taler om her?

Kl. 17:48

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Så er det ministeren.

Kl. 17:48

Miljøministeren (Karen Ellemann):

Det er jo meget fristende egentlig bare at svare ganske kort: Ja, jeg tror, at han har misforstået det og egentlig ikke har læst, hvad der ligger i lovforslaget.

For det er jo ikke rigtigt, at man ikke længere kan få oplysninger om, hvad der eksempelvis udledes fra en virksomhed. Lovforslagets helt klare udgangspunkt er, at eksempelvis emissionsoplysninger altid vil skulle udleveres. Det her med en fortolkning af det er en retstilstand, som gælder i dag, og af nogle regler, som nu fremstår klare.

Så jeg mener sådan set, at han har taget fejl i sin bekymring for, hvad det her kommer til at medføre.

Kl. 17:48

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til miljøministeren. Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det sidste punkt på dagsordenen er:

15) 1. behandling af lovforslag nr. L 164:

Forslag til lov om ændring af lov om beskyttelse af havmiljøet og lov om miljøbeskyttelse. (Gennemførelse af dele af konventionen om kontrol og behandling af skibes ballastvand (ballastvandkonventionen) og fastsættelse af regler om vurdering af virkninger på miljøet (VVM) m.v. for havbrug beliggende længere end 1 sømil fra kysten).

Af miljøministeren (Karen Ellemann).

(Fremsættelse 03.03.2011).

Kl. 17:48

Forhandling

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Forhandlingen er åbnet. Hr. Eyvind Vesselbo som ordfører for Venstre.

(Ordfører)

Eyvind Vesselbo (V):

Det her er et lovforslag, som klart viser, at regeringen gør noget for at sikre vores miljø. Her drejer det sig om at sikre et godt og rent havmiljø, men også sikre, at der ikke, når skibe sejler igennem vores farvande og f.eks. lukker ballastvandet ud, i det ballastvand er nogle ting, som kan skade mennesker, natur og miljø.

En af de ting, som er central her, er det, man kalder de invasive arter. Når skibene sejler rundt i verden og tager vand ind til ballastvand, kan der i det vand være nogle dyrearter, som man så tager med rundt på jordkloden. Man kommer så til de danske kyster, og når man er her, lukker man vandet ud – altså, det har man måske gjort hidtil – og så ryger der dyr ud, som faktisk ikke hører hjemme i Danmark, og som kan være til stor skade for naturen. Det, der sker nu med det her lovforslag, er, at man sikrer, at de skibe, som sejler rundt i verden og gør de her ting, har et anlæg, som kan rense vandet, inden det bliver udledt igen. Det er den ene del af lovforslaget.

Den anden del er en miljøsikring af havbrugene. Det er sådan, at indtil nu har vi ikke implementeret VVM-direktivet for havbrug; det gør vi nu, ved at staten overtager en screening af havbrugene på miljøområdet for at finde ud af, om der er problemer, og hvis der er problemer, bliver der lavet en VVM-redegørelse.

Med de to ting sikrer vi netop, at skibene ikke lukker ting ud i de danske farvande, som er til skade for miljøet og for mennesker, og vi sikrer, at invasive arter, altså fremmede arter, som findes rundt omkring i verden, ikke bliver ført til Danmark og gør skade på naturbalancen i vores hav. Det bliver forhindret, men vi sikrer nu også, at der, hvor der er brug for det, bliver lavet VVM-vurderinger af havbrug.

De to fornuftige tiltag gør, at Venstre kan støtte forslaget.

Kl. 17:52

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til Venstres ordfører. Så er det fru Mette Gjerskov som ordfører for Socialdemokraterne.

Kl. 17:52

(Ordfører)

Mette Gjerskov (S):

Problemet i forhold til ballastvand er jo, at det er noget, man samler op rundt omkring på kloden og sejler rundt med og så hælder ud i et andet sted på kloden. Derfor er jeg rigtig, rigtig glad for, at der her er tale om internationale regler. Det er helt afgørende. Det, vi jo er bekymret for, er, at der skal komme alverdens kæmpekrabber og mærkelige gopler og flytte ind i vores farvande og ødelægge den naturlige flora og fauna ved vores kyster. Det synes jeg sådan set langt hen ad vejen den her konvention tager højde for, og jeg synes, at det ser ud til, at ministeren har gjort sig umage med at få implementeret spørgsmålet om ballastvand temmelig grundigt i lovgivningen.

Det eneste, jeg undrer mig lidt over, er, at der lidt mangler ambitioner, men måske kan ministeren fortælle lidt om det. Så vidt jeg ved, er det, der er problemet med det her ballastvand, at når man først har hældt det ud i havnen, kan man ligesom ikke samle det op igen. Så det skal renses, inden det bliver hældt ud. Det er en kæmpe mulighed for dansk industri, dansk miljøteknologi, at udvikle metoder til at rense det her vand. Når man så samtidig har en international konvention, er det jo alle lande, der skal overholde den, og det vil sige, at der er en eksportmulighed her, der virkelig batter. Jeg tænker på, om ministeren har gjort sig nogle tanker om, hvilke muligheder der er for dansk miljøteknologi i den sammenhæng. Det var ballastvandet.

Den anden ting er det her med VVM-vurderinger af havbrug. Hvis jeg må tillade mig en lille munter bemærkning, vil jeg sige, at det jo er interessant at læse, at Miljøministeriet mente, at der ikke var nogen havbrug, og at det først er, efter at lovforslaget er sendt i høring – ikke mens man laver det – at Fødevarerministeriet må gøre opmærksom på de faktiske forhold i industrien, og at vi faktisk har nogle havbrug. Vi har faktisk fem: fire uden for linjen og et på linjen.

Men det, jeg særskilt er interesseret i i forhold til de her havbrug, er for det første: Kan der gives godkendelse af havbrug i naturbeskyttede områder? Det synes jeg ikke fremgår særlig tydeligt af det materiale, vi har modtaget. For det andet er jeg lidt bekymret for det her med, at det ikke har opsættende virkning, hvis man klager. Hvad skal man bruge en klage til, hvis den ikke har opsættende virkning? Det vil sige, at man kan etablere et havbrug, og så kan en eller anden klage, og Natur- og Miljøklagenævnet siger så, at man ikke må etablere det havbrug, men det *er* etableret og har gjort den skade, det kan gøre. Jeg kunne godt tænke mig under udvalgsarbejdet at få en forklaring fra ministeren på, hvordan det kan være, at en klage ikke skal have opsættende virkning.

Men når det er sagt, synes jeg ellers, at det er en ganske udmærket løsning i forhold til at sikre, at det er staten, der har ansvaret for miljøgodkendelserne af havbrug, når de ligger 1 sømil fra kysten.

Kl. 17:55

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til Socialdemokraternes ordfører. Så er det ordføreren for Dansk Folkeparti, fru Tina Petersen.

Kl. 17:55

(Ordfører)

Tina Petersen (DF):

Ja, jeg skal jo fremføre den her tale i forbindelse med L 164, da vores ordfører ikke kan være til stede her i dag.

Intentionerne i forslaget er udmærkede, som vi ser det i DF. Vi hilser det velkommen, at man laver kontrol. Vi synes, det er udmærket at kontrollere ballastvandet fra skibene, så man sikrer, at der ikke kommer invasive arter til bl.a. danske farvande – invasive arter, som vi ved gør stor skade, både på land og i vand. Så derfor skal vi lave nogle restriktioner på området. Vi forventer jo, at man kan reducere udbredelsen af de her arter, så man ikke får forskudt den økologiske balance og får fortrængt de hjemmehørende arter, som bl.a. kunne være gopler. For dem, der ikke ved, hvad gopler er, kan jeg sige, at det er vandmænd. Det her gælder jo ikke alle skibe fra en lille robåd til et stort containerskib; vi taler her om skibe med bruttotonnage på 400 eller derover. Dermed undgår vi, at alle dem, som ikke sejler i så mange forskellige farvande, bliver omfattet af det her lovforslag.

Det, DF er bekymret for, er selvfølgelig den økonomiske belastning for skibsfarten, som har stor betydning for Danmark. Det er ikke småpenge, som den kommer til at betale, når vi taler om, at det koster ca. 190 mio. kr. at implementere og styre den her lovgivning. Men det er vigtigt for os, at man her med en global regel ikke laver en konkurrenceforvridning, og det er vigtigt at se på, hvor mange arbejdspladser vi kan bevare i den her tid, som vi går igennem. Vi skal jo følge alle de forskellige konventioner – sandelig også på det her område.

Det andet, der ligger i lovforslaget her, er, om havbrug skal have en VVM-vurdering, nøjagtig som man gør det for landbruget. Der er lagt op til, at det nu er staten, der foretager denne VVM-vurdering af havbrug, der ligger mere end 1 sømil fra kysten. DF synes godt, at der kan komme lidt klarere retningslinjer for, hvem der tager sig af hvad i det her forslag, og vi ser derfor frem til den videre behandling af forslaget.

Kl. 17:59

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til Dansk Folkepartis ordfører. Så er det fru Trine Mach som ordfører for SF.

Kl. 17:59

(Ordfører)

Trine Mach (SF):

Tak. Jeg skal gøre det kort og ikke udvide biologiundervisningen yderligere, selv om jeg er sikker på, at mit fædrene folkeskolelærere ville være meget stolt af mig.

Helt kort er forslaget til ændring af lov om beskyttelse af havmiljøet jo i virkeligheden et spørgsmål om at gennemføre en række ændringer af loven med henblik på at gennemføre dele af ballastvandkonventionen i Danmark. Gennemførelsen er et bidrag til at hæve miljøbeskyttelsen globalt, og konkret vil det bidrage til at beskytte den biologiske mangfoldighed gennem bekæmpelse af spredning af invasive arter via skibes ballastvand. Det støtter SF.

Det andet element i forslaget er endnu en korrektion til dansk lovgivning, nemlig loven om miljøbeskyttelse, sådan at den kommer i overensstemmelse med EU-lovgivningen på miljøområdet, VVM-direktivet, for så vidt angår havbrug, beliggende længere end en sømil fra kysten. Det kan SF også støtte.

Kl. 18:00

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til SF's ordfører. Så er det hr. Tage Leegaard som ordfører for Det Konservative Folkeparti.

Kl. 18:00

(Ordfører)

Tage Leegaard (KF):

Det er et stigende problem for naturen i Danmark såvel som i mange andre lande, at arter, der ikke naturligt hører hjemme, bliver bragt hertil gennem menneskelige aktiviteter bevidst eller ubevidst. Disse såkaldte invasive arter vil, hvis de ellers kan klare sig under fremmede forhold, finde sig en plads i fødekæden ved at fortrænge naturligt forekommende arter, hvilket naturligvis ikke er hensigtsmæssigt.

Når skibe indtager vand for at stabilisere sig med ballast, kommer der dyreliv af den ene eller den anden art ind med vandet, og det er som nævnt i min indledning selvfølgelig uhensigtsmæssigt. Dette lovforslag baner vejen for, at Danmark kan tiltræde en ballastvandkonvention, så der på skibene træffes de nødvendige foranstaltninger for at undgå, at ballastvandet indeholder fremmede organismer og øvrige uønskede sedimenter. De regler, der her bliver indført, vil medføre ekstraomkostninger for skibsbranchen, men samtidig giver det en fordel, at der bliver ensartede regler over hele verden og dermed ensartede konkurrenceparametre.

Der er ingen tvivl om, at dette lovforslag vil være med til at beskytte det sårbare danske havmiljø, og det kan kun hilses velkommen. Loven vedrører også kompetencen til at foretage en VVM-vurdering af havbrug, der ligger mere end en sømil fra kysten. Denne kompetence kan ikke ligge hos kommunerne, og derfor vil staten overtage opgaven. Miljøbeskyttelsesloven ændres på denne baggrund, så staten kan påtage sig opgaven med miljøgodkendelser. Dette lovforslag indeholder nødvendige og gode tiltag, derfor kan Det Konservative Folkeparti tilslutte sig.

Kl. 18:02

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Johs. Poulsen som ordfører for Det Radikale Venstre.

Kl. 18:02

(Ordfører)

Johs. Poulsen (RV):

Tak. Det Radikale Venstre forventer, at vi ved tredjebehandlingen kan støtte dette lovforslag. Flere ordførere har allerede været inde på det formål, der ligger, og man kan jo sige, at bedre sent end aldrig får vi nu taget stærkere hånd om håndteringen af ballastvand, der jo allerede har givet en lang række problemer forskellige steder i verden, herunder også i vore farvande, med invasive arter og arter, som dermed negativt påvirker den normale fødekæde eller den normale biodiversitet, som er i forskellige biotoper.

Det er et problem, og det er et problem, som kræver stærkere handling, og i sit udgangspunkt vil implementeringen af reglerne her jo, altså ballastvandkonventionen, betyde, at vi også fra dansk side får lavet en stærkere indsats, der så jo i øvrigt er, som også flere har været inde på, koordineret internationalt. Det er positivt i sit udgangspunkt.

Vi er også tilhængere af den anden del af lovforslaget, som giver anledning til, at man får klare VVM-regler for havbrug. Jeg må indrømme, at jeg måske også trak en lille smule på smilebåndet eller tænkte, at det var lidt tragikomisk, at det var Fødevareministeriet, der skulle gøre Miljøministeriet opmærksom på, at vi faktisk har fire havbrug inden for 1-sømile-grænsen og et, der ligger på grænsen. Men skidt nu med det. Det, der er det vigtige, er selvfølgelig, at vi fremadrettet får styr på, hvordan og hvorledes man skal behandle lignende anlæg i fremtiden. Så også det er positivt, og det forventer vi også at støtte.

Der er nævnt i lovforslaget, at man lægger op til, at ministeren får en bemyndigelse til at fastsætte regler om, hvornår der kan dispenseres fra behandlingskravene fra den første del. Det er muligt, at der også skal gives en sådan bemyndigelse, men jeg tror nok, at vi lige i Miljø- og Planlægningsudvalget vil have lejlighed til at få udboret, hvad det betyder. Under alle omstændigheder er det vores opfordring, at man, uanset hvem og hvor ministeren kommer fra, altid lægger op til at vende et sådant spørgsmål med Folketingets partier, fordi det naturligvis også har betydning, hvor man lægger snitfladen på noget sådant. Men som sagt, vi forventer at kunne støtte lovforslaget.

Kl. 18:04

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til den radikale ordfører. Så er det miljøministeren.

Kl. 18:04

Miljøministeren (Karen Ellemann):

Også herfra en tak til ordførerne for indlæggene. Det her handler jo præcist om, som flere af ordførerne også har nævnt, at forebygge, at de invasive arter overføres til de danske farvande. FN vurderer, at invasive arter på globalt plan er en af de største trusler mod den biologiske mangfoldighed i havene. Både nationalt og internationalt arbejdes der fra dansk side på at standse tilbagegangen i den biologiske mangfoldighed, og lovforslaget her indgår, som også nævnt af den radikale ordfører, som et led i de bestræbelser.

Invasive arter kan forårsage stor skade på havmiljøet; de kan fremkalde sygdomme, de kan påvirke badevandet, og de kan i det hele taget forskyde den økologiske balance i havene. Samtidig ved vi, at skibe og deres ballastvand er en af verdens største kilder til overførsel af invasive arter mellem vandområderne. Faktisk anslås det, at godt en tredjedel af de invasive arter i de danske farvande kommer fra skibes ballastvand. Så der er altså rigtig god grund til at lovgive på det her område og gøre det internationalt.

Det lovforslag, vi behandler i dag, baner vejen for en dansk ratifikation af IMO's ballastvandkonvention. Samtidig gennemfører lovforslaget EU's VVM-direktiv for havbrug beliggende mere end 1 sø-

mil fra kysten. Forslaget er en nødvendig udbygning af dansk ret, og det ligger i god forlængelse af en række løbende danske og internationale initiativer: Østersøaktionsplanen, regeringens handlingsplan for invasive arter, havstrategiloven og miljømålslovens målsætninger, blot for at nævne nogle stykker.

Ballastvandkonventionen er et helt centralt virkemiddel, når vi skal forebygge udbredelsen af invasive arter, fordi den stiller krav om behandling af skibes ballastvand, inden det udledes i havet. Der er ingen tvivl om, at vi kan forvente en reduktion i overførslen af invasive arter, når konventionen træder i kraft, og derfor er det vigtigt, at vi med en dansk ratifikation bidrager til, at konventionen kan træde i kraft så hurtigt som muligt. Det sker, 12 måneder efter at 30 lande, der tilsammen udgør 35 pct. af verdens samlede handelsflåde målt i bruttotonnage, har ratificeret konventionen. Med lovforslaget sikrer vi samtidig, at grundlaget for at gennemføre konventionens detaljerede regler er på plads i Danmark. Konventionen medfører øgede omkostninger for skibsfarten, som også nævnt af Dansk Folkepartis ordfører, men den betyder samtidig lige globale konkurrencevilkår, og derfor har skibsfarten jo også som nævnt støttet en hurtig ratifikation.

Det er mit håb, at konventionen vil styrke den danske maritimindustri, og den åbner, som også nævnt af den socialdemokratiske ordfører, helt nye muligheder på markedet for teknologi til netop behandling af ballastvand. Det er naturligvis nogle muligheder, vi skal gribe, og det er også derfor, at Miljøministeriet gennem handlingsplan for grøn teknologi har støttet projekter på lige præcis det her område.

Naturklagenævnet har i forhold til VVM-kompetencen fastslået, at kommunerne ikke har kompetence til at foretage VVM-vurdering af havbrug, som ligger mere end 1 sømil fra kysten, som ellers antaget, og det betyder så, at VVM-direktivet reelt ikke er implementeret for disse havbrug. Den situation retter lovforslaget nu op på ved netop at placere kompetencen til at foretage VVM-screening og vurdering af havbrug mere end 1 sømil fra kysten hos staten. Samtidig ændres miljøbeskyttelsesloven, så der skabes hjemmel til, at staten kan påtage sig miljøgodkendelsen af denne type havbrug. Så på den måde samles kompetencen hos staten i forhold til havbrug placeret mere end 1 sømil fra kysten.

Afslutningsvis vil jeg sige, at vi faktisk allerede nærmer os konventionens ikrafttrædelse. Pr. februar 2011 har 27 lande, som repræsenterer 25,32 pct. af verdens samlede bruttotonnage, ratificeret konventionen, herunder Norge, Sverige, Holland, Frankrig og Spanien. Fordelene ved ballastvandkonventionen er indlysende også for Danmark, og derfor er det vigtigt, at Danmark nu bidrager til den globale ikrafttrædelse. Så jeg glæder mig til en god og positiv viderebehandling af lovforslaget i udvalget.

Kl. 18:09

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Vi har lige en kort bemærkning fra fru Mette Gjerskov.

Kl. 18:09

Mette Gjerskov (S):

Tak. For det første hørte jeg ikke helt ministeren sige noget om det med at have havbrug i beskyttede havområder. Hvad er ministerens holdning til det? Det blev ikke nævnt her.

Så vil jeg gerne bede ministeren om at uddybe det, jeg snakkede om, nemlig at der er et miljøteknologisk vækstpotentiale. Ministeren siger, at man kan søge nogle fonde, men har ministeren gjort sig nogle konkrete overvejelser om, hvordan regeringen vil sikre, at Danmark her kommer til at være i front? Jeg ved, at der i hvert fald to steder i landet arbejdes på at udvikle de her muligheder, og det er jo miljøteknologi, vi gerne vil eksportere.

Kl. 18:10 Folketingets næste møde afholdes i morgen fredag den 18. marts 2011, kl. 10.00.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):
Tak. Så er det miljøministeren.

Kl. 18:10

Jeg henviser til den dagsorden, der fremgår af Folketingets hjemmeside.

:
Mødet er hævet. (Kl. 18:12).

Miljøministeren (Karen Ellemann):

Til den første del af spørgsmålet, som vedrører havbrug i naturbeskyttelsesområder, så siger det sig selv, at det netop med implementeringen her netop i den VVM-vurdering selvfølgelig vil blive vurderet, når man går ind og laver den her miljøvurdering af, om der kan være havbrug i konkrete områder. Det bliver så specifikt, som jeg kan blive, da jeg ikke lige præcis kender til den sag, der måske hentydes til.

Til den anden del, som angår miljøteknologien: Jeg er jo fuldstændig enig i, at der vitterlig er et meget, meget stort potentiale her, og det er derfor, at baggrunden for den miljøteknologiske handlingsplan netop også har været og er målrettet initiativer til og udvikling af miljøteknologi til lige præcis det her marked, som jeg jo er fuldstændig enig i er og bliver et enormt stort marked, eftersom det her jo ikke kun gælder den danske flåde.

Kl. 18:11

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det fru Mette Gjerskov for endnu en kort bemærkning.

Kl. 18:11

Mette Gjerskov (S):

Når jeg spurgte til havbrug i internationale beskyttelsesområder, skyldes det ikke en konkret sag. Det her er jo generel lovgivning. Det, jeg var interesseret i at høre, var, om ministeren mener, at man kan tillade havbrug i internationale beskyttelsesområder.

Kl. 18:11

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det miljøministeren.

Kl. 18:11

Miljøministeren (Karen Ellemann):

Jamen det kan jeg jo ikke svare på helt generelt, for jeg kan ikke forestille mig, at man kan have havbrug, hvis der er tale om et fredet og beskyttet område. Men det må jo stadig væk bero på en individuel og konkret vurdering af et havbrug og et havbrugs eksistens og virke. Derfor kan det alt andet lige kun blive en generel besvarelse, for det er jo altid noget, der skal vurderes konkret og individuelt.

Kl. 18:12

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til miljøministeren.

Da der ikke er flere, som har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Kl. 18:12

Meddelelser fra formanden

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Der er ikke mere at foretage i dette møde.